

ပန်းရွက်ဝေစာပေ
မင်းခန့်စီစဉ်သည်

ကိုးပဲမယ်လို့ဒီဘဝနှင့် သူမရဲ့နပျိုသံဝဉ်အဆုံး

၀ ၈၈ တို ၇ ၀ ည် : ၄

သွန်းနေစိုး

ရွှေထိုက်

K.ဆူးငယ်

ရှင်ပါရမီ

BURMESE
CLASSIC

ကျီးပွဲမယ်လိုဒီအသံနှင့်

သူမရဲ့နုပျိုသံဝဉ်အဆုံး

၊ ကလောင်ရံ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၆၈၀၅၀၅

မျက်နှာစုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၂၀၀၅၁၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင့်လွင် (သော်ကစာပေ)

အမှတ် (၆၀၅)၊ သုဗ္ဗမ္မာလမ်း၊

ပြောက်ဥက္ကလာပ။

မျက်နှာစုံနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးမောင်မောင်လွင် (ကဝိရတနာပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၂၀၄)၊ လမ်း - ၃၀၊

ပန်းဘဲတန်းမြို့။

၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်။

အုပ်စု - ၅၀၀၊ တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်။

ကျိုးပဲ့မယ်လို့

သွန်းနေပိုး

ကိစ္စအားလုံးအတွက် အဓိက မိုက်မဲခဲ့သူမှာ သူ ဖြစ်သည် ဆိုပါလျှင် ဒုတိယမိုက်မဲသူမှာတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်ပါ လိမ့်မည်။ ဆိုးရွားမှားယွင်းစွာပင် ကျွန်တော်က သူပြောသမျှယုံခဲ့မိ၏။

“တို့က သူတစ်ယောက်တည်းကို ချစ်တာ”ဆိုလည်း ယုံခဲ့၏။

“တို့ကွယ်ရာမှာ သူများတွေ ဘာပဲပြောပြော မယုံရဘူးနော်။ တို့က လှတယ် မဟုတ်လား။ နောက်ပြီး မိဘအသိုင်းအဝိုင်းကလည်း ချမ်းသာတော့ တို့ကို မနာလိုတဲ့သူတွေ များတယ်လေ။ အဲဒီတော့ လူတော်တော်များများက တို့အကြောင်းဆို အကောင်းသိပ်ပြောချင် ကြတာ မဟုတ်ဘူး...”

... တို့ဟာတို့တော့ သူတို့စကားတွေကို ဂရုမစိုက်ပါဘူးလေ။ ကိုယ်ကောင်းရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား။ အခု သူ့အတွက်သာ ပြောရတာပါ။ သူ ဘေးစကားတွေ ကြားပြီး နောင် တို့ကို အထင် လွဲသွားမှာစိုးလို့ ကြိုပြောထားရတာ”ဆိုလည်း ယုံခဲ့၏။

“တို့မှာ အရင်က ချစ်ဖူးဖို့မပြောနဲ့ အချစ်ဆိုတာကိုတောင် ဘာမှန်း သိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”ဆိုလည်း ယုံခဲ့၏။

ထိုသို့ ယုံခဲ့ခြင်းကြောင့်ပင် ကိုနိုင်ကြီးစကားတို့ကို မယုံမိခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းမှာ ကျွန်တော်၏ ပြန်လည်ပြင်ဆင်၍မရတော့ သော အမှားတစ်ခုသာဖြစ်ကြောင်းကို ကာလအတန်ကြာမှပင် သိခွင့် ရခဲ့၏။ ထိုစဉ်ကတော့...

(၁)

စတွေ့သည်မှ ငါးလ၊ နှစ်ပတ်နှင့် သုံးရက်တိတိ အကြာတွင် သူနှင့်ကျွန်တော် ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ ချစ်သူဖြစ်ဖြစ်ခြင်းမှာပင် သူတောင်းသည့် ကတိမှာ...

“သူ တို့ကို မချုပ်ချယ်ရဘူးနော်”ဟူ၍ ဖြစ်ကာ ယောက်ျား လေးတန်မဲ့နှင့် ကျွန်တော်ပြန်တောင်းခဲ့သည်မှာတော့ “လတ်လတ် ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့မှ သစ္စာဖောက်မသွားရဘူးနော်”ဟူ၍ ဖြစ် သည်။

ထိုစဉ်ကတော့ နှစ်ဦးစလုံးပင် သဘောတူ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ကြ၏။ သို့သော် သူ ကတိမတည်ခဲ့။ ယင်းကိုလည်း ကျွန်တော့်မှာ ကာလ အတော်နှောင်းမှပင် သိခဲ့ရ၏။ ကိုယ်တိုင်ရိုးသားသူ တစ်ယောက်မို့ သူ့ကိုလည်း ရိုးသားမည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အစောပိုင်း ကိုနိုင်ကြီး ပြောစဉ်က စကားများကို မယုံကြည်မိခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ပထမတော့ ကိုနိုင်ကြီးကို နောက်နေသည်ဟု ထင်သည်။ နောက်မှပင် သူ၏တည်ကြည်လေးနက်သော အမူအရာကြောင့် အတည်ပြောခြင်း ဖြစ်မှန်း သိ၏။ သို့သော် မယုံကြည်။

ကျွန်တော့်မှာ ချစ်သူရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ညီအစ်ကိုလိုတစ်ယောက်၊ သူငယ်ချင်းလိုတစ်သွယ် ခင်မင်ရသည့် ကိုနိုင်ကြီးကို စတင်အသိပေး ဖြစ်တော့ သူက အားရဝမ်းသာပင် ပြောနေသေး၏။

“ဟာ တယ်ဟုတ်ပါလားကွ၊ မင်းတောင် ရိုးတယ် ရိုးတယ်နဲ့ ရည်းစားတွေ ဘာတွေ ရနေပါပေါ့လား၊ ဒါနဲ့ ကောင်မလေးကရော ဘယ်ကလဲကွ”

ကျွန်တော်ကလည်း ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာပင် ပြန်ဖြေလိုက်မိ သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းထဲကပဲ အစ်ကိုရ၊ ကျွန်တော်နဲ့ မေဂျာ ချင်းတော့ မတူဘူး၊ သူနေတာကတော့ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်လေးမှာ တင်ပဲ”

“ဟာ... ဟုတ်လား၊ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ကဆို ငါသိတာ များ တာပဲကွ၊ ငါ့အသိထဲကများ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး၊ အင်း...မင်း ကောင်မလေးနာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“လတ်လတ်ဝေတဲ့ အစ်ကိုရ”

ထိုစကားအရောက်၌ ကိုနိုင်ကြီးမျက်နှာ ရုတ်တရက် တည် သွားခဲ့၏။ ကျွန်တော့်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ပင် ကြည့်၍ထပ်မေးသည်။

“လတ်လတ်ဝေ ဟုတ်လား၊ ဟိုဆံပင်တိုတို၊ အသားဖြူဖြူ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ် အမြီးတတ်တဲ့ တစ်ယောက်လား”

“အင်း...အင်း...ဟုတ်တယ် ကိုနိုင်ကြီး၊ ဘာလဲ ကိုနိုင်ကြီး သူ့ကို သိလို့လား”

ကိုနိုင်ကြီးက သက်ပြင်းကို ဖွဖွရှိုက်ထုတ်၏။ ပြီးတော့...

“သိပ်သိတာပေါ့ကွာ”ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်မသိသော လတ်လတ်ဝေ၏ နောက် ကြောင်းများကို တစ်လုံးချင်း ရေရွတ်ပြောဆိုလေတော့၏။ သူ ပြော

သမျှတို့မှာ လတ်လတ်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တင်ကြိုထင်မှတ် သမျှတို့နှင့် လုံးဝပင် ဆန့်ကျင်နေသော အကြောင်းအချက်များဖြစ် ကာ ကျွန်တော် လုံးဝပင် မယုံကြည် လက်မခံနိုင်သည့် အကြောင်း အချက်များလည်း ဖြစ်ပါသည်။

သူပြောပြသည့် လတ်လတ်ဝေ၏ အတိတ်တို့အရ...

လတ်လတ်သည် အရွယ်ရောက်ပြီးသည့်အချိန်ကတည်းက လှပ အပြစ်ကင်းစင်သည့် မျက်နှာကလေးနှင့် မလိုက်အောင်ပင် မိန်းကလေးတန်ဖွဲ့ ရှုပ်ပွေ့ခဲ့သည်တဲ့။ ရည်းစားတွေ ထည်လဲတဲ့ကာ နည်းမျိုးစုံဖြင့် လှည့်စားအနိုင်ယူတတ်သည်တဲ့။ အဆိုးရွားဆုံးမှာတော့ သူက ယောက်ျားလေးတွေကို အရူးလုပ်ကစားတတ်ခြင်းပဲ ဖြစ်ကာ ကိုနိုင်ကြီးအတွက် ထိုကိစ္စကို မျက်ဝါးထင်ထင်သိမြင်ခဲ့ရသည်မှာတော့ ၎င်း၏ တစ်ဦးတည်းသော ညီငယ်ကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်တဲ့....

ယခုအခါ ဂျပန်၌ အပြီးအပိုင် သွားရောက်နေထိုင်အလုပ်လုပ် ကိုင်နေပြီဖြစ်သည့် ထိုညီငယ်မှာ လတ်လတ်ဝေ၏ အရူးလုပ် လှည့်စား ခြင်းကို ခံခဲ့ရသူထဲမှ တစ်ယောက်သော သားကောင်တစ်ကောင် ဖြစ်ခဲ့ကာ ထိုမှ အကျိုးသက်ရောက်မှုတို့ကြောင့်ပင် မြန်မာပြည်သို့ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ခြင်းပါတဲ့...။

ပထမတော့ ကိုနိုင်ကြီးကို နောက်နေသည်ဟု ထင်သည်။ နောက်မှပင် သူ၏ တည်ကြည်လေးနက်သော အမူအရာကြောင့် အတည်ပြောနေခြင်း ဖြစ်မှန်းသိ၏။ သို့သော် မယုံကြည်။

တောက်လျှောက်ပင် ပြောသွားသည့် ကိုနိုင်ကြီး၏ စကားသံ တို့က ကျွန်တော့်နားဝတွင် ပဲ့တင်ထပ်၍နေသည်။ အာရုံတွင် ချစ် စဖွယ် ရိုးစင်းဟန် မျက်နှာကလေးကိုသာ မြင်ယောင်လာ၏။ ထို မျက်နှာကလေးနှင့် သူသည် ကိုနိုင်ကြီးပြောသလို ဖြစ်နေလိမ့်မည်

ဟု ဘယ်လိုမှပင် ထင်ရက်စရာမရှိ။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုစဉ်တုန်းက တော့ ကျွန်တော်လည်း လုံးဝပင် ထိုသို့ မထင်မိခဲ့ပါ။

“အင်း...အဲဒါတွေ အကုန်လုံးဟာ ဟိုတုန်းကတော့... ဟိုတုန်းက ဖြစ်ခဲ့တာတွေချည်းပဲကွ၊ ခု မင်းနဲ့မှကောင်းချင်လည်း ကောင်းနေမှာပေါ့ကွာ” ဟု စကားတို့ကို ပြန်ဖော့၍ အဆုံးသတ်သည်။

ကျွန်တော်လည်း စေတနာဖြင့် သတင်းလာပေးသူမို့ မကောင်းတတ်သည်နှင့်.

“အင်းလေ...သူ ဟိုတုန်းက ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့...ဖြစ်ခဲ့...ခု... ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ကောင်းနေရင် ပြီးတာပါပဲ ကိုနိုင်ကြီးရာ” ဟုပင် ပြန်ပြောလိုက်၏။

ပြောသာ ပြောလိုက်ရ၏။ တကယ်တမ်းမှာတော့ သူ့ကို အရင်ကရော အခုပါ ဖြူစင်လိမ့်မည်ဟု ထင်၏။ သူ ကြိုပြောထားခဲ့သလိုပင် (သူ့အကြောင်းမကောင်းသတင်းတို့ကို) ချွဲကားထားသော ဘေးစကားများဟုသာ ထင်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူထံ ကျွန်တော် ပိုမိုနက်ရှိုင်းစွာ ပျော်ဝင်မိခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်၏။

ကိုနိုင်ကြီး သူ့အကြောင်းပြောသမျှတို့က ရက်သိပ်မကြာခင်မှာပင် လုံးဝကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်သွား၏။ သူနှင့် ချစ်သူဘဝ အစပိုင်းရက်စွဲများကို သင်္ကာကင်းစွာဖြင့်ပင် ဆက်၍ ဖြတ်သန်းမိခဲ့သည်။

သူနှင့်ကျွန်တော်တို့အကြားတွင် ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာဟူ၍ မရှိခဲ့။ အနည်းငယ်မျှလောက်သော သဘောထားကွဲလွဲမှုလေးသည် ဖင်မရှိ ဖြစ်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ကို ပို၍ ယုံကြည်မြတ်နိုးရသည်။ သူ့အနားတွင် သံသယကင်းစွာနေရင်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် အချစ်တို့က ပိုမိုလေးနက်ခိုင်မြဲခဲ့ရ၏။

ကြုံကြုံမိသည့် တစ်ကြိမ်သောအခါတွင် သူ့အကြောင်း ကိုနိုင်ကြီး၏စကားတို့ကိုပင် ရယ်စရာ မောစရာအဖြစ် ပြန်ပြောမိခဲ့သေးသည်။

“လတ်လတ်အကြောင်းကို တို့အသိတစ်ယောက်ကတောင် အရင်က ပြောဖူးသေးတယ်” ဟု အစချီလျက် ပြောမိသည့်အခါ သူက မူဟန်မရှိ။ ပေါ့ပါးစွာပင် နားထောင်၏။ ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ ရယ်၍ပင် နေသေးသည်။

“သူ အဲဒါတွေကို ယုံလား” ဟု ကျွန်တော့်ကို အရယ်မပျက်သည့် မျက်နှာနှင့်ပင် မေး၏။

ကျွန်တော် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပင် ခေါင်းခါမိခဲ့သည်။ သူ့တစ်မျက်နှာတည်းကိုသာ ယုံမှတ်၍ သူ့အနားတွင် ကြောင့်ကြမဲ့ဆက်လက်ပျော်ရွှင်ခဲ့ရ၏။ ကြည်နူးဖွယ်ကာလတို့မှာ ပထမဦးဆုံးအဖြစ်အပျက်တို့ မဖြစ်ပွားခင်အထိပင် ဖြစ်သည်။

(၁)

ကြားကြားရချင်းမှာတော့ ကိုနိုင်ကြီး စကားတုန်းကလိုပင် ကျွန်တော် မယုံကြည်မိ။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်း လူပြောသူပြော များလာသောအခါ ကျွန်တော်နည်းနည်း တွေဝေလာရ၏။

ဟုတ်နိုင်သည် မဟုတ်နိုင်သည် အပထား သတင်းစကားများ ကိုတော့ သေသေချာချာပင် မေးမြန်းနားထောင်မိခဲ့သည်။ ကျွန်တော် တို့ ကျောင်းစာလေးက ကျဉ်းသည်မို့ သူ့ကိစ္စကို ပိုလို့လူပြောများရ၏။

“သူ့မှာ ကျွန်တော်အပြင် နောက်ထပ် ချစ်သူရှိနေခဲ့သည်” တဲ့။

အရင်ဆုံးကြားရသည်မှာ ထိုသတင်းစကားပင် ဖြစ်သည်။ တွေ့သူတိုင်းကပင် ကျွန်တော့်ကို ပြောကြသည်။ ခင်မင်သူများက တိုက်ရိုက်ပြောကြသော်လည်း ကျွန်တော်နှင့်မသိကျွမ်းသူများကတော့ တိုးတိုးမကြားတကြားနှင့် ပြောကြလေသည်။

ကနဦး ကြားရစဉ်ကတော့ စိတ်ပင် တိုမိသည်။ အလကား ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး သူများအကြောင်း လျှောက်ပြောနေကြတယ် ဟု ဒေါသပင် ထွက်မိသေးတော့သည်။ နောက်ပိုင်းကျမှ သူတို့ဟာ သူတို့ အလုပ်မရှိအလုပ်ရှာ ပြောသည်က တစ်ပိုင်း၊ ကျွန်တော်နှင့် တိုက်ရိုက်ပက်သက်နေသဖြင့် စိတ်ဝင်တစားရှိရမည်က တစ်ပိုင်းဟု သဘောထားကာ လတ်လတ်အကြောင်း သတင်းစကားတို့ကို နား စွင့်ဖြစ်တော့၏။

သတင်းစကားတို့က ပို၍ပို၍ ခိုင်မာလာသည်။ သေသေချာချာ ပင် တိကျလာခဲ့၏။

“သူနှင့် ယခုတွဲနေသော ထိုတစ်ယောက်မှာ ကျွန်တော့်လို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ဦးမဟုတ်ဘဲ အပြင်ပမှဖြစ်ပါသည်” တဲ့။

“အသားဖြူဖြူအရပ်မြင့်မြင့်နှင့် နေကာမျက်မှန်အမြဲတပ်ကာ နှုတ်ခမ်းမွေးစစ ရှိသည်” တဲ့။

သူနှင့် ထိုလူ လက်မောင်းချင်းချိတ်တွဲ သွားလာသည်ကို တွေ့သည်ဆိုသူတို့ကလည်း မရှား။ သူ့ကို တစ်ခါတလေ ကျောင်း အကြိုအပို့ပင် လုပ်ပေးတတ်သည့် ထိုသူ၏ ကားနံပါတ်ကို မှတ်မိသူ တို့ကလည်း မရှား။ သတင်းစကားတစ်ခုကြားတိုင်းပင် ကျွန်တော့်မှာ ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်ခဲ့ရ၏။

တဖြည်းဖြည်း နားနှင့်မဆုံအောင် ကြားလာရတော့ ကျွန်တော့် မှာ ခံနိုင်ရည် မရှိအောင်ပင် ဖြစ်ရသည်။ သူ့အကြောင်းသတင်း စကားတို့ကို ကျွန်တော့်အား လက်ညှိုးထိုး ရှုတ်ချသံများပမာ ထင်မြင် လာ၏။ မကြားဝံ့လျက်ကပင် ကြားနေရသည်။ သူ့ကြောင့် အများ အမြင်တွင် ကျွန်တော့်မှာ သနားစရာသတ္တဝါတစ်ကောင်သဖွယ် ဖြစ် နေပြီလားမသိ။ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၍ စုတ်သပ်အံ့သြကြသော အကြည့်များကို ကြာလေလေ ရင်မဆိုင်ရဲအောင် ဖြစ်ရ၏။

ချစ်သူ၏လှည့်စားခြင်းကို မသိဆိုးရွားစွာ ရင်နှင့်ခံစားနေရသူ အဖြစ် လူတို့၏ သနားကရုဏာများမှာ ကျွန်တော့်ကို အရူးတစ်ပိုင်း ပင် ဖြစ်စေတော့သည်။

ထိုသို့ဖြစ်နေရသည့် အထဲမှပင် ကျွန်တော်စိတ်အရှုပ်ထွေးရဆုံး ကတော့ သူ၏ဆက်ဆံရေးများကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့် ကွယ်ရာတွင် နောက်တစ်ယောက်ထပ်တွဲနေသည်ဟု ကြီးကြီးမားမား ပင် သတင်းပျံ့နှံ့နေသော်လည်း သူက လုံးဝပင် မကြားသိသည်

လား။ မကြားသိဟန်ဆောင်သည်လား မသိ။ မတုန်မလှုပ်ပင် ရှိနေ၏။ ယခင်ကထက် မပိုမလျော့သော ဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့်ပင် သူ့ကျွန်တော့်ကို ဆက်ဆံသည်။

ဆုံတွေ့လျှင် ကျွန်တော့်ပခုံးကို မှီ၍ အရင်လိုချွဲနှံ့မြဲ...

အမြဲပင် လေလေးတချွန်ချွန်နှင့် ပီဘီကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ သစ္စာဖောက် ခြေရှုပ်သည်မှာ သူမဟုတ်သလိုပင် ပုံသွင်က ကြည်လင် အပြစ်ကင်းနေမြဲပင် ဖြစ်တော့၏။

ဘယ်လိုမှပင် ဆက်စပ်၍ မရသော သူ့ဟန်ပန်နှင့် ကြားရသည့် သတင်းစကားဆိုးတို့ကြောင့် ကြားထဲမှ ဗျာများနေရသူမှာ ကျွန်တော်သာဖြစ်လေသည်။ သတင်းစကားတို့ ဘယ်လိုပင်ကြားကြားသူ၏ မပျက်ယွင်းသော ဟန်ပန်တို့ကြောင့် ဘာကို ယုံရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။ ကိုယ်တိုင်မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရသည့်ကိစ္စမဟုတ်၍ လည်း သူ့ ကျွန်တော့်ကွယ်ရာတွင် တကယ်ပင် သစ္စာဖောက်နေခြင်း ဟုတ်မဟုတ်ကို သေသေချာချာ စွပ်စွဲ၍ မရ။ တတ်နိုင်သမျှ သူ့အပေါ် ဂရုစိုက်လေ့လာပါသော်လည်း ဘာမှပင် ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရသည်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ထိုကိစ္စအပေါ် ဘယ်လိုမှ မဆုံးဖြတ်တတ်တော့သည်နှင့် နောက်ဆုံးတွင် သူ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ဖွင့်မေးကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိရသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်အရင်ဆုံးကြုံတွေ့ရသည့်ပြဿနာမှာ သူ့ကို ထိုကိစ္စအား ဘယ်လိုသုံးနှုန်းမေးမြန်းရမှန်း မသိခြင်းဖြစ်သည်။

“လတ်လတ် တို့ကွယ်ရာမှာ အခြားတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေသလား” ဒါမှမဟုတ်...

“လတ်လတ် တို့ကွယ်ရာမှာ အခြားတစ်ယောက်ကို ချစ်နေခဲ့သလား” ဒါမှမဟုတ်...

“လတ်လတ်မှာ ‘တို့’အပြင် နောက်ထပ်ချစ်သူအသစ် ရှိနေပြီလား” စသည်ဖြင့် သူ ကျွန်တော့်ကွယ်ရာတွင် သစ္စာဖောက်သည့် ကိစ္စအား ဘယ်လိုမေးရမည်မှန်း ဝေခွဲ၍မရ။

ထိုသို့မဟုတ်ပါဘဲလျက် “လတ်လတ် မင်း ငါ့ကို သစ္စာဖောက်နေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား” ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် မေးချလိုက်ရမည်လား ဆိုသည်ကိုလည်း မဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

သေချာသည်ကတော့ ဘယ်လိုပင်မေးမေး သူ့သိက္ခာကို ထိခိုက်စော်ကားသွားမိမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ တိကျရေရာသည့်ကိစ္စဆိုလျှင် တော်ပါသေးသည်။ သို့မဟုတ်ပါက ဘာမဟုတ်သည့်ဘေးစကားတို့ကြောင့် သူနှင့်ကျွန်တော်ကြားတွင် ကတောက်ကဆတ်ဖြစ်စရာများ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်၏။

သည်ကြားထဲ သူနှင့်ပတ်သက်၍ အခြားလူတွေ ပြောစကားများအား မယုံကြည်ရဘူးဟုဆိုထားသော သူ၏စကားအခံကလည်း ရှိနေသေးသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်မှာ ဘေးဝန်းကျင်ကစကားများကို ကြားလိုက်၊ သူ့ကိုပွင့်မေးဖို့ကျတော့ မဝံ့မရဲဖြစ်လိုက်နှင့် ကာလအတန် ကြာသွားတော့၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့်သူ့အကြောင်းကို လူပြောသူပြောသိပ်မရှိတော့သောအခါမှပင် သူ့ကို ထိုကိစ္စဖွင့်မေးဖြစ်တော့သည်။ တကယ်တမ်း မေးဖြစ်သည်ဆိုသော်လည်း ထိုသို့ မေးလိုက်ခြင်းဖြင့် သူမုန်းသွားမည်ကို ကြောက်ရွံ့နေသောစိတ်အခံကြောင့် မတော်တဆဖြင့် ထိုကိစ္စအား လွှတ်ခနဲပြောရင်း မေးလိုက်ဖြစ်သည့်ပုံစံမျိုးသာ ရှိတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်ပုံစံက သူ့ထံအသနားခံနေသူ တစ်ယောက်လို ဖြစ်ကာ မေးလိုက်သည့်စကားသံမှာလည်း အားမာန်မပါ လှစွာ ပျော့ပျောင်းနေတော့သည်။

ထိုစဉ်က စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် ကျွန်တော်မေးလိုက်မိသည့် စကားအပြည့်အစုံကို မမှတ်မိတော့သော်လည်း ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် သူ မျက်နှာ တစ်ချက်ကလေးမှ ပျက်မသွားသည်ကတော့ သေချာ၏။ ကျွန်တော့်ကို...

“အဲဒါတွေ သူ ဘယ်ကကြားလာတာလဲ” ဟုပင် ရယ်ရယ် မောမော မေးနေသေးတော့သည်။

“ဒီလိုပဲ ဟိုလူပြော ဒီလူပြောနဲ့ ကြားရတာ” ဟု ပြန်ဖြေစဉ် မှာပင် သူ့ပုံသွင်ကြောင့် ကျွန်တော်မေးလိုက်မိသည်မှာ မှားသွားပြီလားဟု ထင်နေမိသေးတော့သည်။

စိတ်အေးလက်အေးပင်ရှိနေသော သူ့ဟန်ပန်က အပြစ် လုပ်ထားသူတစ်ဦး၏ အရိပ်အယောင်မျိုး လုံးဝမမြင်ရ။ ဘေးစကားတွေကသာ မှားယွင်းနေခြင်းဖြစ်ကာ ကျွန်တော်သာ ၎င်းစကားများကို မိုက်မဲစွာ ယုံကြည်မိခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ထင်မြင်လာမိ၏။ မေးမိသည့်အတွက် နောင်တပင် ရချင်သလိုလိုရှိသည်။ သူ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးခဲ့ပါ။ ထိုကိစ္စမဟုတ်ကြောင်းကိုသာ ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာ ပြောပြနေတော့သည်။

“အလကားပါဟာ၊ လူတွေက တို့ကို မနာလိုတာနဲ့ အလကားလျှောက်ပြောနေကြတာ။ တို့က သူ့ကွယ်ရာမှာ ဘာလို့နောက်ထပ် တစ်ယောက်တွဲရမှာလဲ။ တို့မှာ သူရှိနေသားပဲ။ သူရှိရင်လုံလောက်ပြီပေါ့။ အဲဒါကို ဘေးလူတွေကသာမသိဘဲ တို့ကို မနာလိုတဲ့ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်က မဟုတ်တမ်းတရားလျှောက်ပြောလိုက်တာနဲ့

အလကား ဝိုင်းသံယောင်လိုက်နေကြတာ။ ဒီမှာမှတ်ထား တို့က သူတစ်ယောက်တည်းကို ချစ်တာ”

စကားဆုံးသည်နှင့်ပင် အပြီးနှင့် သူ ကျွန်တော့်ပရီးမီးယားပေါ်ပို့ခွင့် ကျဆင်းလာ၏။ ရင်မှာကျိတ်ခဲနေမိသော သံသယများသည်လည်း အရည်ပျော်ကျဆင်းသွားရသည်။ သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ကြုံတွေ့ ခံစားရသမျှအားလုံးတို့ မေ့သွား၏။

သူက “သူ တို့ကို တကယ်ယုံတယ် မဟုတ်လား”ဟု မေး သည့်အခါ ဟိုတစ်ခါလိုပင် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ခေါင်းညိတ်မိခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်သည်ကို မြင်သည့်အခါ သူက ကျေနပ်ဟန် ဖြင့် ပြုံး၏။

နှုတ်ခမ်းထောင့်လေး တွန့်ကွေး၍ သူပြုံးသည်ကို မြင်သည့် အခါ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မသိမသာကလေး တစ်မျိုးတော့ ဖြစ်သွား သည်။ စိတ်ထဲ နည်းနည်းလေးသွားပြီး သူ ပြုံးတာ တစ်မျိုးပဲဟု ထင်မှတ်လိုက်မိသည်။ သို့သော် ကြာရှည်မခံ ခပ်မြန်မြန်ပင် လွင့်ပြယ် ပျောက်သွားကြ၏။

(၃)

ဒီတစ်ခါတော့ ပက်ပင်းပါတိုးမိခြင်းဖြစ်သည်။ မတော်တဆ ဆိုသည့်ကိစ္စက တော်တော်တော့ဆန်းကြယ်၏။

အကယ်၍ မေမေသာ ကျွန်တော့်ကို စနေနေ၍ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး သို့ မခိုင်းခဲ့ပါဘူးဆိုလျှင် သူနှင့် ဆုံမိစရာမရှိ။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း ကျွန်တော်ခါတိုင်းလိုပင် (ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် သူနှင့် ဆုံရန် မရှိသည်မို့) စနေ၊ တနင်္ဂနွေ၌ အပြင်ထွက်ရန် ပျင်းရိစွာ မေမေ ခိုင်းသည်ကို ငြင်းပယ်ခဲ့မည်ဆိုပါကလည်း သူနှင့် ဆုံနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။

ယခုတော့ ကျွန်တော်ကလည်း မေမေခိုင်းသည့်အတိုင်းလိုက်နာ ခဲ့မိကာ သူကလည်း ကျွန်တော်မဟုတ်သည့် နောက်ထပ်အဖော် တစ်ယောက်နှင့် ထိုနေ့ဈေးလာခဲ့မိခြင်းက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် စလုံးကို ကံဆိုးစေခဲ့တော့၏။ တိုက်ဆိုင်စွာပင် သူ့ကို ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲ၌ မတော်တဆမြင်မိရသည်။

ပထမ အိမ်ကထွက်လာစဉ်က ပျင်းရိနေသော်လည်း ကျွန်တော် ထုံးစံအတိုင်း ဈေးထဲရောက်ပြီးတော့လည်း မပြန်ချင်ဖြစ်ရသည်။ မေမေ ဝယ်ခိုင်းလိုက်သည်တို့ကို ဝယ်ခြမ်းပြီးသော်လည်း မပြန်ဖြစ်။

မရောက်တာကြာပြီမို့ စိတ်ထဲက ဆန်းပြားအမြင်ဆန်းနေသည့် ဈေးကို လူရှုပ်ရှုပ်ကြားမှပင် ဟိုမှသည်မှ ကွေ့ပတ်သွားလာရင်း

ငေးမောနေမိတော့သည်။ ကမ္ဘာလူဦးရေတိုးပွားနှုန်းနည်းတူ တိုးပွားလာနေသော ဈေးဆိုင်ခန်းများကို လည်း ဟိုဟိုသည်သည် ဝင်ထွက်ကြည့်ရှုနေမိ၏။

ထိုသို့ကြည့်နေစဉ်မှာပင် မထင်မှတ်ဘဲ သူ့ကို မြင်မိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားဝတ်အင်္ကျီ အရောင်းဆိုင်တစ်ခုမှ အထွက်၌ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘဲ ငေးမောမိစဉ်မှာ သူ့ကို မြင်ရ ခြင်း ဖြစ်၏။

တိတိကျကျ ပြောရလျှင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ထွက်ချင်း၌ ကျွန်တော်စတင် ငေးမောမိသည်က ဟိုတက်ခြမ်း ပိတ်ကတ်လှလှလေးများရောင်းသည့်ဆိုင်ကို ဖြစ်သည်။ သူ့ဆီ ပိတ်ကတ်လက်ဆောင်ပေးရကောင်းမလားဟုပင် စဉ်းစားလိုက်မိသေး၏။

ထိုမှ အကြည့်နည်းနည်းရွှေ့လိုက်တော့ ငိုနေသော ခပ်ဝဝကလေးငယ်ကို မနိုင်မနင်း ချီပိုးချောမြူနေသည့် မိန်းမပိန်ပိန်လေးကို တွေ့ရလေသည်။

အတန်ကြာ ကြည့်နေရင်းမှ ကျွန်တော်ရယ်ချင်စွာပင် အကြည့်လွှဲလိုက်၏။ ထိုဈေးဝဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ အကြည့်ရောက်သွားသောအခါ...

ခပ်သွက်သွက် လက်မောင်းချင်းချိတ်လျက်လျှောက်သွားနေကြသော စုံတွဲတစ်တွဲကို မြင်၏။ ကောင်မလေး၏ ပြုံးပြက်တောက်ပသော အဝတ်အစားများကြောင့် သေသေချာချာပင် ကြည့်လိုက်မိသည်။ အနီနှင့်အနက်ကို တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဘေးကလူ၏ လက်မောင်းကို မှီနွဲ့ရင်းလျှောက်သွားနေသော မိန်းကလေးသည်...

သူ ဖြစ်နေလေ၏။

သူ ဖြစ်မှန်းသိသိချင်းပင် ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ ပြာပေသွားသည်။ အိုးထိန်းစက်ကို မမြင်ဖူးသည်မို့ ကမ္ဘာကြီးအိုးထိန်းစက်လို

လည်သွားမည် မလည်သွားမည် မသေချာသော်လည်း ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲ ရုတ်ခြည်းပင် မူးနောက်သွားရ၏။

သူ တကယ်ပင် ကျွန်တော့်ကို သစ္စာဖောက်မှန်းသိသောအခါ ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ထိုနေရာတွင်ပင် ငေးကြောင်၍ ဆက်ရပ်နေမိသည်။

သို့သော် ကြာရှည်ငေးကြောင် နေချိန်တော့ မရခဲ့ပါ။ တဖြည်းဖြည်း သူတို့က လူအုပ်ထဲ တိုးဝင်ရောနှောသွားကာ ထောင့်ချိုး တစ်ခုအနားအရောက်တွင် ကွယ်ပျောက်သွားသည့်အခါ ကျွန်တော် ခပ်မြန်မြန်ပင် သူတို့နောက် လိုက်မိတော့သည်။

အတန်ကြာမှ နောက်ကလိုက်သည်မို့ ခဏတော့ မျက်ခြည် ပြတ်သွားသေး၏။ သို့သော် မကြာခင်မှာပင် သူ့ကို ကျွန်တော် ပြန်လည်မြင်လာရ၏။ ဘေးကလူ၏ လက်မောင်းကို တွဲရင်း မကြာခဏပင် မျက်နှာချင်းထိလှမတတ် (လူရှေ့သူရှေ့မှာပင်) နှစ်ကိုယ်ကြား စကားများကို ရယ်မောပြောဆို၍နေသော သူတို့ကိုကြည့်ကာ ကျွန်တော့်ရင်မှာ အရာရာတို့ ပြိုကျပျက်စီးရလေတော့သည်။

ယုံကြည်စွဲမှတ်ထားခဲ့လေသမျှတို့ ကြေမွခဲ့လေပြီ၊ ပေးထားသည့် ကတိကိုလည်း မတည်၊ သိက္ခာလည်း မစောင့်၊ အလေးနက်ဆုံး သစ္စာတရားကိုမှ ချိုးဖောက်ဖျက်ဆီးရက်သော သူ့ကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုပင် တုံ့ပြန်ရမည် မသိ။

အသိမဲ့စွာပင် သူတို့နောက် လျှောက်ကသာ လိုက်မိသည်။ လက်ချင်းတွဲသွားသည့် ပုံစံ၊ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ရယ်မောပြောဆိုနေကြသည့်ပုံစံအရ ယင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ သူငယ်ချင်းတွေပါဟု ဘယ်လိုမှ ပြောဆို၍ မရ၊ မောင်နှမပါဟုလည်း ဘယ်လိုမှ ငြင်းဆို၍မရအောင် ပုံစံက သိသာလွန်း၏။

ကျွန်တော့်အဖို့ တစ်ခုထူးဆန်းနေသည်မှာတော့ ကျောင်းမှာ သူနှင့်သတင်းထွက်သောလူ၏ ပုံပန်းတို့နှင့် ယခုလူ၏ပုံပန်းတို့မှာ ကွာခြားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အရင်ကြားရစဉ်က အသားဖြူဖြူ၊ အရပ် မြင့်မြင့်နှင့်ဟူ၍ ဖြစ်သော်လည်း ယခုမြင်နေရသည်ကတော့ အသား အနည်းငယ်ညိုကာ အရပ်လည်း ပုပျပ်ပျပ် ဖြစ်နေလေ၏။

သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ သစ္စာမတည်သည်ကတော့ သေချာ ခဲ့လေပြီ။ ရှေ့ဆီတွင် အဖော်သစ်နှင့် ယှဉ်တွဲသွားလာနေသော သူ့ကိုလိုက်ကြည့်ရင်း မှတ်ဉာဏ်တွင် ပုံရိပ်ဟောင်းတို့ ထင်မြင်လာရ သည်။

ကိုနိုင်ကြီး ပြောစဉ်က မယုံခဲ့သည်များ၊ ဦးဆုံးသတင်းစကား ကြားစဉ်က မယုံသည်များနှင့် သူ ပြောလေသမျှ မျက်စိမှိတ်ယုံကြည် ခဲ့သည်များမှာ ကျွန်တော့်အမှားချည်းသာ ဖြစ်နေမှန်း သိတော့၏။

အမှန်က ကျွန်တော်သူ့ကို ဒီလောက်ထိ ယုံကြည်လေးနက် ခဲ့ဖို့ မကောင်းဘူး။ ဘေးလူတွေ အချိန်မီတားဆီးပါလျက်က သူ့ထံ ယခုလောက် နစ်မြုပ်ပျော်ဝင်ခဲ့ဖို့မကောင်းဘူး။ ယခုတော့ ကျွန်တော့် မှာ ဆိုးရွားလှစွာပင် မျက်ကန်းအချစ်ကြောင့် အဖတ်ဆည်မရအောင် ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရပြီ။

ကျွန်တော် သူတို့နောက်က ဆက်လိုက်ခဲ့သည်မှာ ဈေးထဲမှ သူတို့ထွက်ကာ ကားပေါ်တက်သွားသည်အထိပင် ဖြစ်၏။

သူတို့ကား စတင်လိုမ့်ထွက်လာသည်နှင့် ကျွန်တော့်တွင် ရုတ် တရက် ပေါ်ပေါက်လာသောဆန္ဒမှာ ကျွန်တော့်နောက်ကွယ်တွင် သူ နောက်တစ်ယောက်တွဲနေသည့်ကိစ္စအား ကျွန်တော်သိကြောင်း ဪလို ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မမီလိုက်မည်စိုး၍ ကျွန်တော်

ကားနှင့်တောင် မလိုက်နိုင်တော့ဘဲ လမ်းတစ်ဖက်ကို ကူးကာ သူတို့ ကားအလာကို စောင့်နေခဲ့တော့သည်။

ကြိုတင်မှန်းဆလာခဲ့သည့်အတိုင်းပင် သူတို့ကားက ဈေးမှ ထွက်ကာ ကျွန်တော်ရပ်နေရာဘက်သို့ ကွေ့ခေါက်ဖြတ်မောင်းလာ ခဲ့၏။ ကျွန်တော့်မှာ လမ်းဘေးတွင် မတ်တတ်ရပ် ခါးထောက်၍ သူတို့ကားဆီကိုသာ မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေခဲ့သည်။ လူသူရှင်းနေ သော ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ထီးထီးမားမား ရပ်နေသည်မို့ သူက လည်း ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာပင် မြင်ပါလေသည်။

လမ်းပေါ်တွင် သူ့ကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေသော ကျွန်တော့် ကို သူလည်း ထွက်သွားသောကားပေါ်မှ မမှိတ်မသုန်ပင် ပြန်ကြည့် သွား၏။

တစ်ခုထူးဆန်းသည်ကတော့ သူ့မျက်နှာထက်တွင် အံ့သြရိပ် တို့ စွန်းထင်းနေသော်လည်း တစ်ချက်ကလေးမှ မျက်နှာပျက်မနေ ခဲ့ပါ။

ထိုအပြုအမူမှာ ထိုကိစ္စမျိုး၌ သူဘယ်လောက် အရေထူနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြသနေခြင်းဖြစ်ကာ အလွန်ပင်ခံပြင်းစရာလည်း ကောင်း လှပါ၏။

‘ဒေါသ’ဆိုသည်ကို ကျွန်တော့် ဒီတစ်ခါမှပင် သေသေချာချာ ခံစားဖူးရတော့သည်။ စနေနှင့် တနင်္ဂနွေ နှစ်ရက်လုံးပင် ကျွန်တော် သူ့ကို ဒေါသတွေ ထွက်နေခဲ့၏။ သူနှင့်တွေ့လျှင် ပြောပြပေါက်ကွဲ ပစ်လိုက်ချင်သောစကားတို့ကို သယ်ပိုးရင်း ကြာမြင့်လှသော စနေ တနင်္ဂနွေကို အပန်းကြီးစွာဖြတ်ကျော်ရ၏။

ဒီကြားထဲ ကျွန်တော့်ဒေါသတို့ ပို၍ ဆူဝေလောင်မြိုက်စေ
သည့်ကိစ္စမှာတော့ သူ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းမဆက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။
ခါတိုင်းဆို စနေ၊ တနင်္ဂနွေကို သူ အိမ်မှာပင် ရှိလျက်ဖြစ်စေ၊
တခြား တစ်နေရာရာမှ ဖြစ်စေ ဖုန်းဆက်နေကျဖြစ်ပါလျက် သူ
ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းမဆက်ခဲ့။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူတို့အိမ်တွင်
လည်း ဖုန်းက ပျက်နေသလားမသိ။ ဆက်သွယ်၍ မရသည်မို့
ကျွန်တော်က စ၍လည်း ဆက်မရဖြစ်ရသည်။ ဝင်ထွက်လေ့မရှိသဖြင့်
သူတို့အိမ်ကို သွားတွေ၍လည်းမရဘဲ ထို စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နှစ်ရက်လုံး
ကျွန်တော့်မှာ ဒေါသတို့ ဆူဝေလောင်မြိုက်ကာ မြန်မြန်ကုန်ဆုံးလှ
စေချင်ကာဖြင့် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။

နှစ်ရက်တည်းမို့လို့သာတော်တော့၏။ သို့မဟုတ်လျှင် ကျွန်တော့်
လက်တွေ စုတ်ပြတ်ဖွာလန်ကျဲသွားမည်လား မသိ။ ယခုနှစ်ရက်
ကလေးတွင်ပင် ကျွန်တော့်မှာ နံရံကို လက်သီးနှင့်အချက်ပေါင်း
များစွာ ထိုးခဲ့မိသည်။

ရောင်ကိုင်းနေသော လီက်၊ ဆူဝေနေသော ဒေါသတို့ဖြင့်
သူနှင့်ကျွန်တော် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ အပြီး ပြန်တွေ့စဉ်မှာတော့...

(၄)

သူ့မျက်နှာလေး ညှိုးငယ်နေ၏။ မျက်ရည်တို့ဝိုင်းကာ တတွေ
တွေ စီးကျနေလေသည်။

မျက်ဝန်းထဲတွင် တစ်စစစွဲအိုင်ထွန်းလာသော မျက်ရည်ကြည်
များ စိုလဲ ရစ်ဝိုင်းရာမှ တလိမ့်လိမ့် စီးကျလာပုံမှာ ကြည့်၍ပင်
ကောင်းလှသေးတော့သည်။

ပထမတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဘာမှမထိခိုက်မိ။ သူ မူရာ
မာယာများနေသည်ပဲဟု သိလျက် မတုန်မလှုပ်ပင် လက်ပိုက်ကြည့်
နေမိ၏။ နောက်တော့ ကြည့်နေရင်းမှ သူတို့ တဖြည်းဖြည်းသနား
လာသည်။

မျက်ရည် တွေတွေ စီးကျနေရင်းမှ ရှိုက်ငိုစပြုလာသည့်အခါ
ကျွန်တော့်မှာ မခံနိုင်တော့၊ နေမထိထိုင်မသာနှင့် သူ့ကိုချောရမလို
ပင် ဖြစ်လာ၏။

တွေ့တွေ့ချင်း၌ ဒေါသဖြင့် အပြင်းအထန်ရန်လုပ်ဖို့ ကျွန်တော်
ကြံစည်ထားသော်လည်း တွေ့တွေ့ချင်း သူက ငိုပြနေသဖြင့် ကျွန်တော်
ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ကြံစည်ထားခဲ့သမျှတို့နှင့် လွဲချော်ရတော့သည်။
နှစ်ဦးဆုံကြသည်နှင့် သူ့ကို သေသေချာချာစိုက်ကြည့်ကာ...

“ကဲ မင်း ဘာပြောချင်သေးလဲ လတ်လတ်ဝေ” ဟုပင် ပြောရ
ရုံရှိသေးသည်။ သူကစတင်၍ ငိုတော့၏။

ငိုသည်ကလည်း တကယ်ပင် စိတ်ပါလက်ပါနှင့် ချိုးပွဲချင်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်ဒေါသတို့ပင် တဖြည်းဖြည်း ထုထည်တို့ပွန်းပဲ့လာရသည်။ သူ့ကို ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ပင် ပြောပစ်လိုက်မည်ဟု ကြံစည်လာခဲ့သော စကားတို့က...

“မင်းကွာ...”ဟု မချီတင်ကဲ ရေရွတ်သံအဖြစ်သာ ထွက်ပေါ်လာနိုင်တော့သည်။

သူငိုကြွေးနေသည်မှာ အချိန်တော်တော်ကြသည်အထိ အမျှင်မပြတ်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ သူ့ဘေးနားထိုင်လျက် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့ကို တကယ်ပင်သနားလာမိတော့သည်။ နောက်ဆုံးကျတော့ ကျွန်တော်ခံနိုင်ရည်မရှိတော့။ သူ့ကို ကရုဏာသက်စွာပင် မေးမြန်းမိတော့၏။

“လတ်လတ်မှာ ဘာအခက်အခဲတွေရှိနေလဲဟင်၊ ဟိုနေ့က လတ်လတ်နဲ့သွားတဲ့ လူကကော ဘယ်သူလဲ၊ တို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ပြောပါ လတ်လတ်ရယ်။ တို့ကူညီနိုင်တဲ့ကိစ္စဆိုလည်း ကူညီဖြေရှင်းရတာပေါ့။ ဆက်ပြီးတော့ မငိုနေပါနဲ့တော့ လတ်လတ်ရယ်။ ဘာဖြစ်လို့ အရမ်းငိုနေရတာလဲဟင်...”

နှစ်ရက်တိတိ အံ့ဖွဲ့လာခဲ့သောဒေါသတို့နှင့် ဆန့်ကျင်စွာပင် ကျွန်တော် ကြင်နာစွာ မေးမိသည်။ မေးပြီးပြီးချင်းမှာပင် ထပ်မံ၍ သူ့ထံ ကျွန်တော်ရှုံးနိမ့်ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။ သို့သော် ရှုံးလိုက်လည်း ရှုံးပါစေတော့။ သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးနေသူတစ်ယောက်အပေါ် အနိုင်မယူရက်ပါလေ။

သူက အတန်ကြာငိုကြွေးနေပြီးမှ ရှိုက်သံတို့နှင့် စကားစ၏။

“ဟင့်...ဟင့်...တို့ကိုက မိုက်တာပါ။ တို့ကိုက မှားတာ။ တို့အပြစ်တွေဟာ လောကကြီးထဲမှာ ဆက်နေဖို့တောင်မသင့်တော့

ကျီးပဲ့မယ်လိုဒီ

JR

ပါဘူး။ သူ တို့ကို သတ်ပစ်လိုက်ပါလားဟင်။ အခုချက်ချင်းပဲ သတ်
လိုက်ပါတော့လား”

“အို...ဘာလို့သတ်ရမှာလဲ လတ်လတ်ရယ်။ လတ်လတ်အပြစ်
တွေ ဘယ်လောက်ပဲကြီးကြီး အသက်သေလောက်တဲ့အထိ ပြစ်ဒဏ်
ခံရလောက်အောင်တော့ ကြီးကျယ်ဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကဲ ပြောပါဦး
လတ်လတ်က ဘာအပြစ်တွေများ လုပ်ခဲ့လို့ တို့က လတ်လတ်ကို
သတ်ရမှာတုန်း”

ကရုဏာသက်စွာဖြင့်ပင် ကျွန်တော်မေးမိ၏။ မျက်ရည်စက်
တို့ဖြင့် စိုလှ်ပေလူးနေသော မျက်နှာလေးမှာ ရှင်းလင်းပြောင်ချော
ကာ မှုန်နံ့သာတို့ ပျက်ယွင်းခဲ့ပြီ။ ကြည့်လေ ပိုလို့သနားဖွယ်ဖြစ်၏။
ကျွန်တော့်ရင်တွင်းမှ ဒေါသ အစိုင်အခဲများ အရည်ပျော်ကုန်တော့
သည်။

“ဟို...ဟိုလေ တို့စနေနေ့တုန်းက ဟိုလူကြီးနဲ့တွဲသွားမိတာ
လေ။ အဲဒီဟာလတ်လတ်အပြစ်ပေါ့။ သူက တို့နဲ့ လူကြီးချင်း သဘော
တူထားတာ။ အဲဒါ လတ်လတ်က လူကြီးတွေကို ကြောက်ရတော့
သူ့ကို ချစ်ဟန်ဆောင်ပြီး အလိုက်သင့်အလျားသင့် ပြန်တွဲနေမိတယ်။
သူ လူကြီးတွေကို ပြန်တိုင်မှာတွေ စိုးတာကြောင့်လည်း ပါတာပေါ့
နော်”

“အဲဒါ အခု စနေနေ့ကတော့ သူက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသွားဖို့
ဆီတာနဲ့ လတ်လတ်လိုက်သွားမိတယ်။ ပထမတော့ တို့က ငြင်းပါ
သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက အတင်းခေါ်နေတာနဲ့ လိုက်ခဲ့မိတာ။
အဲဒါ တို့အမှားပေါ့နော်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ချစ်သူလို ဟန်ပြ ဆက်ဆံ
နေမိတာလည်း တို့မှားတယ်။ အမှန်ဆို တို့ အဲဒီလို မနေသင့်ဘူး
ဆိုး။ အခုတော့ တို့ကိုက ဆိုးတာပါ သူရယ်။ သူ တို့ကိုသတ်ပစ်
လိုက်ပါတော့လား။ ဘာလို့ခွင့်လွှတ်နေရတာလဲဟင်”

လတ်လတ်က အဖျားတုန်ခါသောအသံဖြင့် ဆို၏။

အမှန်ဆိုရလျှင်တော့ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော် သူပြောသလို သူ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်သည် အထိတော့ စိတ်မကျေခဲ့သေးပါ။ သို့သော် တုန်ခါနေသော အသံလေးဖြင့် ပြောနေရင်းက တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော့်ဆီ မှီခွဲကျလာကာ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို အသာ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း နောက်ဆုံး...

“သူ တို့ကိုသတ်ပစ်လိုက်ပါတော့လား။ ဘာလို့ခွင့်လွှတ်နေရတာလဲဟင်” ဟုဆိုလျက် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မော့ကြည့်ရေရွတ်လိုက်သည့်စကားအဆုံးမှာတော့ သူနှင့်ပတ်သက်သမျှ အရာရာကို တကယ်ပင် ခွင့်လွှတ်လိုက်မိတော့၏။

အစွမ်းကုန် တောင်းပန်ဝန်ချလျက် ကိုယ့်အမှားကိုယ် အကုန်အစင် ဖွင့်ဟပြောဆိုနေသူအပေါ် ကျွန်တော်ဘယ်လိုများ ဆူပူမာန်မဲနိုင်ရပါဦးမလဲ။

သက်ပြင်းကို အသာချရင်း “လတ်လတ်ရယ်” ဟုသာ ညင်သာ ဖွဖွ ဆိုမိတော့၏။ ထို့နောက် တိုးတိတ်ညင်သာစွာပင် သူ့ကို ဆက်ပြောလိုက်မိသည်။

“နောက်ကိုတော့ အဲဒီလို မဖြစ်စေနဲ့တော့ပေါ့ လတ်လတ်ရယ်...နော်”

“အဲဒါတော့ သူ စိတ်သာချူ တို့ အဲဒီလူကြီး ဘယ်တော့မှ မဆက်ဆံတော့ဘူး။ အို မဆက်ဆံရုံတင် မကဘူး၊ နောက်ကို ဘယ်တော့မှ မျက်နှာချင်းတောင် မဆိုင်မိစေရဘူး သိလား”

သူ ကျွန်တော့်ကို မှီခွဲနေရာမှ မျက်ရည်မခြောက်သေးသော မျက်ဝန်းများဖြင့် မော့ကြည့်ရင်း ပြတ်သားစွာ ပြော၏။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ သူ့အပေါ် ဒေါသ၊ အာယာတတို့ဟူ၍ တစ်ခုတစ်ဆစ်မျှပင် မကျန်ရစ်တော့... နီးကပ်နေသည့် ဆံစဉ်များတို့ကို

ကျီးပဲမယ်လိုဒီ

၂၁

သာ ခပ်ဖွဖွလေး ငုံ့နှိုးလိုက်မိသည်။ ထိုအခါ သူက ယဲ့ယဲ့လေး
ပြုံး၏။ ထို့နောက် တိုးတိုးလေး ပြောသည်။

“သူ့ကို တို့ သိပ်ချစ်တာပဲကွယ်”တဲ့။

(၅)

ဘယ်လိုမှပင် မယုံနိုင်စရာ ကောင်းလှတော့သည်။ အံ့ဩခံပြင်းစရာလည်း ကောင်းလှ၏။ သူငယ်ချင်း ကေသွယ်က ကျွန်တော့်ကို သူ့အကြောင်းများ လာပြောသောအခါ ကျွန်တော် ထိုသို့ပင် ခံစားမိရသည်။

ဆယ်တန်းနှစ်ကတည်းက ခင်မင်ခဲ့ကြသော်လည်း ကျွန်တော်က မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းများနှင့် သိပ်အရောတဝင် မရှိတတ်သည် မို့ ကေသွယ်နှင့် သိပ်မဆက်ဆံဖြစ်။ တစ်ကျောင်းတည်းတက်နေတာမို့ မကြာခဏ ဆုံမိကြစဉ်တွင်လည်း မေးပြောခေါ်ထူးလောက်သာ ရှိခဲ့သည်။

ဒီနေ့မှာတော့ ကေသွယ်က ကျွန်တော့်ကို တွေ့သည်နှင့် အတင်းပင် ဆွဲခေါ်ကာ သူပြောချင်သည်များကို တရစပ်ပင်ပြော၏။

“နင်ဟာ...လတ်လတ်ဝေနေမှ သွားကြိုက်ရတယ်လို့” ဟု သူ့စကားကို စလိုက်စဉ် ကျွန်တော်က နည်းနည်းစိတ်ထဲမျက်သွားကာ “ငါဟာငါ ကြိုက်တာ ဘာဖြစ်လဲဟ” ဟု ကြားဖြတ် ပြောလိုက်မိတော့သည်။ သို့သော် သူ ဆက်လက်ပြောဆိုသောစကားများကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ခေါင်းတောင် မဖော်နိုင်။ ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်စရာပင် ဖြစ်၏။ အံ့ဩခံပြင်းစရာလည်း ကောင်းလှပေသည်။

ကျွန်တော့် ဘုတ်ဆတ်စကားကို ကေသွယ်က ချက်ချင်းပင် ပြန်ပြော၏။

“အေး... ဘာဖြစ်လဲဆိုတာကို ငါပြောမလို့၊ ဒီမှာ နင် လတ်လတ်ဝေအကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့လဲ ဟင်...”

“ဟ...သိတာပေါ့ဟ”

“ဘာသိတာလဲ၊ လတ်လတ်ဝေမှာ နင့်အပြင် တခြား ရည်းစားတွေ ရှိသေးတယ်ဆိုတာ နင်သိလား”

ထိုစကားကြားသောအခါ အရင်က ပျံ့နှံ့ခဲ့သည့် သတင်းအဟောင်းကြီးပင် ဖြစ်မည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

“ဪ အဲဒါလား...အလကားပါဟာ၊ လူတွေ အလကား လျှောက်ပြောနေကြတာပါ။ နင်ကသာ ခုမှလာပြောနေတယ်။ အဲဒီကိစ္စက ပြီးတာကြာလှပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါပြောနေတာ အရင်က ထွက်ခဲ့တဲ့သတင်းကို ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုလက်ရှိကို လတ်လတ်ဝေမှာ တွဲနေတဲ့တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်။ အဲဒါ နင်သိလား”

“ဟာ...အဲဒါလည်း ငါသိသားပဲ၊ တွဲသာ တွဲနေတာပါဟာ သူတို့ချင်း ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့အိမ်က သဘောတူထားတဲ့လူမို့ လို့သာ လတ်လတ်က အိမ်ကို ကြောက်တာနဲ့တွဲနေရတာ”

“ဟင်...အိမ်ကိုကြောက်တာနဲ့ တွဲနေရတယ်၊ လတ်လတ်က သူ့အိမ်ကို ကြောက်ရတယ် ဟုတ်လား၊ ဟား... ဟား... ငါ အော်ပြီးတော့တောင် ရယ်လိုက်ချင်သေးတယ်။ နေ့စမ်းပါဦး လတ်လတ်ဝေက နင့်ကို အဲဒီအကြောင်း ဘယ်လိုများ ပြောထားလို့တုန်း”

“ဘယ်လိုပြောရမှာလဲဟ...အားလုံးအမှန်အတိုင်းပဲ ဖွင့်ပြောထားတာပေါ့”

“အေးပါ ငါ့ပြောပြစမ်းပါဦး၊ အဲဒါ နင့်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြထားတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စကြီးတွေကို”

“ဟာ နင်ကလည်း ငါ့ကို အတင်းကြီး တရားခံစစ်သလိုကို စစ်နေတော့တာပါပဲလားဟာ၊ ဘာလိုင်းကြီးပါလား”

“မဟုတ်ပါဘူး...ငါ နင့်ကို အကောင်းပြောမလို့ပါ။ နင့်ကို ငါပြောစရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ လတ်လတ်ဝေနေပတ်သက်ပြီး နင်မသိတာတွေလည်း အများကြီးကို ရှိသေးတယ်။ အဲဒါ နင်ပြော မှာသာ ပြောစမ်းပါ။ နင့်ကိုသူဘာတွေပြောထားသလဲဆိုတာကိုပေါ့၊ သေသေချာချာ ပြောပြစမ်းပါ”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ နည်းနည်း ထင်လာမိသည်။ ကေသွယ် ဆီတွင် လတ်လတ်နှင့်ပတ်သက်၍ ပြောစရာ ကြီးကြီးမားမားရှိနေ မှန်း သိ၏။ တွေးရင်း တဖြည်းဖြည်းတုန်လှုပ်မိသည်။

“ဟို...ငါ ခုန ပြောသလိုပါပဲဟာ...အဲဒီလူက သူနဲ့ မိဘချင်း သဘောတူထားတဲ့လူတဲ့၊ သူမိဘတွေကိုကြောက်တာနဲ့ ချစ်ဟန် ဆောင်ပြီး တွဲနေရတာတဲ့။ တွဲသွားတယ်ဆိုတာကလည်း အဲဒီလူ အတင်းခေါ်တဲ့ တစ်ခေါက်နှစ်ခေါက်သာပါတဲ့။ အဲဒါလည်း မလွဲသာ လွန်းလို့ပါတဲ့”

ကျွန်တော့်စကားတစ်လျှောက် ကေသွယ်က နှုတ်ခမ်းတွန့်ကွေး မျက်မှောင်ကြုတ်၍ နားထောင်နေ၏။ ကျွန်တော့်မှာ စကားဆုံးသွား ပြီးသည်နှင့် သူ့စကားများကို ထိတ်လန့်စွာ စောင့်မျှော်နေခဲ့လေ သည်။

“အင်း ငါ နင့်ကို ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ဒီလိုဟာ...လတ်လတ်ဝေက နင့်ကို ပြောပြထားသမျှ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုးအရင်က သူ့ ကျောင်းလာလာကြိုတတ် တယ်လို့ သတင်းထွက်တဲ့ လူနဲ့ကိစ္စက အလကားဆိုတာလည်း

ကျီးပဲယယ်လိုဒီ

၂၉

မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလူက အခုထိ သူနဲ့ဆက်ဖြစ်နေတုန်းပဲ။ အခု ကိစ္စမှာလည်း သူနဲ့တွဲနေတဲ့လူဟာ အိမ်က သဘောတူထားတဲ့လူဆိုတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး လတ်လတ်ဝေက အိမ်ကြောက်ရတယ်ဆိုတာလည်း လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ နင်သိလား လတ်လတ်ဝေဟာ ခပ်ငယ်ငယ်ကတည်းက စိတ်မထင်ရင် အိမ်ကတောင် ခဏခဏ ဆင်းနေကျဟာ...”

“အမှန်တော့ ငါလည်းအရင်က ဒီကိစ္စတွေကို သေသေချာချာ သိတာမဟုတ်ပါဘူး။ နင် ရည်းစားရနေတာမြင်တုန်းက ဪ ငါ့သူငယ်ချင်း ရည်းစားရနေပါပေါ့လား လို့ပဲ သိခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ နင့်ရည်းစားကို လတ်လတ်ဝေမှန်းသိတော့လည်း ဪ ငါနဲ့တစ်မေ့ကျတည်းက ကောင်မလေးနဲ့ပါလားဆိုတာလောက်ပဲ သတိထားမိတယ်”

“နောက်ပိုင်းကျမှ ဖြစ်ချင်တော့ ငါတက်တဲ့ ကျူရှင်မှာ အဲဒီလတ်လတ်ဝေနဲ့ တော်တော်ခင်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က လာတက်တယ်။ လတ်လတ်ဝေကို အတွင်းသိ အစဉ်းသိဆိုပါတော့ဟာ။ အဲဒီမှာ လတ်လတ်အကြောင်းတွေရော၊ နင့်အကြောင်းတွေရော ဆိုတာ ငါတို့ ကျူရှင်တစ်ခုလုံး ပွနေတော့တာပဲ”

“လတ်လတ်ဝေဟာ ရည်းစားအရမ်းကိုများတဲ့သူဟာ၊ သူ့မှာ ခုလက်ရှိတွဲနေတာကိုက နင်အပါအဝင်ဆို ငါးယောက်လောက်တောင် နှိမလားပဲ။ အဲဒါ တစ်ယောက်ပြီးမှ တစ်ယောက်တွဲတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ တစ်ပြိုင်တည်း တွဲနေတာ တစ်ပြိုင်တည်း...”

“နောက်ပြီး သူ့မှာက အကျင့်တစ်ခုရှိတယ်တဲ့။ ဘယ်ရည်းစားတို့မှ သူကစပြီးမဖြတ်ဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် အများကြီးနဲ့တော့ တစ်ပြိုင်တည်းတွဲတယ်။ အဲဒါ မခံနိုင်တဲ့သူက စဖြတ်သွားမှ သူက ပြီးပြီးလေး ထွန်နေရတာ”

“အခုထက်ထိတော့ သူ့သမိုင်းကြောင်းတစ်လျှောက်မှာ သူနဲ့ သက်တမ်း အရှည်ကြာဆုံးက နင်ပဲတဲ့။ အဲဒါ ဘေးကပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ လတ်လတ်ဝေကိုယ်တိုင် ပြောတာကို ငါတို့က တစ်ဆင့် ပြန်ကြားတာ”

“နောက်ပြီး သူကိုယ်တိုင်ပဲ ပြောတယ်ဆိုတာတွေ ရှိသေး တယ်။ သူတဲဖူးသမျှတွေထဲမှာ နင်က အအဆုံးပဲတဲ့။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် နင့်ကိုတစ်ချက်လောက် ပတ်လိုက်ရင် ယုံသွားတာပဲတဲ့။ သူ ချောလိုက်တာနဲ့ နင် ဖြစ်သွားရယ်ဆိုတဲ့ပုံစံကို နှိုင်းပြီးပြောတဲ့ ဟာများ ကြားထဲက ကြားရတဲ့ ငါတောင် မခံချင်ဘူး။ ပြီးတော့ သူက တစ်ချိန်ကျရင်လည်း နင့်ကိုပဲ ယူမှာတဲ့။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ သိမယ့်သူ မဟုတ်လို့တဲ့။ အဲဒါကြောင့် ငါတို့ ကျူရှင်က လူတွေကဆို နင့်နာမည်ကိုတောင် မခေါ်ကြတော့ ဘူး သိလား။ နင့်ကို ပိုက်ဘောဖမ်းမယ့် ဂိုးသမားကြီးတဲ့”

“အဲဒါပဲဟာ အစကတော့ ငါလည်း နင့်ပြောရရင် ကောင်းပါ မလားဆိုတာကို ချိန်နေသေးတယ်။ နောက်ကျတော့မှ ငါနင့်အတွက် တဖြည်းဖြည်း မခံချင်တာနဲ့ ဖွင့်ပြောရတာ။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ နင် ငါပြောသမျှကို ယုံချင်မှလည်းယုံပေါ့။ ဒါပေမယ့် နင် အဲဒီကိစ္စ ကို ကြိုက်သလို လိုက်စုံစမ်းလို့ရပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်ဆိုတော့ နင် ပိုရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိတာပေါ့ဟာ။ တကယ်လို့ နင် အဲဒီကိစ္စ စုံစမ်းမယ်ဆို ငါလည်းတတ်နိုင်သလောက် ကူညီပေးမယ်”

ကေသွယ်၏စကားတို့က မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်ဖြင့် ကျွန်တော့်နားထဲကို ကန့်လန့်ပင် ပူလောင်ပြင်းပြစွာ ဝင်ရောက်လာ၏။ သူပြောသည့်စကားအခွန်းတိုင်းကပင် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲကို တစ်ချက် ချင်း ရိုက်နှက်နေသည့် သံမှိုများပမာ ဖြစ်၏။ ကေသွယ်၏စကားတို့

ကျီးပဲယယ်လိုဒီ

၃၁

ဆုံးသွားစဉ်မှာတော့ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး အုံ့ခဲ မူးနောက်၍ ကျန်ခဲ့သည်။

လတ်လတ်အကြောင်းတို့က ဘယ်လိုမှပင် ထင်ရက်စရာမရှိ။ သူနှင့်တွေ့ကြုံဖူးသမျှကို ဆက်စပ်စဉ်းစားလိုက်တော့ ဟုတ်နိုင်မှန်းလည်း သိ၏။ သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေချာမှပင် ယုံချင်သည်။ ထိုကိစ္စကို ကိုယ်တိုင်ပင် စုံစမ်းဖို့ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်မိတော့၏။

(၆)

တစ်ဖက်ခန်းမှ အသံများမှာ နံရံခြားသဖြင့် တိုးလျှသော်လည်း ကောင်းစွာပင် ကြားရ၏။ လတ်လတ်ဝေ သူငယ်ချင်းမလေး၏ စကားများမှာ ကေသွယ်စကားများလိုပင် ကျွန်တော့်နားထဲ ပူလောင် ပြင်းပြစွာ ဝင်လာခဲ့၏။

ပြောရင်းမှ တစ်ချက် တစ်ချက် ရယ်လိုက်ကြသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ အခံရခက်လှသည်။ သူတို့ လှောင်ရယ်နေသူသည် ယခုပင် သူတို့ဘေး အထပ်သားနံရံပါးပါးလေးတစ်ချက်သာခြားသော နေရာ၌ ရောက်ရှိနေကြောင်းကို ကေသွယ်မှလွဲ၍ သူတို့သိကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ယခုအခြေအနေမှာ ကျွန်တော်နှင့်ကေသွယ် ပူးပေါင်းကာ ကြိုတင်စီစဉ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

“နင် စုံစမ်းဖို့ကိစ္စကို ငါ ကူညီမယ်” ဆိုခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်က စားသောက်ဆိုင်တစ်ဖက်ခန်းတွင် ချောင်းနားထောင်၍ သူက လတ်လတ်ဝေ သူငယ်ချင်းမလေးကို ထိုဆိုင်သို့ ခေါ်လာကာ လတ်လတ် အကြောင်းစကားတွေ အစ်ထုတ်ဖို့ အစီအစဉ်ကို ပြောပြသောအခါ သူ နည်းနည်း အင်တင်တင် ဖြစ်နေသေးသည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား၊ သိသွားရင် မကောင်းဘူးနော်” ဘာညာနှင့် ပြောနေသဖြင့် အတန်ငယ်ဖျောင်းဖျဲခဲ့ရ၏။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်

အနူးအညွတ် တောင်းပန်မှပင် သူက ထိုကိစ္စကို စိတ်မပါ လက်မပါ သဘောတူတော့သည်။

မူလ မှန်းထားစဉ်က လတ်လတ်ဝေ သူငယ်ချင်းမလေး တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်သော်လည်း တကယ်တမ်းမှာ နောက် တစ်ယောက်က ကန့်လန့်ကန့်လန့်ပါလာသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ မျက်လုံး ပြူးရသေးသည်။ နှစ်ယောက်ဖြစ်နေသဖြင့် ကေသွယ်မူလအတိုင်း အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ စကားတွေ လွဲချော်ကုန်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူစိတ်ပျက်ကာ သေသေချာချာ စကားအစ်မပေးဘဲရှိမလားဟု စိုးရိမ် ရသေး၏။

တကယ်တမ်းလက်တွေ့မှာတော့ ကေသွယ်က ပါးနပ်သဖြင့် တော်ပါသေးသည်။ သူသရုပ်ဆောင်ကောင်းမှုကြောင့်ပင် လတ်လတ် ဝေအကြောင်း အစုံအလင်ကို ၎င်း၏အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းထံမှ ကျွန်တော် နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားခွင့်ရခဲ့၏။

အရမ်းပင် ဆိုးရွားလှသောအကြောင်းများပင်ဖြစ်သည်။ ခါတိုင်း အချိန်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် မကြားချင်ဆုံးစကားများဖြစ်သော်လည်း ထိုတော့ အစုံအလင်ကြားသိရသည့်အတွက် သူတို့ကိုကျေးဇူးပင် ထင်ရသေး၏။

သို့သော် နည်းနည်းတော့ အခံရခက်လှသည်။ ကေသွယ်က ထစ်ခွန်းစနစ်ခွန်းစ မသိမသာလေး ဖောက်ပေးလိုက်တိုင်း သူက လတ်လတ်ဝေအကြောင်းများ ပြောကြ။ ထိုမှ ကျွန်တော့်အကြောင်း ဘာကော မကြာခဏပင် ပြောင်လှောင်ရယ်မောကြသဖြင့် ရင်ထဲ နက်နက်နာနာကျင်ရသည်။

ဪ...ငါဟာ လတ်လတ်ဝေကြောင့် ကွယ်ရာမှာ အဟန့်ခံ သတ္တဝါတစ်ကောင် ဖြစ်နေပါပေါ့လား ဟူ၍ ခံပြင်းရ၏။

ထိုကောင်မလေးထံမှတစ်ဆင့် ကြားရသည့် လတ်လတ်ဝေ
ပြောသည်ဆိုသော ကျွန်တော့်အကြောင်း စကားတို့မှာ ကေသွယ်
ပြောစဉ်ကထက်ပင် အဆများစွာ ရိုင်းပျလှသေးသည်။

နားပြာကြီး အောက်သွားမရှိသလို... ငါ ကြိုးဆွဲရာ မရုန်း
နိုင်ဘဲ ပါရတယ်... စသည့် သူ ကျွန်တော့်ခိုင်းခိုင်းသည့်စကားများ
ကို တစ်ဆင့်ပြန်လည်ကြားသိရ၏။

တစ်ခွန်းကိုတော့ ရင်ထဲစွဲစွဲမြဲမြဲပင် မှတ်မိနေသေးသည်။

“အဲဒီကောင်ဟာ ငါတွေ့ဖူးသမျှထဲမှာ အနံ့ဆုံးပါတဲ့”

ထို့နောက် ကျွန်တော် သူ့အကြောင်း နောက်ထပ်စုံစမ်းသည်
မှာတော့ သူ၏ ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေများထံတွင် ဖြစ်၏။ ၎င်း
တို့မှာ သူ၏ ရည်းစားဟောင်းများ၊ ရည်းစားမဟုတ်တဟုတ်များ၊
ရိုးရိုးသူငယ်ချင်းဟူ၍ အစုံအလင်ပါဝင်ပါသည်။ ကျွန်တော် စုံစမ်းသည့်
သူတို့အားလုံးတွင် တစ်ခုတူညီသည်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို လူချင်း
(ဘယ်သူမှန်း)မသိကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သူတို့ကို ကျွန်တော်သည် လတ်လတ်ဝေ၏ သူငယ်ချင်းအသစ်
အဖြစ်လည်းကောင်း၊ လတ်လတ်ဝေကို စတင်စိတ်ဝင်စားနေသော
ကောင်လေးတစ်ယောက်အဖြစ်လည်းကောင်း အသွင်သဏ္ဌာန် အမျိုး
မျိုးဖြင့် ချဉ်းကပ်၍ စုံစမ်းခဲ့သည်။

အဆုံးတွင် ကျွန်တော်သိရှိလာရသမျှ လတ်လတ်ဝေအကြောင်း
တို့မှာ အစောပိုင်း ကိုနိုင်ကြီး ပြောခဲ့သည်များ၊ ကြိုတင်ကြားခဲ့
သော သတင်းစကားများ၊ ကေသွယ်ပြောကြားသည်များ၊ သူ
သူငယ်ချင်းမလေးထံမှ ကိုယ်တိုင်ကြားရသည်များနှင့် ခြားနားခြင်း

ကျီးပဲမယ်လိုဒီ

၃၁

မရှိခဲ့ပါ။ သူဘယ်လောက်ရှုပ်ပွေခဲ့ကြောင်းတို့ကိုသာ ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြားရ၏။

ထိုမျှလောက်ဆိုလျှင် ခိုင်လုံနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော် တစ်ရပ်ရပ် နာကျင်စွာ ထိုထက်ပို၍သေချာချင်သေးခဲ့ပါသည်။

နောက်ဆုံး သူ့အကြောင်း စုံစမ်းသည်ကတော့ သူထံတွင်ပင် ဖြစ်၏။ အပင်ပန်းဆုံးနည်းဖြစ်သော်လည်း အတိအကျဆုံးနည်းအဖြစ် သူ့နောက် ကျွန်တော်လိုက်ချောင်းခဲ့သည်။ နဂိုရရှိထားသည့် သတင်း အစအနတို့အရ သူသွားတတ်ရာ၊ သူနှင့်အတွဲများ ချိန်းတတ်သည့် နေရာများကို စေ့စေ့ပေါက်ပေါက်ပင် သွားခဲ့၏။

အပင်ပန်းခံရကျိုးနပ်ခဲ့ပါသည်။ သူ့ဖြစ်အင်ကို ကျွန်တော် ချက်ဝါးထင်ထင်မြင်ခဲ့ရ၏။ အရင်ဆုံးသူနှင့်သတင်းစကြားခဲ့သော အသားဖြူဖြူ အရပ်ရှည်ရှည်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးစစနှင့် နေကာမျက်မှန် အပြီတပ်သော တစ်ယောက်နှင့်၊ ဟိုတစ်ခါ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၌ သူနှင့် တွေ့လိုက်သော သူနှင့်သာမက အခြားသူ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်နှင့်ပါ လက်ပူးလက်ကြပ်တွေ့ခဲ့ရ၏။ ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့ မသော အခြေအနေတွင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော် ဟိုတစ်ခါ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာတုန်းကလို သူထုံးထွက်မပြတော့ပါ။ အသာပင် မြင်ချင်သည်ကို မြင်တွေ့ပြီး သည်နှင့် ပေါက်ကွဲချင်သည့်စိတ်တို့ကို သိမ်းဆည်းကာ လှည့်ပြန် သွားခဲ့၏။ ယခုကိစ္စများ အပြီးတွင်တော့ သူ့အကြောင်း ပြည့်စုံစွာ ခိုင်လုံသွားခဲ့တော့သည်။

(၇)

(စဉ်းစားခြင်း)

တွေးလေလေ အဖြစ်အပျက် ထင်ရှားလေဖြစ်၏။ သူ ကျွန်တော့်
ကို ညာခဲ့သည်။ တွယ်တာစွာ ယုံကြည်ခဲ့သူမှ အညှာအတာမဲ့စွာ
လှည့်စားခဲ့ရက်သည်။

နောက်...ရက်စက်စွာ အရှုံးလုပ်ခဲ့၏။

ကွယ်ရာတွင် ချိုးဖဲ့စွာ ပြောခဲ့၏။

သူနှင့် အတိတ်တို့မှာ အာရုံတွင် ရုပ်ရှင်မြင်ကွင်းလိုပင် ပေါ်
လာသည်။ ရယ်ချင်စရာလည်း ကောင်း၏။ နာကြည်းစရာလည်း
ကောင်းလှတော့သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူက ကြိုကြိုတင်တင် ဘေးလူတွေပြောတာ
မယုံဖို့ ပိတ်ထားခဲ့တာ ဖြစ်မှာပေါ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကိုက ညံ့လွန်းခဲ့ပါသည်။
သူ၏ အခြေအနေက ဒီလောက်သိသာနေရက်နဲ့ ကြိုသိခဲ့ဖို့ ကောင်း
၏။ နဂိုကတည်းက သတိပေးသူတွေ ရှိနေလျက်နှင့်မှ မသိခဲ့။ ခုလို
ဟိုးလေးတကျော်ကျော် ဖြစ်ပြီးမှ သိရသည်ဆိုတော့ ရှက်စရာလည်း
ကောင်းလှတော့သည်။

ရစရာမရှိအောင် အဆုံးထိကျဆင်းသွားခဲ့သည့် သိက္ခာကို
ဘယ်လိုမှပင် အဖတ်ဆည်၍ ရနိုင်မည်မဟုတ်တော့။ သူနှင့်ချစ်မိ

သည့်အတွက် အဖြူတည်သန့်သန့်ဘဝမှ သေရာပါစွန်းထင်းခဲ့ရပြီ ဖြစ်၏။

ပြန်၍တွေးကြည့်မိတော့မှပင် သူ၏ လှည့်စားချက်များကို ပြတ်ပြတ်သားသားသိလာရ၏။ ကျွန်တော်ညံ့ဖျင်းမှုများလည်းပါသည်။ ဘေးလူတွေ ဒီလောက်ပြောနေလျက်နှင့် သူက ထိုကိစ္စမဟုတ်ပါ ဆိုရုံလေး တစ်ခွန်းနှင့် ကျွန်တော်ယုံခဲ့မိသည်ကတော့ မိုက်မဲလွန်း ထူပါသည်။

နောက်တစ်ခါတွင်လည်း မျက်စိနှင့် တပ်အပ်ပင် မြင်နေလျက် စာ သူ၏ မပီရိလှသော ဆင်ခြေကို ယုံကြည်ခဲ့ခြင်းမှာ ကျွန်တော် အပင် မျက်စိစုံလုံးကန်းနေပြီလား မသိ။

ထိုစဉ်ကသာ သံသယလေးနည်းနည်းဖြင့် အနည်းငယ် လှည့် တွေးခဲ့လျှင်ပင် သိသာနိုင်မည် ဖြစ်သော်လည်း ထိုအရိုးစင်းဆုံး သိမ်ညာမှုမှပင် ကျွန်တော် ရုန်းမထွက်နိုင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော့် အချစ် တို့မှာ ကျွန်တော့်အတွက် တိမ်သလာပင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

သူ့ကိုလည်း နာကြည်းရင်း ရင်မှာ အံ့ဩရသည်။ ဒီလူနှင့် ဒီလူ၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဒီဝန်းကျင် တစ်ချိန်ချိန်လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် သိသွားနိုင်သည့်ကိစ္စကို ခပ်တည်တည် လှည့်ဖြားရဲသည်မှာ အံ့လောက် ရှောင်မရနိုင်ပါ။ သူလိမ်ညာကြောင်း သိသွားမှာကို အနည်းငယ်မျှပင် ဆွေးတောစိတ်ပူခဲ့ပုံမရ၊ ထိုသိုလိမ်ညာခြင်းအပေါ် ရှက်ရွံ့ခြင်းလည်း ထုံးတမ်းစဉ် မပေါ်ပါ။

ခုနေများ ကိုနိုင်ကြီးသာ ထိုကိစ္စအားလုံးသိခဲ့လျှင် သူပြောရက် က ဘယ်လောက်ယူကျွေးမရ ဖြစ်လေမည်မသိ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်စား ဘယ်လောက် ခံပြင်းလိမ့်မည်မသိ။ သို့သော် ခုလိုအချိန်မှာတော့ သူထည်း ကျွန်တော့်လိုပင် ဘာမှတတ်နိုင်တော့မည်မထင်ပါ။

အားလုံးကိုသိလိုက်ရသည့်အချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ အချစ်ကို ဘဝတစ်ခြမ်းသာမက ရုန်းမရအောင် နစ်ကျွံခဲ့ရပြီ။

အာရုံတွင်စွဲထင်နေသည်ကတော့...

“အဲဒီကောင်ဟာ ငါတွေ့သမျှထဲမှာ အနံ့ဆုံးပဲ” ဆိုသည့် စကားတစ်ခွန်းပင်ဖြစ်၏။ မကြာခဏပင် ပြန်ကြားမိသည်။ ကြားမိတိုင်းလည်း တစစ်စစ် နာကျင်ရ၏။

ကျွန်တော် ‘အ’ ခဲ့သည်မှာ မှန်ပါသည်။ သူပြောသလို နံသည် အထိပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ချစ်သူကို ဒီလိုတော့ မပြောသင့်ဟု ထင်သည်။ ဘယ်လိုပင်ဖြစ်စေ သူ့အပေါ်ယုံစားမိခြင်းမှာ လည်း သူ့ကိုချစ်လွန်းလို့ပင်ဖြစ်ကြောင်းကို(ကျွန်တော်နှင့်ဆန့်ကျင်စွာ) လည်ဝယ်လွန်းသောသူ သိနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ဒါတောင်မှ ထိုသို့ပြောရန်နိုင်သည်ဟု ရင်ထဲတွင် တနဲ့နဲ့ပင် နာကျင်ရ၏။

ထိုစကားကြားခဲ့ရသည့်နေ့ကဆိုလျှင် ကျွန်တော်မှာ အိမ်အပြန် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး၌ ထိုစကားကိုသာ အထပ်ထပ် ကြားနေမိတော့သည်။

ဘာကြောင့်များ သူ့ကျွန်တော်ကို ထိုသို့ယိုးစွပ်ခဲ့ရသနည်းဟု လည်း အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ပင် တွေးတောကြည့်နေမိ၏။ ချစ်လွန်း၍ သနားသဖြင့် အစစအရာရာ အလျှော့ပေးသည်ခံခဲ့သည်မှာ သူနှင့် တခြားသူများ အမြင်တွင်တကယ်ပင် လူနံ၊ လူအ၊ လူအန္တကြီးအသွင်ကို ရောက်စေခဲ့ပြီလား...

စိတ်ရင်းအရဆိုလျှင် ကျွန်တော်မှာ အရင်က တော်တော်လေးပင် ဆတ်ဆတ်ထိ မခံနိုင်ခဲ့သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ထိုအခါဆတ်

ကျီးပဲ့မယ်လိုဒီ

၃၉

ထိ မခံနိုင်မှုကြောင့်ပင် ငယ်ငယ်က ခဏခဏ ရန်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။
ဖြစ်တိုင်းလည်း ခြေမြန်လက်မြန်နှင့် လက်လွန်ခြေလွန်လုပ်တတ်သဖြင့်
တစ်ဖက်လူမှာ အမြဲ ထိပ်ပေါက် ခေါင်းကွဲ ဖြစ်ရသည်ချည်းပင်
ဖြစ်၏။

မှတ်မိပါသေးသည်။ တစ်ခါကဆိုလျှင် ကျွန်တော်နှင့် အရမ်း
ခင်နေသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော့်ကို
မခံနိုင်အောင် လာစသဖြင့် အနားတွေ့ရာ ခဲတံကို ကောက်၍ သူ့
ပေါင်ထဲ ဆတ်ခနဲ ထိုးသွင်းလိုက်မိ၏။ ဖြစ်ချင်တော့ ခဲဆံကကျိုးပြီး
၎င်းပေါင်ထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူ့မှာ စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်ကာ
ကျွန်တော့်အပါးမှ ထွက်ပြေးသွားခဲ့ရ၏။

ပို၍ဆိုးသည်မှာ ထိုအချိန်သည် စာမေးပွဲဖြေခါနီးကာလ ဖြစ်
နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်ကြောင့် အခင်ဆုံးသူငယ်
ချင်းတစ်ယောက် စာမေးပွဲတစ်နှစ်ကျခဲ့ရသည်မှစ၍ ကျွန်တော့်မှာ
နောက်နောင် ထိုသို့သောကိစ္စမျိုးကို ဘယ်တော့မှ မဖြစ်အောင်
ဆင်ခြင်နေထိုင်ခဲ့တော့သည်။

ကိုယ်တိုင်လည်း သတိထား၊ မိဘများကလည်း ပဲ့ပြင်ဆုံးမ
သဖြင့် နောက်ဆုံး ကျွန်တော်အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ထိုစိတ်တို့
လုံးဝပင် ကင်းစင်ခဲ့ကာ အရာရာကို အတော်ကလေးသည်းခံနိုင်သူ
တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့၏။ ထိုမျှမက လူတိုင်းကို အကောင်းမြင်
မျှက်လုံးများဖြင့်သာ ကြည့်တတ်ကာ ဘာကိုမဆို ခွင့်လွှတ်အလျှော့
ပေးတတ်လာတော့သည်။

ယခုတော့ ထိုအချက်ကပင် ကျွန်တော်၏ ညံ့ဖျင်းမှုတစ်ခု
ဖြစ်ခဲ့ရကာ ယုံလွယ်သူ၊ ထုံအသူအဖြစ်မှ နံနသူအဖြစ်သို့ပါ ရောက်
ခဲ့ရ၏။ ဖြူစင်ရိုးသားမှုအပေါ် အခွင့်ကောင်းယူကာ သူလည်းက

ချင်တိုင်း လှည့်စားရုံမက သရော်လှောင်ပြောင်သည်အထိပင် စော်ကားခဲ့၏။

နဂိုကတည်းက သူ့တွင် ထိုသို့သော သိမ်ဖျင်းသည့် အထင်အမြင်မျိုးရှိနေမှန်း ကြုံသိခဲ့ပါက ကျွန်တော် ဒီလောက်ထိ သတိကင်းမဲ့စွာ ဆက်ဆံခဲ့လိမ့်မည်မဟုတ်။ ဘာပဲပြောပြော မှန်တမ်းအနေအထား၌သာ ကိုယ့်ဘက်က မကျွံအောင် နေထိုင်မိခဲ့မည်သာ ဖြစ်၏။ ယခုတော့ အသိနောက်ကျခဲ့ရသဖြင့် အားလုံးမှာ လွန်ကုန်ခဲ့လေပြီ။

တွေးရင်းနှင့်ကို ကျွန်တော့်မှာ မိမိ၏ရိုးသားမှုကို မိမိဘာသာ မချီတင်ကဲဖြစ်လာရသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ငယ်ဘဝလွန်ကတည်းက တစ်ချိန်လုံး ငုပ်လျှိုးနေခဲ့သည့် မာန်စွယ်များ ပြန်လည်၍ ဦးမော့လာတော့၏။

အရင်ဆုံး ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ပြန်မေးခဲ့သည့်ကိစ္စမှာ 'ငါဘယ်လိုလုပ်ရမယ်'ဟူ၍ပင် ဖြစ်သည်။

သူ့အကြောင်း အလုံးစုံကို သိလိုက်ရပြီးသည့်နောက်၌ ရင်ထဲမှ သံယောဇဉ်တို့ လုံးဝပြတ်တောက် ကင်းမဲ့သွားကာ သူ့ထံ ဘယ်လိုမှ ငြိတွယ်မနေတော့ခြင်းကတော့ ကျိန်းသေ၏။ သူနှင့် လမ်းခွဲဖို့မှာ သေချာသော်လည်း ဘယ်လိုပုံစံမျိုးဖြင့် လမ်းခွဲကြမလဲဆိုသည့်ကိစ္စကိုတော့ အထပ်ထပ်အခါခါပင် စဉ်းစားမိရသည်။

ဒါမှမဟုတ် သူ့ကို သေသေချာချာပင် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍...

“နင် ငါ့ကို သစ္စာဖောက်တယ်၊ နင် ငါ့ကို လိမ်တယ်ညာတယ်၊ ပြီးတော့ ကွယ်ရာမှာလည်း ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ပြောသေးတယ်”

“နင် ငါ့အချစ်တွေကို သိမ်သိမ်ဖျင်းဖျင်းနဲ့ စော်ကားရက်တယ်၊ နင်ဟာ အရမ်းရက်စက်တဲ့မိန်းမ”

“နင်ဟာ အကြင်နာ တစ်စက်ကလေးကိုမှ မရှိတဲ့ မိန်းမ”

“နင်ဟာ ကမ်းကုန်အောင်ကို ယုတ်မာ ကောက်ကျစ်တဲ့ မိန်းမ”

စသည့်စကားများဖြင့် လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ပစ်ပစ် ခါခါပင် ပြောခဲ့ပြီး လမ်းခွဲမည်လား...

ထိုသို့မဟုတ်လျှင်လည်း သူ့အကြောင်းများကို လုံးဝမသိသော ပုံစံဖြင့် သူ့နားချဉ်းကပ်ကာ အပြင်မှ သူ့အကြောင်းများ ထပ်မံ နားစွန်နားဖျား ကြားသိလာသည့်ပမာ သူ့ကို ထိုကိစ္စ ဟုတ်မဟုတ် မေးရင်း တုံ့ပြန်ဖြေရှင်းလာမည့် သူ၏ အလိမ်အညာစကားများကို အားရအောင် နားထောင်ပြီးမှ ကျွန်တော်သိသမျှကို ဖွင့်ချလျက် လက်ညှိုးထိုးရယ်မောရင်း လမ်းခွဲမည်လား။

စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးစဉ်းစားကြည့်မိ၏။ သို့သော် တစ်ခုမှ သဘောမတွေ့။

ဘယ်လိုဖြစ်စေ ထိုသို့သောလမ်းခွဲနည်းတို့မှာ တခြားရိုးရိုး ချစ်သူများ သာမန်လမ်းခွဲကြပုံမျိုးပင် ဖြစ်ပါ၏။ ထိုသို့သာလုပ်ခဲ့လျှင် ကျွန်တော်၏ အရေထူခဲ့ပြီးဖြစ်သော လတ်လတ်ဝေက လုံးဝပင် မှုလိမ့်မည်မထင်။

ကျွန်တော့်ကိုပင် “ရှူးလိုက်တာ၊ နှမ်းလိုက်တာ”၊ “ဟိုကောင် တော့ ငါ့ကို တော်တော်ဒေါပွသွားတယ်” စသည်ဖြင့် ကွယ်ရာမှာ လှောင်ပြောင်ကဲ့ရဲ့ချင် ကဲ့ရဲ့နေပေလိမ့်ဦးမည်။

နောက်ပြီး ဤမျှအထိ ကျွန်တော်မေတ္တာတို့ကို အနိုင်ယူ တော်ကားခဲ့သူအား ထိုလောက်နှင့်သာ လမ်းခွဲလိုက်ရမည်ဆိုလျှင်မတန်။ ကျွန်တော် အညံ့ခံခဲ့ရသော ကာလတစ်လျှောက်တို့အတွက် သူ့ကို ထပ်မံတောင်း ပြန်လည်မှတ်သားသွားစေချင်၏။ အကြောင်းအား သိအောင်တော့ ပြလိုက်ချင်ပါသေးသည်။

ကျွန်တော်လိုကောင်မှာ ချစ်၍သာအနစ်နာခံမည်။ ယခုလိုတော့ သိက္ခာကို ချိုးခဲ့၍ ခပ်လွယ်လွယ် အနိုင်ပိုင်းသွားလို့မရဟု ယောက်ျားမာန်ကို ပြလိုက်ချင်သေး၏။

ကျွန်တော့်မှာ အစကမသိခဲ့သဖြင့် သူနှင့်ပတ်သက်၍ ညံ့ခဲသူတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ ယခုဆက်လက်၍ပါ (လမ်းခွဲကြစဉ်၌) ငွေညံ့သူတစ်ယောက် ဆက်မဖြစ်လိုတော့။

မင်းလှည့်စားချင်တိုင်းလှည့်စား။ စော်ကားချင်တိုင်းစော်ကားထားတာ တို့ ငုံ့ခံနေတတ်မယ့် ယောက်ျားမျိုးထဲ ငါမပါဘူး လတ်လတ်ဝေ...။

(နေထိုင်ခြင်း)

ဒီနေ့နှင့်ပါဆိုလျှင် ကျွန်တော် ကျောင်းမတက်သည်မှာ သုံးပတ်တိတိမျှပင်ရှိသွားပြီ။ ထို့ကြောင့် သူနှင့် မတွေ့သည်မှာလည်း သုံးပတ်ပင် ရှိသွားလဲပြီ ဖြစ်၏။

နာကျည်းခံပြင်းဖို့ ကောင်းလှစွာပင် ကျွန်တော်က သူ့ဆီ အဆက်အသွယ်မလုပ်သည်နှင့် သူကလည်း ခပ်အေးအေးပင် ပြန်၍ အဆက်အသွယ်မလုပ်ပါ။ အိမ်ထဲမှာနေရင်းက အခုအချိန်ဆို သူတစ်ယောက် ၎င်း၏များပြားလှစွာသော အဖော်များထဲမှ တစ်ယောက် ယောက်နှင့် အကြည်ဆိုက်နေရောပေါ့ ဟု မကြာခဏ တွေးမိ၏။ သူ ကျွန်တော့်ကို မေ့၍နေမည်မှာတော့ ကျိန်းသေပါသည်။

ကျွန်တော်ဆိုသည့် သူ့ကို အရမ်းချစ်ခဲ့၊ ပြောသမျှယုံခဲ့ဖူးသည့် လူတစ်ယောက်မှာ သူ၏ ကြုံကြုံက်ပါက ကစားလိုက်စရာ ခပ်မွန်ဝါးဝါး သတ္တဝါတစ်ကောင်အဖြစ်သာ သူ၏ သဏ္ဌာန်တွင် ရှိနေပါ

လိမ့်မည်။ ကျွန်တော်၏ ကြင်နာမှု၊ ယုယမှု၊ မြတ်နိုးစွာ အနှစ်နာ သည်းခံခဲ့မှု ဟူသမျှမှာလည်း သူ့အတွက် ဟာသပြက်လုံးတစ်ခု လောက်သာ ရှိနေခဲ့လေလိမ့်မည်။

မည်သို့ဆိုစေ သူ့ကြောင့် အဖတ်ဆည်မရအောင် တန်ဖိုးမဲ့ ခဲ့သော ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို သူမကြာခင်ပင် ထိုက်တန်စွာ ပြန်လည် ပေးဆပ်ရပါလိမ့်မည်။ ယခုလောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော့်မှာ နောက်တစ်ပတ်ဆက်၍ ကျောင်းမတက်ဖို့သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရ၏။

၎င်းမှာ သူနှင့်တိုက်ရိုက်ပင် သက်ဆိုင်သော်လည်း သူ့ကြောင့် တော့(လုံးဝ)မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်သာ ကျောင်းတက်ခဲ့လျှင် ကျွန်တော့် ကို ကြည့်၍ သူနှင့်ကျွန်တော့်အကြောင်းကို စကားတင်းဆိုကြမည့် ဘေးလူတို့၏ တီးတိုးသံများကို နားမခံနိုင်သောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်ကိုမြင်၍ သနားဟန် သို့မဟုတ် လှောင်ပြောင်ချင် ဟန်တို့ဖြင့် စိုက်ကြည့်ကြမည့် မျက်လုံးပေါင်းများစွာ၏ ဒဏ်ကို ကျွန်တော် မခံနိုင်ပါ။ ထို့အပြင် ကျွန်တော်နှင့်သူ၏ ပြောင်းလဲသွား မည့် ဆက်ဆံရေးကို မြင်သိပါက အနည်းနည်း အဖုံဖုံ စူးစမ်းလာ ကြမည့် မေးခွန်းများကိုလည်း ကျွန်တော်ခံနိုင်မည် မဟုတ်။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျောင်းလည်းမတက်၊ ဘယ်ကိုမှလည်း မသွား ဘဲ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အခန်းအောင်းကာ သူ့ကို ရက် ပေါင်းများစွာ နာကြည်းနေတော့၏။

သူစော်ကားခဲ့သည်များကို တစ်ခုချင်းပြန်တွေးရင်း ရင်ထဲ တန့်နဲ့ပင် နာကျင်နေတော့သည်။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း ရင်ထဲမှာ ပြင်းပြလာခဲ့ရသော ဆန္ဒမှာကား သူ့ကို တန်ရာတန်ကြေး ပြန်ပေး လိုက်ချင်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

(ဆုံးဖြတ်ခြင်း)

‘ကလဲစားချေခြင်း’ဆိုသည်မှာ စကားလုံးငါးလုံးသာ ရှိသော်လည်း တော်တော်ကို ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း စဉ်းစားရသော ကိစ္စဖြစ်သည်။ အခက်အခဲများ၊ အန္တရာယ်များ များလှသလို သေသေချာချာ ထိရောက်နိုင်ဖို့ကိုလည်း ခဲယဉ်းသည်။

ကျွန်တော် သူ့ကို ဖြစ်စေချင်သည်မှာ ကျွန်တော့်အပေါ် သူပြုခဲ့သမျှတို့နှင့် ကျေလည်စွာ သူ ပြန်လည် ရုံးနိမ့်စေချင်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ထိုသို့လုပ်ဖို့အတွက် ကျွန်တော့်တွင် နည်းလမ်းများစွာ မရှိ။ အချိန်လည်း များများစားစား မရှိ။

ယခုအချိန်၌ ကျွန်တော့်နေရာတွင်သာ ယုတ်မာတတ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုပါက လွယ်လွယ်လေးပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို လိမ်ညာလှည့်ပတ်ကာ အပါခေါ်၍ ဖျက်ဆီးလိုက်ရုံပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်တော် ထိုသို့ မယုတ်မာချင်ပါ။

နောက်ပြီး ထိုသို့သာလုပ်လိုက်ပါက သူ့အပေါ်တွင် ကျွန်တော်သာ ထပ်မံရုံးနိမ့်သွားပါလိမ့်ဦးမည်။ ပြစ်မှုအမည်းစက်တစ်ခု သူ့အပေါ် တင်ရှိဖူးသူအဖြစ် တစ်သက်လုံး သူ့ရှေ့ခေါင်းငုံ့နေရတော့မည်သာ ဖြစ်၏။ ထို့အပြင် သူ့လို ခပ်ကဲကဲ စရိုက်မျိုးရှိသူကလည်း ကျွန်တော်ထိုသို့ပြုလုပ်လိုက်သည်ကို နာကြည်းရကောင်းမှန်း သိမည်မဟုတ်။ ပြီးပြီးပျောက်ပျောက်ပင် မေ့လျော့သွားကာ ကျွန်တော်သာ ယုတ်မာကောက်ကျစ်သူတစ်ယောက်အဖြစ် ကျန်ခဲ့ရမည် ဖြစ်၏။

ထိုမှလွဲ၍ သူ့ကို အခြားနည်းလမ်းဖြင့် ကလဲစားချေဖို့ဆိုသည် များကျတော့လည်း သိပ်တော့မလွယ်ကူပါ။ သူ့လို မူရာမာယာများလျက် ရင်ထဲဘယ်တော့မှ စွဲစွဲမြဲမြဲမရှိသော သူ့အပေါ်မည်သည့်ကမျှ ရိုက်ခတ်ထိရောက်စေလိမ့်မည် မထင်။

ကလဲစားချေခြင်းနှင့် လျော်ညီစွာ သူ့ကို သေသေချာချာပင် သိရှိခံစားသွားစေချင်သေး၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ကျွန်တော့်ကို ပေးခဲ့သည့် ဒဏ်ရာများနှင့် အလားတူပင် သူ့ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် အပြစ်ပေးချင်နေ၏။

ဤသို့ဖြင့် သူ့ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ရိုက်ခတ်နာကျင်စေဖို့ လှုပ်အလယ်တွင် သိက္ခာချအရှက်ခွဲဖို့ စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးစဉ်းစား သော်လည်း ဘယ်တစ်ခုကမှ ကျွန်တော်ပေးချင်သည့် အပြစ်ဒဏ်မျိုး ကို မကျေလည်ခဲ့ပါ။

တခြား လျှောက်၍စဉ်းစားနေမိသည်များမှာလည်း တရား ဥပဒေ၊ လူ့ယဉ်ကျေးမှုတို့နှင့် ငြိစွန်း၍နေပြန်၏။ မည်သို့ဆိုစေ ထိုသို့ ငြိစွန်းနေသော အပြစ်ပေးနည်းမျိုးထဲမှလည်း သူ့ကို တကယ်ထိခိုက် သွားစေမည့်နည်းလမ်းကို ကျွန်တော်မတွေ့ပါ။

လူတစ်ယောက် အထူးသဖြင့် သူ့လိုလူတစ်ယောက်ကို တကယ် ခင်ထဲ ထိခိုက်သွားစေနိုင်စရာ အပြစ်ဒဏ်မျိုးက ရှားလှ၏။ ထို့အပြင် နိမ့်အပြစ်ပေးချင်ရုံ အပြစ်ဒဏ်မျိုးမဟုတ်ဘဲ သူ့ကို ကိုယ်လုပ်ခဲ့သည့် တိစ္ဆာအား တကယ်ပင်နောင်တကြီးစွာ ရစေချင်သော တစ်သက်လုံး ခုတ်မှတ်သားသား ဖြစ်နေစေချင်သော တစ်ခါတည်း၌ ဦးကျိုးရှုံးနိုင် သွားစေချင်သော အပြစ်ဒဏ်မျိုးမှာတော့ ပို၍ပင် ရှားပါးပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ရှာဖွေစဉ်းစားကြည့်သမျှမှာတော့ သူ့ကို ကျွန်တော် တကယ် ခိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တုံ့ပြန်နိုင်စရာ ဘာမှမရှိ။

ကျွန်တော့်အပေါ် ကြင်နာတတ်သည့် နှလုံးသားမရှိသူမို့လည်း ထို့ရှေ့ကြေကွဲအောင် မတတ်နိုင်ရသည်ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော့်မှာ တဖြည်းဖြည်း လက်လျှော့လိုက်ရတော့မလိုပင် ဖြစ် သာခဲ့သည်။ အခန်းအောင်းနေဖြစ်သော နေ့ရက်များသာ ဆထက်

တိုး၍ ရှည်ကြာလာခဲ့၏။ ကျွန်တော့်အတွက် ဖြေရှင်းစရာကိုတော့ ဘယ်လိုမှပင် ရှာမတွေ့မိ။

တစ်ခိုင်းငြိမ် ငှက်ဖြစ်ရပ်ကြောင့် ကျွန်တော့်အနာဂတ်ပင် လမ်း ဆောက်ရတော့မလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေ တော့ဟုသာ စိတ်တုံးတုံးချမိ၏။ ဘာမှထပ်စဉ်းစားမနေချင်တော့။ နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်တော်ကျောင်းပြန်တက်မည်။ ထိုအခါ သူနှင့် ပြန်တွေ့ကြလျှင် စိတ်ထဲရှိသလောက် (ဒေါသအလျောက်သာ)လုပ်ပစ် လိုက်မည်ဟု တွေးလာမိတော့၏။

စိတ်ထဲ တွေးစရာကုန်သည်နှင့် အနည်းအကျဉ်းတော့ ရင်ပေါ် သွားသလို ရှိသည်။ ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံးပင် သူ့အကြောင်းကို မစဉ်းစား မိ။ နောက်တစ်နေ့လုံးပင် သူ့အကြောင်းကို မစဉ်းစားမိ။ နောက် တစ်ရက် ကျောင်းပြန်တက်ဖို့ကိုသာ ပြင်ဆင်နေမိ၏။ ညရောက်သည် အထိလည်း ထိုကိစ္စကို ကျွန်တော် သိပ်မတွေးမိတော့ပါ။

သို့သော် ညဘက် အိပ်ရာဝင်၍ နဖူးပေါ်လက်တင်လိုက်သည် နှင့် ထိုကိစ္စက ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲ ရစ်ဝဲ ပေါ်လာပြန်လေသည်။ ရင်ထဲတွင် မကျေမလည်ကြီး ဖြစ်မိ၏။ သူနှင့် ပတ်သက်သည့် ဆုံးဖြတ်မိသမျှကို ဘဝင်မကျ...။

နောက်နေ့ သူနှင့်တွေ့သည့်အခါ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မှာလည်းဟု ကြုံတွေးမိတော့ ပို၍ပင် ဆိုးသေး၏။ တကယ့်တကယ်တမ်း သူသည် ကျွန်တော်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါးခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သာမန်လူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည့် ကျွန်တော့်အတွက် တန်ဖိုး မြင့်မြင့်ရှိသောအရာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ချစ်ခြင်း မေတ္တာနှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စအပေါ် ကျွန်တော် ပြီးစလွယ် လှစ် မပစ်ချင်ပါ။

အကြီးမားဆုံး မေတ္တာတရားကိုမှ စော်ကားရက်သူအပေါ်
မေတ္တာတရားနှင့်ပတ်သက်၍ပင် တုံ့ပြန်မှ ညီမျှပေလိမ့်မည်ဟု
တွေးတောမိ၏။ သို့သော် ထိုအခါ ကျွန်တော့်အတွက်ခက်ခဲရပြန်
သည်ကတော့ သူ့တွင် ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်၍ အနည်းငယ်မျှပင်
မေတ္တာတရားတို့ ရှိမနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်၍
ဘာမှ ခံစားချက်ရှိမနေသူအပေါ် ဘယ်လိုများ ကျွန်တော် တုံ့ပြန်
ရပါမည်နည်း။

ထိုကိစ္စဖြင့် ထိုတစ်ညလုံးပင် ကျွန်တော်အိပ်မရ။ ကျွန်တော်
တို့ ချစ်မနေသည့်အတွက် ဘယ်လောက်ပင် ကျွန်တော်က စိမ်းကား
ပြလည်း သူခံစားရလိမ့်မည်မထင်ပါ။ သူနှင့် ကျွန်တော့်ကြားတွင်
ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုသည်ကို လက်နက်ပြစ္စမ်းစရာ ဘယ်လိုမှပင်
ကျွန်တော်တွင် နည်းလမ်းမတွေ့မိပါ။

ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တစ်ညလုံးကို တလူးလူးတလွန့်လွန့်
ဖြင့်ကျော်လွှားလွန်မြောက်ခဲ့ရ၏။ အာရုံထဲတွင် မီးခိုးငွေ့တို့ ပြည့်လျောင်
ကျပ်ခဲနေသလို ရှိသည်။ ဦးနှောက်သည် တင်းကျပ်သည်ထက် တင်း
ကျပ်လာ၏။ ခံစားချက်တို့မှာ ရှုံးနိမ့်ကြေကွဲမှုအဖြစ် တစ်စစ အသွင်
ပြောင်းလာနေသည်။ နံနက်ခင်းလုဆဲ အချိန်မှသာ မှေးခနဲ အိပ်
ပျော်သွားရ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်တော် ထိုကိစ္စကို ဆက်အဖြေရှာ
နေမိသည်။

နံနက်လင်းသော် အိပ်ရာမှ ရီဝေစွာဖြင့်ပင် ထနိုင်လာခဲ့၏။
နှစ်နှစ်ဦးဦး အိပ်မပျော်သဖြင့် ခေါင်းထဲရီဝေအုံ့ခဲနေခဲ့သည်။
အိပ်ရေးမဝသေးသော်လည်း ဆက်အိပ်၍ မရတော့ဘဲ အိပ်ရာထဲသာ
ဆက်လှဲနေမိ၏။ ဒီနေ့တော့ ကျောင်းသွားရတော့မည်ဟုသိသည်။
ဘာယဲ့ ဖြစ်ဖြစ် သူနှင့်တွေ့ရပေတော့မည်။ စိတ်ညစ်ညူးစွာ၊ ပင်ပန်းစွာ
ဖြင့်ပင် ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်စဉ်းစားနေမိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ခေါင်းထဲ ဖျပ်ခနဲ အသိတစ်ခုကို ရလာမိ၏။ အစဉ်း၌ ၎င်းသည် မပီပိုးတဝါးနှင့်သာ ဖြစ်၏။ သို့သော်ခဏတွင်း ချင်းမှာပင် ထင်ရှားလာခဲ့သည်။ ခေါင်းထဲတွင် စဉ်းစားလိုက်မိသော အသိမှာ သူ၏ မေတ္တာတရားနှင့် ပက်သက်၍ပင် ဖြစ်သည်။ လတ်လတ်ဝေတွင် အချစ်ဆိုသည်မှာ လုံးဝမရှိတော့ဘူးလား။ ဒီလောကကြီးထဲတွင် သူချစ်မြတ်နိုးသူ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူးလားဟူ၍ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံးသူ ချစ်မြတ်နိုးသောအရာ တစ်စုံတစ်ခု အပေါ်သာ ကျွန်တော်ခုတ်ပြုကာ သူမကို ပြန်လှန်တုံ့ပြန်နိုင်ခဲ့လျှင် ဟု တွေးမိသောအခါတွင်တော့ ကျွန်တော်အိပ်ရာပေါ်မှ ဝုန်းခနဲ ခုန်ထမိခဲ့တော့၏။

(စိန်ခေါ်ခြင်း)

အချိန်တော်တော်ကြာ ပုန်းရှောင်နေပြီးမှ လတ်လတ်ဝေနှင့် ကျွန်တော် ပြန်တွေ့ကြသော အဖြစ်သည် သူ့အတွက်တော့မသိ။ ကျွန်တော်တော့ အနည်းငယ်ရယ်ချင်နေမိ၏။ ကျွန်တော်နှင့် ဝေးနေသောကာလအတွင်း ဘယ်နှယောက်လောက် ပြောင်းပြီးလေပြီ မသိသော်လည်း အရင်လို ချိုမြနေဆဲ အပြုံးမှာတော့ နည်းနည်းမှ ပြောင်းလဲမသွားခဲ့ပါ။ သို့သော်၎င်းမှာ ဟန်လုပ်နေခြင်းဖြစ်မှန်း ကျွန်တော် သိခဲ့နှင့်ပြီ။ ကျွန်တော်ကလည်း အရင်လိုပင် သူ့အပေါ် ချစ်မြတ်နိုးလှ ဟန်ဆောင်ထားခဲ့၏။

ရယ်စရာတော့ အတော်လေးကောင်းပါသည်။ ချစ်ဟန်ဆောင်ထားကြသူ လူနှစ်ယောက် ချစ်သူတွေထိုင်သော ခုံတန်းလျားပေါ် ထိုင်ကာရင်ထဲကမဟုတ်သော ချစ်စကားများကို တတွတ်တွတ် ပြောနေ

ကြ၏။ ကျွန်တော်လည်း ခပ်ရယ်ချင်ချင်ဖြစ်နေသော်လည်း သူ့ဆီမှ ဘယ်လိုစကားတွေများ ထွက်လာဦးမလဲဟု အလိုက်သင့်နေခဲ့သည်။

အတန်ကြာအောင်ထိ သူ့အချိန်နှင့်သူ လျှောက်ပြောနေပြီးမှပင် ကျွန်တော့်ဘက်က ထူးခြားချက်ကို သတိပြုမိသွားဟန်တူ၏။ သူ မျက်နှာတွင် အံ့သြထူးဆန်းဟန် အရိပ်တချို့ တဖန် ပေါ်ပေါက်သွားသည်။ သို့သော် ခဏချင်းပင် ပြန်၍ ညက်ကွယ်ပျောက်သွား၏။ ဆက်၍ သူ့စကားတို့ ဆိုနေသော်လည်း ထိုမှနောက်ပိုင်း အချိန်များ၌ ကျွန်တော့်တို့ မသိမသာ အကဲခတ်နေလေတော့သည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ပို၍ပင် ရယ်ချင်လာ၏။ ယခုအချိန်တွင် သူနှင့် ကျွန်တော်မှာ ချစ်သူတွေလိုအဖြစ် ဟန်လုပ်၍ စကားပြောနေကြသော အခြေအနေတွင်ပင် မရှိတော့ပါ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စောင့်ချောင်းနေကြသော ပြိုင်ဘက်နှစ်ဦးပမာ ဖြစ်နေ၏။

ဘယ်သူက ပိုပြီးပီရိနိုင်သည်လဲ။ ဘယ်သူက ပိုပြီးသွေးအေးနိုင်သည်လဲဆိုသည်ကို ပြိုင်နေကြသော ဘယ်သူက စပြီး ဒီအခြေအနေကြီးကို ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်မည်လဲဆိုသည်ကို စောင့်နေကြသော ထူနှစ်ယောက်သာ ဖြစ်နေတော့သည်။

ထိုသို့ဖြင့်ပင် အချိန်များ တဖြည့်ဖြည့် ကုန်ဆုံးသွားကြ၏။ ညနေပိုင်းသို့ပင် ချဉ်းကပ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နာရီကိုကြည့်မိသည်။ အချိန်ကျလောက်ပြီဟုသိ၏။ ဒီလောက်ဆိုရင် မင်းနဲ့ငါချစ်သူတွေလုပ်တမ်း ပြဇာတ်ကနေတာ တော်လောက်ရောပေါ့ လတ်လတ်စေရယ်။

ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်နှင့်ပင် ကျွန်တော့် မျက်နှာထားတို့ တင်းမာသွားကြ၏။ ဟန်ဆောင်ထားသောမျက်နှာဖုံးများ ကွာကျကုန်၏။ စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်းပင် သူ့ကိုခပ်တင်းတင်းကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်အကြည့်ကြောင့် သူရုတ်တရက်အမ်းသွားသည်။ ထို့နောက် သူနှင့်

ကျွန်တော့်ကြားတွင် တဒင်္ဂတိတ်ဆိတ်သွားသည်မှာ ကျွန်တော်စကား
စပြောလိုက်အချိန်ထိပင်ဖြစ်သည်။

“ငါ မင်းကိုမချစ်တော့ဘူး” ထိုစကားကို ပြောလိုက်သောအခါ
ထင်မှတ်ထားသလောက်တော့ အံ့သြမသွားပါ။ ‘မင်း’နှင့်‘ငါ’ဟူသော
အသုံးအနှုန်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ မထင်မှတ်သောကျွန်တော့်စကား
ကြောင့်လည်းကောင်း သူ ကျွန်တော့်စကားကို ဘာမှ မတုံ့ပြန်နိုင်
ဘဲတော့ ဖြစ်သွားသည်။

“ငါ့မှာ တခြားချစ်ရမယ့်သူ ရှိနေပြီ”ဟု ဆက်ပြောလိုက်သည့်
အခါတွင်တော့သူ့မျက်နှာထက်မှ အံ့သြနေဟန်တို့ ပျောက်ကွယ်သွား
ကြ၏။ ထိုအစား မျက်နှာပေါ်တွင် မထိမဲ့မြင် အပြီးတစ်ခုသာ
ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။ ချက်ချင်းပင် တစ်စုံတစ်ခု ပြန်ပြောဖို့ ပြင်သည်။

သို့သော် သူ့စကား မစနိုင်ခင်မှာပင် ကျွန်တော်ကိစ္စတစ်ခုကို
ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့၏။ သူနှင့်ဆက်ဆံဖူးသမျှတွင် ကျွန်တော် အားအရဆုံး
သော လုပ်ဆောင်မှုပင်ဖြစ်သည်။ အိတ်ကပ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို
သူထံ ထုတ်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ဆက်တည်းတွင်...

“ဒါ ငါ့ချစ်သူပဲ” ဟူ၍လည်း ပြောဖြေဆိုသေးသည်။ ထိုစကား
အပြီးတွင်တော့ ကျွန်တော်မှာ ပြောစရာစကားမရှိတော့ပါ။ သူထံမှ
တုံ့ပြန်မှုကို စောင့်ရန်သာ ရှိပါတော့သည်။

သူ၏ တုံ့ပြန်မှုမှာလည်း အတော်ပင်လျင်မြန်၏။ ဓာတ်ပုံကို
မြင်လိုက်ချင်းမှာပင် သူ့မျက်နှာ မည်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး အမြဲတစေ
ဟန်ဆောင်ကောင်းခဲ့သူမှာ လုံးဝပင် အသိလွတ်သွားခဲ့သည်။

“ဒါ...ဒါ” ဟုဆိုကာ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိဖြစ်နေ၏။

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ မင်းညီမပဲ”ဟု ကျွန်တော် ပြော
လိုက်သောအခါတွင်တော့သူသည် လုံးဝပင် ပါးစပ်အဟောင်းသား
ဖြစ်သွားတော့၏။ နောက်ဆုံး...

“ဒါပေမယ့် ခုကော့ အဲဒါ ငါ့ရဲ့ ဒုတိယမြောက် ချစ်သူပေါ့ကွာ”
ဇာတိကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သောအခါတွင်တော့ သူကြောင်အမ်း
တာ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ အံ့သြခြင်း၊ မယုံနိုင်ခြင်း၊ စိတ်ဆိုး
ဒေါသထွက်ခြင်းတို့ ပေါင်းစုံမှာ သူ့မျက်နှာထက်တွင် ရောပြွမ်းယှက်
သန်းလာ၏။

အမှန်တကယ်ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော် လတ်လတ်ဝေ၏ ညီမအား
လူကိုယ်တိုင်အနေဖြင့် မြင်ပင်မမြင်ဖူးပါ။ လတ်လတ်ဝေကို ကလဲ့
စားချေရန်သာ ထိုသို့ချစ်သူသဖွယ် ပြောလိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။ လတ်လတ်
ဝေအား အထိနာစေနိုင်မည့်အချက်ကို စဉ်းစားရင်း မြားဦးလှည့်လာ
ရခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်၏ မေတ္တာတရားကို စော်ကားသွားခဲ့သူအား မေတ္တာ
တရား၌သာ ပြန်လည်လက်တုံ့ပြန်ရန် စဉ်းစားမိရာမှ ယင်းအကြံကို
ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လတ်လတ်ဝေတွင် ကျွန်တော်အပေါ် အချစ်တို့
မရှိသော်လည်း တခြားဘယ်သူ့ အပေါ်မှာမှရော သူမချစ်တတ်တော့
ဘူးလား ဟုတွေးမိခြင်းမှ စတင်ခဲ့ပါသည်။

သူကိုယ်တိုင်ဆီ တိုက်ရိုက် မဟုတ်သော်လည်း သူတကယ်
ချစ်မြတ်နိုးသောတစ်စုံတစ်ယောက် (သို့မဟုတ်) တစ်စုံတစ်ရာအပေါ်
ခုတုံးပြု တုံ့ပြန်ရန် ကြိုးစားရာမှ လတ်လတ်ဝေ၏ဘဝ တစ်ခုလုံးအပေါ်
ကျွန်တော်စုံစမ်းဖြစ်ခဲ့တော့၏။ သိပ်တော့ အပန်းတကြီး မလေ့လာ
လိုက်ရပါ။ ခဏတွင်းချင်းမှာပင် လတ်လတ်ဝေတွင် သိပ်ချစ်သော
ညီမတစ်ယောက်ရှိမှန်း သိလိုက်ရ၏။

ယင်း၏နာမည်၊ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်၊ ပညာအရည်အချင်းနှင့် အကျင့်
စရိုက် စသည့်အချက်များ အပြင် ကူညီတတ်သော သူငယ်ချင်းတစ်
ယောက်၏ ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံပါ ရရှိနိုင်ခဲ့၏။

ထိုဓာတ်ပုံကြောင့်လည်း လတ်လက်ဝေကို ဒီတစ်ပွဲ၌ ကျွန်တော် ပီပီရီရီ အသာစီးယူနိုင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်သူ့ကိုတကယ် တမ်းတော့ ကျွန်တော်ပြတ်ပြတ်သားသား အနိုင်မရသေးပါ။ ကျွန်တော် ဘက်က ကြိုတင်ပြင်ဆင်လာသောပွဲ၌ သူမထင်မှတ်ဘဲ အငိုက်မိ လိုက်ခြင်းသာဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် လတ်လတ်ဝေနှင့် ကျွန်တော် တိုက်ပွဲက အခုမှစရမည်ဖြစ်သည်။

စာကယ်မဟုတ်သေးပါဘဲလျက် သူ့ညီမအား ကျွန်တော့်ချစ်သူ ဟု ပြောလိုက်ခြင်းသည် ကျွန်တော်၏ စိန်ခေါ်သံပင်ဖြစ်၏။ နောက် ပိုင်းလတ်လတ်ဝေ အိမ်ပြန်ရောက်၍ သူ့ညီမနှင့်တွေ့လျှင် ကျွန်တော် ပြောခဲ့သည်မှာ တကယ်မဟုတ်ကြောင်း သူသိသွားပေလိမ့်မည်။ ထို အခါ လတ်လတ်ဝေမည်သို့ဖြစ်သွားမည်လဲ၊ မည်သို့ဆက်လက် လုပ် ဆောင်မည်လဲ ဆိုသည်ကို ကျွန်တော်သိချင်လှ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ဘက်မှာတော့ ထပ်ရှုံးရန်မရှိတော့ပြီ။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်ထိုည၌ လများစွာအတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ် အဖြစ် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ခဲ့သည်။ လတ်လတ်ဝေမှာတော့ ကျွန်တော်နှင့် ခြားနားစွာ ထိုည အိပ်လို့ သိပ်ရနိုင်မည် မထင်ပါ။ ဖြစ်ပျက်သမျှ အကြောင်းစုံလင်ကိုတွေ့ပြီး မအိပ်ခင်၌ ကျွန်တော် ကြိမ်ဖန်များစွာပင် ဟားတိုက် ရယ်မောမိခဲ့သေး၏။

ထို့နောက် စိတ်ထဲပေါ်လာသော “သွယ်လေး” ဆိုသည့် လတ် လတ်ဝေ၏ ညီမနာမည်ကိုလည်း ပါးစပ်မှ ရွက်ဆိုမိခဲ့သေးသည်။ မူလ ကျွန်တော် လတ်လတ်ဝေပုံထားဖြစ်သော နေရာတွင် ပြောင်း ကပ်သည့် ပန်းပွင့်ပုံ ပိုစတာကိုလည်း နှစ်ခြိုက်စွာ ကြည့်ခဲ့မိ၏။ နောက်ဆုံးတွင်တော့ ကျွန်တော်သည် သွယ်လေးဆိုသော နာမည်အား တီးတိုးရွက်ဆိုရင်း ပိုစတာထဲက ပန်းပွင့်ကို စိတ်ထဲမှ ချေမွရင်းနှင့် နှစ်ခြိုက်စွာပင် အိပ်မောကျသွားနိုင်ခဲ့တော့၏။

(အကောင်အထည်ဖော်ခြင်း)

သွယ်လေးနှင့်ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး စတွေ့သောနေ့သည် ထတ်လတ်ဝေကို ပြောအပြီး တစ်ပတ်တိတိအကြာတွင်ဖြစ်သည်။ ထိုအပတ်အတွင်းတွင် ကိစ္စအဝဝကို ကျွန်တော်အတော်လေး ပြင်ဆင်နိုင်ခဲ့၏။ သွယ်လေးနှင့် ပက်သက်သည်များကိုလည်း တော်တော် စုံစုံစေ့စေ့—သိခဲ့ရသည်။ မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်တော် သွယ်လေးကို စတွေ့ဖူးသည်မှာ လှပသော တနင်္ဂနွေတစ်ရက်မှာဖြစ်၏။

သွယ်လေးကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရခြင်းမှာ ရင်ထဲပေါ်လာသော အသိတစ်ခုသည် တော်တော်လှတာပဲ ဟူ၍ဖြစ်၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် သိပ်တော့ လွယ်မှာမဟုတ်ဘူးဟူ၍လည်း တွေးလိုက်မိသည်။ ပြတ်ပြတ်သားသား တည်တင်းနေသော နှုတ်ခမ်းများသည် မာနနှင့်မာကျောသော စိတ်ခံစားမှုကို အထင်သားဖော်ပြနေကြ၏။

ဆံပင်တိုတို တုပ်ဝဲ၊ အရပ် မနိမ့်မမြင့်နှင့် သူ သွက်လက်စွာ ကျူရှင်မှ ဆင်းလာသည်ကို ကျွန်တော် မနီးမဝေးမှရပ်ကြည့်နေခဲ့၏။ ကျွန်တော်ကို ဖြတ်ကျော်သွားသည်အထိ သူတစ်ချက်မှလှည့်ကြည့်၍ မသွားပါ။ ထိုသို့ဖြင့် သူအဝေးသို့ရောက်သွားသည်အထိ ကျွန်တော့် မှာဘာမှန်းမသိဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ ဘေးဘီကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ သူလမ်းလျှောက်သွားပုံမှာ မာန်ဟန်တစ်ခု ပါနေသည့်နှယ်ထင်မိသည်။

ကျွန်တော့်နောက်မှာ လိုက်ပြောရမည်လား။ ဘာလုပ်ရမည် စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင်သူ လူအုပ်ကြားထဲ တိုးဝင်ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ခဏတွင်းချင်းမှာပင် မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ကျွန်တော်နောက်မှလိုက်သော်လည်း မမီလိုက်တော့ပါ။ ရှုပ်ပွနေသော လူအုပ်ကြားထဲတွင် မအီမသာကြီးဖြင့်သာ ကျန်ရစ်ရတော့၏ လုပ်စရာရှိသည်ကို လျင်လျင်မြန်မြန် မလုပ်နိုင်သည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မတော့နှင့်။

မိန်းကလေးတွေနှင့် ပတ်သက်လျှင် မရဲရင့် မသွက်လက်တတ်သော အကျင့်မှာ မွေးရာပါပင် ဖြစ်နေသည်ထင်မိ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် နောက်ထပ်နှစ်ကြိမ်တွေ့ပြီးသည်အထိလည်း သွယ်လေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမှ မည်မည်ရရ မလုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ပါ။ သူ့ကျူရှင်ဆင်းချိန်များတွင် စောင့်ကြည့်ပြီး လှည့်ပြန်ရုံသာ ရှိခဲ့၏။

သို့ဖြစ်၍ စတုတ္ထမြောက် သူ့ကို သွားစောင့်ဖြစ်သည့်အခါတွင်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မဖြစ်မနေ ရဲဆေးတင်ထားရတော့သည်။ သူ့ရှေ့ မရောက်သေးမီကပင် ပြောမည့်စကားများကို ကြိုတင်စဉ်းစားထားခဲ့၏။ သူ့လျှောက်လာနေသည်ကို အဝေးက မြင်ကတည်းကပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသင့်ပြင်ထားခဲ့သည်။

ခါတိုင်းနေ့များလိုပင် သူခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့၏။ ထိုအပြင် ခါတိုင်းနေ့များလိုပင် ဆံပင်ကုပ်ဝဲလေးကို ယမ်းခါနေအောင် လမ်းလျှောက်မြန်လှသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင်ဘာမှ လိမ်းခြယ်မထား။ ဝတ်ဆင်နေကျပုံစံဖြစ်ဟန်တူသော ရှပ်အင်္ကျီဖားလျားနှင့်ထဘီဖြောင်တို့ ဝတ်ဆင်ထားခဲ့၏။

လတ်လတ်ဝေနှင့်ခြားနားစွာပင် သွယ်လေးမှာ အိမ်ကံကားကို နေရာတကာ စီးလေ့မရှိပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော့်အတွက်ကျူရှင် အပြန်လိုက်ပြောဖို့ အခွင့်အရေးတစ်ခု ရနေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအခွင့်အရေးကို ယခုတော့ ကျွန်တော်တကယ်ပင် အသုံးပြုရပါတော့မည်။

သူ့ကျွန်တော့်ရှေ့ရောက်လာသည့်အခါ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်တင်းယူ၍ အတင်းတိုးကပ်သွားရ၏။ သို့သော်သူက လမ်းလျှောက်မြန်သည့်အတွက် ကျွန်တော်နောက်ဘက်ကိုသာ ရောက်သွားခဲ့သည်။

ခပ်သွက်သွက်လျှောက်နေသည့် သူ့နောက်ကို ခပ်မြန်မြန်လိုက်နေရင်းမှ ပထမတော့ကျွန်တော် ဘာပြောရမည်မှန်းမသိ။ အတင်းစွတ်မှိတ်၍ ပြောပစ်လိုက်သည့်အခါတွင်တော့ ထွက်ပေါ်လာသော

စကားတို့သည် နဂိုကျွန်တော်ကြံစည်သမျှတို့နှင့်တခြားစိဖြစ်ရနေတော့
၏။

“အခု အိမ်ပြန်တော့မလို့လားဟင်၊ သွယ်လေး”

နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ပေါ်လာသော စကားသံသည် ကျွန်တော်ပြန်
ဗေတ်မိအောင်ပင် တုန်ရီနေခဲ့၏။ စကားသံကြားလိုက်ရသောအခါ
သူဆက်ခနဲတော့ တစ်ချက်ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်လှည့်၍ပင်မကြည့်။
လမ်းကိုငုံ့ကြည့်လျှောက်နေသော မျက်လုံးအကြည့်အား ဘေးဘက်
အနည်းငယ်သာ ခေတ္တမျှစွဲကြည့်လိုက်သည်။ သူနှင့်သိကျွမ်းသူ
မဟုတ်ကြောင်း သိသွားသည်နှင့် မျက်လုံးကို ချက်ချင်းပင် ပြန်ရွှေ့
သွား၏။ ထို့နောက် ပုံမှန်အတိုင်းပင် ခပ်သွက်သွက်ဆက်လျှောက်
နေသည်။ အကြည့်မှာလည်းရှေ့တည့်တည့်၌သာ ပုံမှန်အတိုင်းရှိနေခဲ့၏။
ကျွန်တော် ကြောင်းအမ်းအမ်းတော့ ဖြစ်လာသည်။ ရှက်ရွံ့သလို
ခံစားချက်မှာ ရင်ထဲပြင်းထန် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏။

“ဘာမှလည်း ပြန်မပြောပါလား၊ ကျွန်တော်နဲ့စကား မပြော
ချင်ဘူးလားဟင်”

ဒီတစ်ခွန်းကိုတော့ ကျွန်တော် အတော်လေးပင် အားယူ၍
မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ယခုစကားကိုပါ ဘာမှ မတုံ့ပြန်သည့်အခါတွင်
တော့ ကျွန်တော်တင်းထားခဲ့သော စိတ်တို့မှာ လုံးဝ ကျဆုံးသွားခဲ့
ပြီဖြစ်သည်။ ယင်း၏နောက်မှာတော့ ကျွန်တော် ဘာကိုမှ ထပ်မပြော
နိုင်တော့ပါ။ ဘာပြောရမည်မှန်းလည်း မသိတော့ဘဲ သူ့နောက် မလှမ်း
မကမ်းမှသာ ခဏတာ ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် လိုက်နေမိခဲ့သေး၏။
ထို့နောက်တော့ ပုံမှန်အတိုင်းပင် သွက်လက်နေခဲ့သော သူ့ခြေလှမ်း
များမှာ တဖြည်းဖြည်းရှေ့သို့ ရောက်သွားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်ခြေလှမ်း
မှာတော့ တဖြည်းဖြည်း နှေးလာခဲ့ကာ နောက်ဆုံးမှာတော့ လမ်း
လယ်ကောင် လူတွေကြားထဲမှာ ကျန်ခဲ့ရတော့၏။

ထိုမှနောက်ပိုင်း နေ့ရက်များတွင်တော့ ကျွန်တော် သူ့ကို စကား ထပ်မပြောနိုင်တော့ပါ။ ကျွန်တော်စောင့်နေသည်ကို မြင်မည် ဖြစ်သော်လည်း လုံးဝဝဲမကြည့်ဘဲ၊ ကျွန်တော်နောက်က လိုက်လာသည် ကို သိသော်လည်း လုံးဝပင် အမူအရာမပြောင်းလဲဘဲ ရှိနေသော သူ့ကို တစ်ခုခု လိုက်ပြောဖို့ရန်မှာ ဘာပြောရမည်မှန်းမသိ။ မဝံ့စားဘဲ လည်း ဖြစ်နေခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်ပင် နောက်ပိုင်းရက်များ၌ သူ ကျူရှင် ဆင်းလာသည်ကို စောင့်ကြည့်၊ တော်တော်လှမ်းလှမ်းအထိ နောက်က လိုက်၍ ဘာလုပ် ဘာပြောရမည်မှန်း မသိစွာ အိမ်ပြန်လာခဲ့ခြင်းတို့ ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်နေတော့၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ရက်အနည်းငယ်ကိုသာ လွန်မြောက်လာခဲ့သော် လည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးကြားရှိ ဆက်ဆံရေးမှာတော့ ဘာမှပြောင်းလဲ တိုးတက်မလာခဲ့ပါ။ အချိန်တွေ အလဟဿ ဖြစ်ရသည့်အတွက် ကျွန်တော့်စိတ်ပင် နည်းနည်းပျက်လာရ၏။ ဒီလောက်ခက်ခဲနေရင် ဆက်မလိုက်တော့ရင် ကောင်းမလား၊ လတ်လတ်ဝေကို တစ်နည်း ဖြင့်သာ တုံ့ပြန်ရင်တော့ရကောင်းမလားဟု စဉ်းစားမိသည်။ သို့သော် ဘာကြောင့်ရယ်မသိ၊ ထိုသို့လည်း ကျွန်တော်မလုပ်ချင်ပြန်ပါ။ အချိန် တန်သောအခါ သွယ်လေး ကျူရှင်အောက် ရောက်သွားခဲ့သည်သာ ဖြစ်၏။

ထိုသို့ဖြင့်ပင် ကျွန်တော်ကလည်း ကျူရှင်ဆင်းချိန်တိုင်း လာ စောင့်ရင်း သူကလည်း ပုံမှန်ဂရုမပြုရင်းဖြင့်နေလာခဲ့ကြ၏။ သို့သော် ကံကြမ္မာသည် ကျွန်တော်တို့အား တစ်ဖြောင့်တည်း ပုံသေနေထိုင် သွားခွင့် မပေးခဲ့ပါ။ မထင်သောတစ်နေ့မှာ ထင်မှတ်မထားသော အလှည့်အပြောင်းတစ်ခုသည် သွားခနဲပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏။ သွယ်လေး ကျူရှင် အဆင်းကို ကျွန်တော် သွားစောင့်ဖြစ်သော နေ့ တစ်နေ့

သွယ်လေးတို့ကျူရှင်နား မရောက်ခင် ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာမှာ ဖြစ်သည်။

ဖျန်းခနဲ လက်တစ်ဖက်သည် ကျွန်တော့်ပါးပြင်သို့ ကျရောက် ထာခဲ့၏။ အသံတစ်ခုကပါ ဆက်တိုက်နောက်မှကပ်ပါလာခဲ့လေသည်။

“ကဲ မှတ်ထား ယုတ်မာချင်ဦး”

လွှဲရိုက်လိုက်သော အားအရှိန်ကြောင့် ကျွန်တော့မျက်နှာ တစ်ဖက် စောင်းကျသွား၏။ ရှေ့ဘက်ဆီ ပြန်ကြည့်လိုက်တော့...

“ဟင်... လတ်လတ်ဝေ”

အာမဗိုတ်တစ်ခု နှုတ်ဖျားမှခုန်ထွက်သွား၏။ ရုတ်တရက် ပြေးရိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ခုန်တုန်းကတော့ ရိုက်လိုက်သူကို မမြင်၊ ယခုမှပင်မြင်၏။ သို့သော် မထင်မှတ်ပဲ ဖြစ်လာသည်မို့ မင်သက်မိ နေသေးသည်။

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ ငါ လတ်လတ်ဝေပဲ၊ နင်ဟိုတစ်ခါ ငိုညီမဓာတ်ပုံပြပြီး ပြောခဲ့တာကို နင့်က အရှူးအပေါမို့လို့ တကယ် တမ်းမှာ ငါ မယုံခဲ့ဘူး။ နင်တကယ်လုပ်မယ်လို့လည်း မထင်ခဲ့ဘူး။ အခုတော့ နင်က တကယ်ကို ယုတ်မာတာပဲ၊ အေး ခု ငါရိုက်လိုက် တာဟာ နင် ယုတ်မာခြင်းအတွက် အပြစ်ဒဏ်ပဲ၊ နင့်လို ငတုံးနဲ့ ငိုညီမလေးနဲ့ တူသလား တန်သလားဟင်”

သူဆက်ပြောသောစကားများကို ကြားရပြီးသောအခါ အံ့သြ နှိန်ပြေသွားပြီးသောအခါ၌ အသိစိတ်သည် ခေါင်းထောင်ထလာခဲ့၏။ သူ ကျွန်တော့်ကို ရိုက်လိုက်မှန်း၊ သူသည် လတ်လတ်ဝေပြန်မှန်း အသိဝင်လာသည်နှင့် ရင်ထဲသွေးတွေဆူပွက်လာတော့သည်။

“ဟင် နင်ကများ ငါ့ပြန်ပြောရတယ် ရှိသေးတယ်၊ ဒီမှာ လတ်လတ်ဝေ၊ နင်ကပဲ ယုတ်မာတဲ့သူလား၊ ငါကပဲ ယုတ်မာတဲ့ သူလား၊ ငါ ဘာများ ယုတ်မာခဲ့မိလို့လဲဟင်”

ပြောပြောဆိုဆို တင်းမာလွန်းလာသောစိတ်သည် ကျွန်တော် လက်တစ်ဖက်ကိုမြှောက်တက်သွားစေ၏။ သူကလည်း တစ်ခုခုလှုပ် ရှားလိုက်သည်။ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးများ ပေါက်ကွဲ လှစဉ်မှာ...

“မမ မလုပ်နဲ့...မလုပ်နဲ့”

နောက်ဘက်ဆီမှ အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ကျူရှင် ဆင်းလာသော သွယ်လေး၏အသံဖြစ်သည်။ သူ့အသံကို ကြားလိုက် ရစဉ်မှာပင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံး၏လှုပ်ရှားမှုများ ရပ်တန့် သွား၏။

ယခုအကြိမ်သည် ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်၍ သွယ်လေးဆီမှာ ပထမဦးဆုံးကြားရသော စကားသံပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သူ့ဘက်ဆီ လှည့်ကြည့်မိ၏။ အမောတကောပြေးလာသည်ကို မြင်ရသည်။ အနီး အနားတွင် ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်ရပ်ကို မြင်တွေ့သွားပြီး ရပ်ကြည့် စူးစမ်းနေကြဟန်တူသော လူတချို့ကိုလည်း မြင်လိုက်ရ၏။

သူ့ကျွန်တော်တို့နား ရောက်သည်နှင့် လတ်လတ်ဝေ၏ လက်ကို စွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းကာ...

“သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ရိုက်ရတာလဲ။ သူ သွယ်လေးကို ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ နောက်က လိုက်ရုံတင်လိုက်တာပါ” ဟူသော စကား များကို တတွတ်တွတ် ပြောနေတော့၏။ ထို့နောက် သူ့အစ်မကို ကားဆီ အတင်းဆွဲခေါ်သွားခဲ့သည်။ ပြန်သွားခါနီးတွင် လတ်လတ် ဝေက...

“ဒီကောင် သိပ်ယုတ်မာတယ်” ဟု ပြောသွားသေးသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ လတ်လတ်ဝေကို ဒီတစ်ခါ ဘာမှ မတုံ့ပြန်မိပါ။ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကျွန်တော့်ကို နှစ်သိမ့်သလို ပြုံးပြသွားသော သွယ်လေးကိုသာ တုံ့ပြန်ပြီးကာ နေမိခဲ့၏။

သူတို့နှစ်ယောက် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ သွယ်လေး ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြသွားပါလားဟူသော အသိသည်သာ ခင်ထဲစွဲကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထိုသို့လျှင် ထိုစဉ်က သွယ်လေး၏ အပြုံးအား ထူးဆန်းမှတ်ထင်မိခဲ့သော်လည်း နောက်တစ်နေ့တွင် ဒီထက် ထူးခြားသော တုံ့ပြန်မှုများ သွယ်လေးထံမှ ရရှိလာမည်ကိုတော့ ထုံးဝပင် ကြိုတင်၍ ထင်မထားမိခဲ့ပါ။ သို့သော် ယင်းမှာ အမှန်စကယ်ပင် ဖြစ်ပွားလာခဲ့ပါ၏။

“မမက သိပ်ရိုင်းတာပဲ”

ထိုစကားကို ကျွန်တော့်အပေါ် စာနာစိတ်ဖြင့် သွယ်လေးပြောသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းသာမှုဖြင့် အံ့သြနေမိခဲ့ရ၏။

ကျွန်တော် ဘယ်လိုစကား လိုက်ပြောပြော၊ ဘာမှ ပြန်ပြောခဲ့သော သွယ်လေးအား ယခုလို သူဟာသူ စတင်၍သာ စကားပြောလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်လုံးဝပင် မထင်မိပါ။ ထို့ကြောင့် ခင် ဒီနေ့ သူ ကျူရှင်ဆင်းလာသောအခါ၌ ခပ်လှမ်းလှမ်းကသာ စောင့်ကြည့်ဖြစ်ခဲ့၏။

သို့သော် စိတ်ထဲထင်ထားသမျှနှင့် လွဲချော်နေခဲ့သည်။ ကျူရှင်အဆင်း ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ၌ တောက်ပစွာ ပြုံး၍ သွက်လက်စွာပင် သွယ်လေး ကျွန်တော့်ဘက်လျှောက်လာခဲ့၏။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော့်မှာ ဘာကိစ္စကြောင့်များပါလိမ့်ဟု တွေးတောနေမိခဲ့ရသေးသည်။

သူ စကားစပြောသောအခါမှပင် မနေ့က ကိစ္စအတွက် ကျွန်တော့်ကို လာရောက်ဖြေသိမ့်နေမှန်း သိရ၏။

“မနေ့က ဖြစ်ရတာတွေအတွက် သွယ်လေးကပဲ တောင်းပန် ပါတယ်နော်” ဟု ဆိုလာသောအခါ လတ်လတ်ဝေကို ကလဲ့စား ချေရန် ကိစ္စတို့သည်ပင် အတန်ငယ် မေ့ပျောက်သွားရ၏။

“မမက တော်တော် လွန်တယ်နော်။ သွယ်လေးကလည်း မနေ့တုန်းကတော့ ကြောင်နေပြီး မဖြစ်ခင် ဘာမှ ဝင်တားချိန်မရ လိုက်ဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို သွယ်လေးအဝေးကြီးကတည်းက လှမ်းမြင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မမကိုပဲ တွေ့ရပြီး သူ့ကိုတော့ ကျော ပေးထားလို့ ဘယ်သူမှန်း မသိကွဲဘူး။ အနားမရောက်ခင်ကတည်းက တစ်ခုခုဖြစ်နေမှန်းတော့ ထင်နေတယ်။ အခုလောက် ကြီးကျယ်မယ် တော့ မထင်ဘူး။ တကယ်ဆို သူ့ကို အဲဒီလိုမျိုးတော့ မမ မလုပ် သင့်ပါဘူးနော်” ဟု ပြောလာသောအခါတွင်တော့...

“ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ” ဟူသော စကားကို နှုတ်က အလိုအလျောက် တုံ့ပြန်မိတော့၏။ ထို့နောက် ထိုနေ့က ပထမ ဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သွယ်လေးကို အိမ်နားအထိ လိုက်ပို့ရင် စကား အပြန်အလှန်ပြောခွင့်ကို ရခဲ့သည်။

မနေ့ကကိစ္စကို ပြော၍ပြီးသော် တခြား အကြောင်းအရာများ ဆီ စကားစပ်မိကြ၏။ ကိုယ့်အကြိုက်သူအကြိုက်၊ ကိုယ့်ဝါသနာ သူ့ဝါသနာ စသည်တို့ကိုလည်း ပြောမိကြသည်။ ထိုအခါ တိုက်ဆိုင် စွာပင် သွယ်လေးနှင့် ကျွန်တော်သည် နေရာတော်တော်များများ၌ ဆင်တူနေခဲ့၏။

စကားပြောကောင်းကောင်းနှင့် သွယ်လေးတို့အိမ်နား အထိ လို ရောက်သွားမှန်းပင်မသိ။ သူက အိမ်ထဲဝင်ရန်ပင် ခေါ်ခနဲသေး၏။

သို့သော် လတ်လတ်ဝေနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်သဖြင့် အိမ်ထဲတော့
ဝင်မလိုက်တော့ပါ။

လမ်းခွဲခါနီးမှာ “ဒီလိုဆို နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်စကား လိုက်
ပြောရင် ခပ်တည်တည်ကြီးနဲ့ မသိသလို လုပ်မနေတော့ပါဘူးပေါ့
နော်” ဆိုတော့ သူတစ်ခပ်ခပ် ရယ်နေခဲ့၏။

သို့ဖြစ် ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်တော်သူနှင့် စကားပြောခွင့်ကို ရရှိ
ခဲ့ပါသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်တော့်တွင် နည်းနည်းပိုထူးခြားလာသည်
ကတော့ သွယ်လေးကို လတ်လတ်ဝေ၏ ညီမဆိုသော အမြင်မျိုးမှ
ကင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ကို တဖြည်းဖြည်း သပ်သပ်ခွဲ၍ မြင်မြင်
လာခဲ့ပါသည်။

သွယ်လေးနှင့် ရင်းနှီးခဲ့ပြီး သိပ်မကြာမီမှာပင် ကျွန်တော်
သီလာခဲ့ရသည်မှာ သူသည် လတ်လတ်ဝေနှင့် အသွင်သဏ္ဌာန်ချင်း
ကွဲပြားလှကြောင်းကိုပင် ဖြစ်သည်။ သွယ်လေးမှာ အလွန်ပင် ခင်ဖို့
ကောင်းလေသည်။ အတော်လေးဖြူစင်ပြီး ရိုးသားပွင့်လင်း၏။ သို့
သော် စိတ်တော့ အတော်မာသည်။ သူမှန်သည်ထင်လျှင် ဘယ်
လောက်ပင် ဒုက္ခတွေ့ရှိရုံ၊ တစ်ဖွတ်ဆိုးလုပ်မည့်သူမျိုးလည်း ဖြစ်၏။

ယခုအချိန်တွင်တော့ သူမနှင့် ကျွန်တော်မှာ အရင်းနှီးဆုံး
သူငယ်ချင်းများ ဘဝကိုပင် ရောက်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူနှင့်တွေ့တွေ့
နေရလျှင် ကျွန်တော်ပျော်သည်။ သူနှင့်ဆက်ဆံရသောအခါ၌
လတ်လတ်ဝေကို ကလဲ့စားချေဖို့ဆိုတာ မူလ ရည်ရွယ်ချက်သည်ပင်
မကြာခဏမေ့ပျောက်သွားခဲ့ရ၏။

ထို့နောက် မကြာခဏပင် ကျွန်တော် လုပ်နေတာတွေမှန်သေး
ရဲ့လားဟု စဉ်းစားလာမိ၏။ ဘာမှမဆိုင်သည့် သွယ်လေးအပေါ်

ခုတုံးပြုဖို့အတွက် စိတ်မသန့်နိုင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူနှင့် တွေ့ဆုံဆက်ဆံရတိုင်းမှာပင် စိတ်မလုံသလိုဖြစ်လာခဲ့၏။ သူ့ဘက်က ဖြူစင်လေလေ ကျွန်တော့်ဘက်က အနေရခက်ခက်လေလေဖြစ်၏။ သို့နှင့်ပင် နေ့တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှတင်းခံနိုင်စွမ်းတို့ ကုန်ဆုံးခဲ့ရတော့သည်။

ထိုနေ့က စကားတွေ ပြောကြရင်းနှင့် ကျွန်တော်က...

“သွယ်လေးက သိပ်ဖြူစင်တာပဲ” ဟုပြောမိ၏။

သူကဘာမှပြန်မပြောဘဲ ရယ်၍သာနေ၏။ ကျွန်တော်ကဆက်ပြီး

“အဲဒါ လူတိုင်းအပေါ် ဒီလိုပဲ ဆက်ဆံတာလား” ဆိုတော့ သူကခေါင်းညိတ်၍ပြသည်။

“အဲဒီလို လူတိုင်းကို ဖြူစင်နေတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ စိတ်ယုတ်မာတဲ့ လူတွေက ကိုယ့်ကို အလွယ်တကူ မိကောင်းကြနိုင်တာပေါ့။ လူတွေကို နည်းနည်းလည်း သတိလေးနဲ့ဆက်ဆံမှပေါ့ သွယ်လေးရယ်” ဟု ဆက်ကာ စေတနာနှင့် သတိပေးလိုက်မိသည်။ ထိုစကားကိုတော့ သူက လေးလေးနက်နက်ပင် တုံ့ပြန်၏။

“ဟင့်အင်း...သွယ်လေးကတော့ ကိုယ့်အပေါ်မကောင်းကြ မယ့်လူတွေတောင် ဒီလိုပဲဆက်ဆံမှာပဲ။ သူက ကိုယ့်နဲ့မပတ်သက်ရင် တစ်မျိုးပေါ့။ အဲဒါဆို ကိုယ်ကလုံးလုံး လျစ်လျူရှုထားလို့ရတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် သွယ်လေးနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ လူဆိုရင်တော့ သူကပဲ ကိုယ့်အပေါ် မကောင်းအကြံရှိနေဦး ကိုယ်ကပါ လိုက်ပြီး မဖြူစင်ရုံ နေရင် ကိုယ်ပါမကောင်းတဲ့လူ ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ သွယ်လေးက အမြဲတမ်း လူကောင်းပဲ ဖြစ်ချင်တာ” ဆိုသော စကားကို ညင်သာစွာ ဆိုသည်။

သူထံမှစကားတို့ဆုံးသည့်အခါ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးသိပ် ဆိတ်သွားသလို ကျွန်တော်ခံစားလိုက်ရ၏။ သူမ၏ စကားကိုခွန်း

တုံ့ပြန်မိ။ မှန်သည်မှားသည်လည်း မဆိုဘဲ ရုတ်တရက်ငေးကြောင်
ထားနေမိ၏။ ရင်ထဲတွင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် မသိသော အရာနှစ်ခု
တို့ အပြင်းအထန်ပင် အားပြိုင် နေကြသလို ရှိပြီးနောက်...

“ကိုယ်...သွယ်လေးကို ပြောစရာတစ်ခုရှိတယ်” ဟု စကားကို
စကား အားလုံးကို ဖွင့်မြှောပြလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိခဲ့တော့သည်။
သွယ်လေးက ကျွန်တော်၏ စကားများကို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပင်
နားထောင်လေသည်။ မှန်သည်မှားသည်မဆို။ တစ်ခွန်းတစ်ပါဒ်မှလည်း
စင်မထောက်ဘဲ ပကတိတည်ငြိမ်သော မျက်နှာအတိုင်းသာရှိနေ၏။
ကျွန်တော်လည်း လတ်လတ်ဝေနှင့် ချစ်သူတွေဖြစ်စမှ ၎င်းသစ္စာဖောက်
သွားပုံအထိ ကျွန်တော် ဘာရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဘယ်လို သွယ်လေး
အား ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်တို့ပါမကျန် အကုန်အစင် ပြောပြခဲ့၏။ ကျွန်တော်
စကားတို့ဆုံးသွားသည့်အခါ သွယ်လေးကို စိတ်ဆိုးရင်ဆိုး သို့မဟုတ်
တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်မိ၏။

သို့သော် ထင်သည်တို့နှင့် တခြားစီဖြစ်၍နေသည်။ သွယ်လေး
မှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်။

“အဲဒါတွေ သွယ်လေး သိပြီးပါပြီ” ဟုဆို၏။

“ဟင် သွယ်လေး သိပြီးပြီ”

ထိုသို့ မထင်မှတ်ထားသဖြင့် ကျွန်တော်အံ့သြသွား၏။

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ သွယ်လေးကို မမပြောပြလို့ အဲဒါတွေ
တော်တော်များများ သိထားပြီးပြီ။ အကုန်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်။
မမပြောတုန်းက သူ့ဘက်က အမှန်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် သွယ်လေး
နားလည်ပါတယ်။ အခုစကားကသာ အမှန်တွေဖြစ်မယ်ဆိုတာ
သွယ်လေး မှန်းဆတတ်ပါတယ်”

“ဟင်...ဒါဆို သွယ်လေး ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးဘူးပေါ့နော်”

“ဟင်အင်း၊ စိတ်မဆိုးပါဘူး ဘာကို စိတ်ဆိုးရမှာလဲ”

“ဟို...သွယ်လေးကို အကြံနဲ့ ချဉ်းကပ်တယ်ဆိုပြီးတော့လေ”

“အဲဒါကိုလည်း သွယ်လေးနားလည်ပါတယ်။ တကယ်တမ်း တိုယ့်အစ်မကသာ မှားခဲ့တာဘဲ။ အဲဒါကြောင့်နဲ့တော့ သွယ်လေး စိတ်ဆိုးပါဘူး”

ကျွန်တော် အတော်လေး ကျေနပ်သွားမိ၏။

“အဲဒါဆို သွယ်လေးကို ကျွန်တော် မကောင်းကြံပြီး ချဉ်းကပ် မှန်းသိနေလျက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဆက်ဆံနေခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား”

ထိုစကားကိုတော့ သွယ်လေးက မဖြေ။ အပြုံးလေးတစ်ခု ဖြင့်သာ တုံ့ပြန်၏။ ကျွန်တော်ဆက်၍ ရွှင်လန်းစွာ ပြောမိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဲဒီလို သိနေလျက်နှင့် ကျွန်တော့်လို ခင်ခင် မင်မင် ဆက်ဆံခဲ့တာလဲဟင်”

သွယ်လေး မျက်နှာလေး ရဲခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဟင် သွယ်လေး” ဟု ကျွန်တော်ဆက်မေးမိသည့်အခါ...

“မသိဘူး...ခင်ချင်လာလို့ နောက်ပြီး သူ့ကိုယုံလို့”

“ဟင်၊ ယုံတယ်”

“ဟိုလေ၊ သွယ်လေးကို သူမကောင်းကြံလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုယုံလို့”

ယင်းစကား ကြားသည့်အခါတွင်တော့ ကျွန်တော့် ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲဖြစ်သွား၏။ သွယ်လေးမျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ပင်ကြည့်မိ သည်။ ကျွန်တော်၏အကြည့်ကြောင့် သူမခေါင်းငုံ့သွား၏။ ထိုနောက် ကြိုတင် ကြံစည်ထားခြင်း လုံးဝမရှိပါဘဲလျက်က ကျွန်တော် တစ် သက်တာအချို့မြန်ဆုံး စကားတစ်ခွန်းကို လွှတ်ခနဲ ပြောမိ၏။

“သွယ်လေးကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်”

သွယ်လေးမျက်နှာမှာ ပို၍ပင် ငုံ့သွား၏။ သူ့လက်ဖျားလေးများ ထုန်ရိုကာ နေသည်ကိုမြင်ရသည်။ ကျွန်တော့်နှုတ်ဖျားမှ စကားတချို့ တို့အလိုအလျောက် ပြောထွက်သွားခဲ့ကြ၏။

“ဒီ စကားဟာတော့ ကျွန်တော်တကာယံပြောတာပါသွယ်လေးရယ်၊ ဘာမကောင်းတဲ့ အကြံအစည်မှ မပါပါဘူး။ ကျွန်တော်... ကျွန်တော်...”

ထိုစကားနောက်မှာတော့ ကျွန်တော် ထစ်ငေါ့မျိုး ဆက်ပြော၍ ရေတော့ပါ။ သွယ်လေးက ညင်ညင်သာသာပင် ကျွန်တော်ကို မော့ကြည့်လာ၏။ ဆက်မပြောတော့သော်လည်း ကျွန်တော်ပြောချင်သမျှကို သူ နားလည်သွားဟန်တူသည်။ အလားတူပင် သူ့မျက်ဝန်းထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း ကျွန်တော် မြင်သိ နားလည် လိုက်ရတော့သည်။

သွယ်လေးနှင့်ချစ်သူဖြစ်သောနေ့သည် ကျွန်တော် လတ်လတ်ဝေကို အပြီးတိုင်မေ့ပျောက်နိုင်ခဲ့သောနေ့ပင်ဖြစ်၏။ နာကြည်းစရာ အတိတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ကလဲ့စားချေဖို့ ရည်ရွယ်ချက်တို့ကိုလည်းကောင်း ကျွန်တော် လုံးဝနီးပါးပင် စွန့်လွှတ်မေ့ထားနိုင်ခဲ့ပြီ။

ချစ်သူဘဝ၏ အရသာနှင့် ပျော်ရွှင်ခြင်း၏ အရသာကိုလည်း သွယ်လေးနှင့် ကျမှပင် ကျွန်တော်တကာယံတမ်း ခံစားနိုင်ခဲ့၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်တော်မှာ လူအသစ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။

ထိုအတောအတွင်း လတ်လတ်ဝေမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ဘဝထဲ၌ လုံးဝပင်ပေါ်မလာခဲ့ပါ။ အပျော်အပါးနှင့် လမ်းများသော လတ်လတ်ဝေသည် ဟိုတစ်ခါ ကျွန်တော့်ကို ပြဿနာလုပ်ပြီးသည့် နှင့် ကျွန်တော်ကြောက်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားပြီ ထင်လေသလား။ သွယ်လေးရှိရာဘက်ကို ခြေဦးပင်မလှည့်တော့ပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးကြား၌ လတ်လတ်ဝေ အကြောင်းတို့မှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှပင် စကားမစပ်မိကြတော့ပါ။ သွယ်လေးကလည်း ကျွန်တော်မကြိုက်မှန်းသိသဖြင့် မပြောမိအောင် တမင်သွင်းထားဟန်တူသည်။ ထိုသို့ဖြင့် လတ်လတ်ဝေ ဆိုသည်မှာ တစ္ဆာပေါ်တွင် ရှိမနေသည့်နယ်ပင် ကျွန်တော် ထင်လာမိ၏။ လတ်လတ်ဝေသည် ထိုသို့လျှင် ပျောက်ချက်သားကောင်းချိန်၌ လုံးဝပင် ပျောက်နေခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ဘဝထဲကို ပြန်ပတ်သက် လာပြန်တော့လည်း မြန်းစားကြီးပင် ဖြစ်သည်။

အရင်ဆုံး သူ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့သွားချိန်မှာ စခဲ့၏။ ထိုနေ့က ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လက်ချင်း ချိတ်လျက်သွားနေဖြစ်သောအချိန်မှာ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် လတ်လတ် ဝေ၏ကားသည် ကျွန်တော်တို့နားမှဖြတ်သန်းသွားခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံး သတိမထားလိုက်မိ။ အတော် ဝေးဝေးသို့ ရောက်သွား မှပင် သွယ်လေးက...

“ဟင်...အဲဒါ အိမ်ကကား၊ အိမ်ကကား” ဟု လှမ်းတွေ့ကာ ဆို၏။

ကျွန်တော်တို့ အသွင်အပြင်ကြည့်ခြင်းဖြင့် မည်သူမဆိုပင် ချစ်သူ စုံတွဲဖြစ်မှန်း သိသွားနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ထို့အတူပင် ကားပေါ်ပါလာသော လတ်လတ်ဝေကလည်း သိနိုင်မည်ထင်၏။ ကျွန်တော်တို့မှာ အဝေး သို့ရောက်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း မြင်နေရဆဲဖြစ်သော လတ်လတ်ဝေ ကို လှမ်းကြည့်နေမိကြသော်လည်း လတ်လတ်ဝေကတော့ လုံးဝလှည့် ကြည့်၍ မသွားပါ။

ဟိုတစ်ခါ ကျွန်တော် သွယ်လေးကို လိုက်စဉ်ကသာ အရမ်း စိတ်ဆိုးခဲ့သော်လည်း အခုလို ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြမှန်း သိသည့်အခါ ကျတော့ လုံးဝပင် မပေါက်ကွဲသည့်အတွက် ကျွန်တော်နှစ်ဦး နည်းတော့

အံ့သြနေမိ၏။ ဖြစ်နိုင်သည်မှာတော့ သူညီမကို ပြောမရမှန်း သိနေသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဟိုတစ်ခါကတည်းက ကျွန်တော်ဟာ အလွယ်တကူ ငုံ့ခံတတ်သူမဟုတ်မှန်းသိသဖြင့်လည်းကောင်း ဖြစ်ပေမည်။

သွယ်လေး၏ ပြောပြချက်အရ ဟိုတစ်ခါ ကိစ္စတုန်းက လတ်လတ်ဝေက သွယ်လေးကိုကျွန်တော်နှင့် ကင်းကင်းနေဖို့ ထားမြစ်ခဲ့သေးသည်ဆို၏။ ထိုစဉ်ကတည်းက သွယ်လေးမှာ မနာခံခဲ့ပါ။ မှန်မှန်ကန်ကန်၊ တည်တည်ကြည်ကြည် နေထိုင်တတ်သော သွယ်လေးကို ၎င်းဘယ်လိုမှ နိုင်အောင်မပြောနိုင်ခဲ့ဟု ဆို၏။ “ယခု တစ်ခါက တွေ့သွားတာကော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”ဟု ကျွန်တော် မေးမိတော့ သွယ်လေးက ခပ်အေးအေးပင်ရှိနေ၏။ ပြဿနာဖြစ်ရမည် ကိုလည်းကောင်း၊ အိမ်ကသိသွားလိမ့်မည်ဟုလည်းကောင်း သွယ်လေး မှာလုံးဝပူပန်ပုံမရပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ချစ်မိတာဟာ အမှားတစ်ခု မဟုတ် တဲ့အတွက် သူဘာကိုမှ မကြောက်ခဲ့ဘူးဟုပင် ပြောဆိုခဲ့သည်။

တကယ်တမ်းမှာ နောက်တစ်နေ့ ကျွန်တော်နှင့်တွေ့ကြသည့် အခါတွင်လည်း မှန်ကန်ကြောင်း ကျွန်တော်နားလည်ခဲ့သည်။ မနေ့က အိမ်ပြန်ရောက်တော့ လတ်လတ်ဝေနှင့် သူစကား အကြီးအကျယ် များကြကြောင်း သူပြောပြ၏။

ထိုစကားကြားသဖြင့် ကျွန်တော်ပင်စိတ်ပူမိခဲ့သေးသည်။ သို့သော် သူကတော့ ခပ်အေးအေးပင်။ အိမ်မှာတုန်းကလည်း သူထို သို့ပင် ခပ်အေးအေးဖြေရှင်းခဲ့သည်တဲ့။ လတ်လတ်ဝေအား ကျွန်တော် ကိုတော့ သွယ်လေး ဘယ်တော့မှ ဖြတ်မသွားနိုင်ဘူးဟု တစ်ခွန်းတည်း အပြတ်ပြောခဲ့သည်။

“အိမ်က သိသွားတော့ကော ဘယ်လိုတွေဖြစ်သေးလဲ”ဟု ကျွန်တော်မေးသည့်အခါ အိမ်ကိုလည်း သူနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ယောက်

ဖြစ်နေကြောင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံခဲ့သည်တဲ့။ အိမ်ကလည်း
လတ်လတ်ဝေဝေ အနေမှန်သော သွယ်လေးကို ပိုစိတ်ချသည်တဲ့။

နောက်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ချစ်မိတာ အမှားတစ်ခု မဟုတ်သည့်
အချက် သူ့တာကိုမှ မကြောက်ဘူးဆိုသော စကားကိုပင်ထပ်ပြော၏။
ထိုစကားကိုတော့ ကျွန်တော်မကြာမီပင် လက်တွေ့သိလိုက်ရ၏။
လတ်လတ်ဝေနှင့် ဆုံရပြန်သောအခါ၌ သိသည်။

အရင်ဦးဆုံး လတ်လတ်ဝေမှာ ကားကို ကျွန်တော်တို့နဲ့ဘေး၌
ကျိမနဲ့ ထိုးဆိုက်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို
ခက်ထန်စွာကြည့်သည်။ ပြီးနောက် ကျွန်တော်ကိုကြည့်သည်။
ကျွန်တော်လည်း သူ့ကိုသူ့အကြည့်အတိုင်းပင် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။
နောက်ဆုံး သူ့အကြည့်က သွယ်လေးဘက်သို့ လှည့်သွားလေသည်။

ထိုအခါ မျက်နှာအနည်းငယ်တော့ ပျော့ပျောင်းသွား၏။ သို့သော်
အသံကတော့ မာကျောစွာဖြင့်ပင် သွယ်လေးကိုဆိုသည်။

“ဟဲ့...သွယ်လေး၊ လာအိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့”

သွယ်လေးကချက်ချင်းပင်တုံ့ပြန်၏။

“ဟင့်အင်း မလိုက်ဘူး၊ သွယ်လေး မောင့်ကိုပဲ အိမ်ပြန်
လိုက်ပို့ခိုင်းမယ်”

တစ်ခါမှမခေါ်ဘူးသော “မောင်” ဟူသည့်အသုံးအနှုန်းကြောင့်
ကျွန်တော်လှိုက်ခနဲ ရင်ထဲဖြစ်သွားရ၏။ လတ်လတ်ဝေကတော့ ထို
စကားကြောင့် မျက်နှာမည်းကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“နင်လိုက်မလား၊ မလိုက်ဘူးလား၊ မလိုက်ရင် ငါအိမ်ပြန်တိုင်
မှာနော်”

“တိုင်ချင်တိုင်လေ မလိုက်ဘူး၊ မမ သွယ်လေးအကြောင်းကို
သိတယ် မဟုတ်လား၊ သွယ်လေးက မလိုက်ဘူးဆို မလိုက်ဘူးဘဲ”

ထိုစကားကြောင့် လတ်လတ်ဝေ၏ မျက်နှာ ပို၍ပင် ပျက်သွားခဲ့သည်။ 'တောက်' တစ်ချက်ပင် ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခေါက်ရင်း ကားကို ဆောင့်ထွက်မောင်းနှင်သွားတော့သည်။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်တွင်တော့ သွယ်လေးက ကျွန်တော်ထက်မောင်းကို မှိန္ဒ့ကာ လိုက်လာခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော့်မှာလည်း ကိုယ့်ကို ဆုံးစားသော အားကိုးလေသော သူ့ကို ချစ်မြတ်နိုးစွာပင် တွဲဖက်လျှောက်လှမ်းဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုမှ နောက်ပိုင်းများတွင်တော့ လတ်လတ်ဝေ၏ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးအကြား ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်မှုမှာ ပို၍ပင် ပြင်းထန်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့တွေ့စဉ်တိုင်းပင် သွယ်လေးကို လာရောက်ခေါ်ငင်တတ်၏။ သွယ်လေးကလည်း အမြဲပင် ငြင်းခဲ့သည်ချည်းသာ ဖြစ်လေသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါတွင်လည်း သွယ်လေးကို ကျွန်တော်နှင့် အဆက်ဖြတ်ဖို့ အမျိုးမျိုးပင် ပြောဆိုသည်ဆို၏။ သို့သော် ဘယ်လိုလုပ်၍မျှ သူ့ မအောင်မြင်ပါ။ မိဘတွေကိုတိုင်သည့်အခါတွင်လည်း မိဘတွေက သူ့ထက်သွယ်လေးကို ပိုယုံကြည်သည်။ သွယ်လေးကို နားချသည် မှန်သမျှလည်း သွယ်လေးက လုံးဝပင် နှောခံခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်ဟာသွယ်လေးကို ကလဲ့စားချေချင်လို့ ချဉ်းကပ်နေတာဆိုသည်ကိုလည်း သွယ်လေးကလုံးဝပင် မယုံကြည်ကြောင်း ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ငြင်းဆိုခဲ့၏။

ထိုသို့လျှင် လတ်လတ်ဝေမှာ သွယ်လေးကိုသာ ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်စဲရန် အကြိမ်ကြိမ်ပြောနေသော်လည်း ကျွန်တော့်ဘက်ကိုတော့

လုံးဝပင် ဦးတည်၍ မလာခဲ့ပါ။ ဟိုတစ်ခါကိစ္စ ပြီးကတည်းက ကျွန်တော့်ကို သူ တစ်ခုခု လာပြောလျှင် ကျွန်တော်ကလည်း လက်တုံ့ပြန်မှာ သိနေသောကြောင့် ထင်၏။

သို့သော် ကျွန်တော့်ကို အဲဒီကိစ္စ ပြောမယ့်ပြောလာတော့လည်း အံ့ဩစရာ ကောင်းလှသော အသွင်သဏ္ဌာန်နှင့်ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် လုံးဝပင် ထင်မထားမိပါ။ လတ်လတ်ဝေက ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်လာသည်မှာ ကျွန်တော် အိပ်မက်ပင် မမက်ဖူးသောကိစ္စဖြစ်၏။

ပထမ လတ်လတ်ဝေက ကျွန်တော့်ထံလာတွေ့သည့်အခါ လာရန်တွေ့တာဟုပင် ထင်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် တုံ့ပြန်ရန် အသင့် ပြင်ထားခဲ့၏။

“ကျွန်မ လာပြီးမေတ္တာရပ်ခံတာပါ” ဟုဆိုလာသော အခါမှာ တော့ ကျွန်တော်အရမ်းပင် အံ့ဩသွားခဲ့သည်။ ဆက်ပြောသော စကားများမှာတော့ ပို၍ပင် အံ့ဩဖွယ်ရာများ ဖြစ်၏။

“ရှင်နဲ့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စအားလုံးမှာ ကျွန်မမှားမှန်းသိပါတယ်။ ဟို တစ်ခါ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဖော်ကားမိတဲ့အတွက်လည်း ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ အခုအားလုံးကို ကျွန်မအနူးအညွတ်တောင်းပန် ပါတယ်။ ရှင် မကျေနပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ကျွန်မကို ပြန်ရိုက်မယ်ဆိုရင် တောင် ရိုက်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မညီမလေးကိုတော့...”

ထိုစကားအရောက်မှာတော့ ကျွန်တော်အလျင်အမြန်ပင် ဖြတ် ပြောခဲ့မိသည်။

“နေစမ်းပါဦး။ မင်းညီမကို ငါက ဘာတွေများ လုပ်နေလို့လဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာမှ လုပ်နေတယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး။ ကျွန်မ ပြောချင်တာက ရှင့်အပေါ် ကျွန်မအပြစ်ရှိတဲ့ကိစ္စမှာ ညီမလေးက ကြားခံ မဖြစ်စေချင်ဘူး။ အဲဒါပါ။ ကျွန်မညီမလေးက ငယ်လည်း ငယ်ပါသေးတယ်။ ကျွန်မတို့ ကိစ္စတွေနဲ့ သူ့ကို မပတ်သက်စေချင် သေးဘူး။”

လတ်လတ်ဝေသည် စကားပြောရင်း ကျွန်တော့်ကို (ကျွန်တော် ဆီက အဖြေကို) မျှော်လင့်သော မျက်နှာနှင့်ကြည့်၏။ ကျွန်တော်က သူမနှင့်ကိစ္စကိုပဲ ရှင်းပြီး သွယ်လေးနှင့်မပတ်သက်စေလိုဟန်ရှိသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို တတ်နိုင်သလောက်ပင် ဒေါသကင်းမဲ့စွာ တုံ့ပြန်၏။

“နေစမ်းပါဦး။ မင်းညီမကို ကိုယ်တကယ်ချစ်နေတယ်လို့ရော မင်း နည်းနည်းလေးမှ ထင်မထားမိဘူးလား။ ကိုယ် တကယ်ပြောတာ ထက်လတ်ဝေ၊ ကိုယ်သွယ်လေးကို တကယ်ချစ်တာ။ အဲဒါဟာ မင်း တိစ္စတွေနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ပထမတော့ ကိုယ်မင်းကို ကလဲ့စားချေဖို့ သူ့ကို ချဉ်းကပ်ခဲ့တာမှန်ပေမယ့် နောက်ပိုင်း သူ့ကို ကိုယ် တကယ် ချစ်သွားတယ်။ အဲဒါကို ကိုယ် ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဘူး လတ်လတ် ဝေ။ အဲဒါကြောင့် သူနဲ့ကိုယ် မပတ်သက်တော့ဖို့ဆိုတာလည်း မဖြစ် နိုင်တော့ဘူး။ အချစ်ဆိုတာ ဖန်တီးလို့မရသလို ဖျက်ဆီးလို့လည်း မရပါဘူး လတ်လတ်ဝေ”

လတ်လတ်ဝေထံမှ တုံ့ပြန်မှုကတော့ မယုံနိုင်စရာ ကောင်း ထူ၏။ တည်ငြိမ်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထ၍...

“ရှင် လိမ်နေတာ”ဟု ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုးကာ ဆို၏။

“ရှင် သွယ်လေးကို တကယ်မချစ်ပါဘူး။ ရှင် သူ့ကို တကယ် ချစ်တယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ရှင် ကျွန်မကိုပဲ...၊ ရှင် ကျွန်မတို့က ကလဲ့စားချေချင်နေတာ။ အဲဒါကြောင့် ရှင် သွယ်လေးကို ချဉ်းကပ်

တာ”ဟု ကျွန်တော့်ကို ဒေါသကြောင့် တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ တင်တင်သာမာ ရပ်ကြည့်ပြီး ဆို၏။

ကျွန်တော် ထပ်ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မရတော့။ လတ်လတ်ဝေက ဝုန်းခိုင်းကြကာ ကျွန်တော့်ကို ပြောချင်တာတွေ ပြောပြီး ထွက်ခွာသွားတော့၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ထပ်မပြောလိုက်ရသည့် “သွယ်လေးကို ကိုယ်တကယ်ချစ်တာပါ” ဆိုသော စကားကိုသာ တီးတိုးဆိုရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။

နောက်တစ်နေ့ လတ်လတ်ဝေကို ကျွန်တော်တွေ့ရစဉ်မှာတော့ အံ့သြခြင်းတစ်ဝက်၊ မအံ့သြခြင်းတစ်ဝက်နှင့် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ဖြစ်လာမည်ကို ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ ကြိုတင်တွေးထားမိ၏။ သွယ်လေးနှင့်တွေ့သည့်အခါ လတ်လတ်ဝေနှင့် မနေ့က ဖြစ်ပျက်မှု အကြောင်းတို့ကိုပင် ပြောမိသေးသည်။ သူကတော့ ခပ်အေးအေးပင် ဖြစ်၏။ နောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း ထိုကိစ္စကို အနည်းငယ် မေ့လျော့သွားသည်။ ခဏကြာသော် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် တခြားကိစ္စများဆီသာ အာရုံရောက်သွားကြသည်။ လတ်လတ်ဝေအား မေ့နေကြသည်မှာ လတ်လတ်ဝေ ရောက်မလာခင်အထိပင် ဖြစ်၏။

ရုတ်တရက် လတ်လတ်ဝေရောက်လာချိန်မှာတော့ ကျွန်တော် တို့မှာ ဆုံနေကျနေရာလေးတွင် ထိုင်ကာစကားတွေ ရောက်တတ် ရာရာ ပြောဆိုနေခိုက်ဖြစ်သည်။ လတ်လတ်ဝေ ကျွန်တော်တို့ရှေ့ လာရပ်သည်ကို နှစ်ယောက်စလုံးပင် ပြိုင်တူကြည့်မိကြ၏။ ကျွန်တော် တို့ ရှိတတ်သည့်နေရာကို လတ်လတ်ဝေသိနေသည့် အတွက်တော့

ဆုံသြမိတော့ပါ။ အခုတလော၌ ၎င်းမှာ ကျွန်တော်တို့အား သွား
ဆရာ၌ လိုက်နှောင့်ယှက်နေကျပင် ဖြစ်၏။

လတ်လတ်ဝေကိုမြင်သည်နှင့် သွယ်လေးကအံ့အားသင့်စွာ...

“ဟင်...မမ ဘာလာလုပ်တာလဲ” ဟုဆို၏။

လတ်လတ်ဝေက သွယ်လေးကို ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ ကျွန်တော့်
ဘာသာ ခက်ခက်ထန်ထန်ကြည့်၍...

“ရှင့်ကို ကျွန်မ ဘယ်လိုပြောပြော မရတော့ပါလား” ဟု ပြော
ဆဲသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ မျက်ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားခဲ့၏။

“မင်းက ဘာကိုပြောလို့ ငါက ဘာကို ရရမှာလဲ”

“ရှင့်ကို သွယ်လေးနဲ့ ကင်းကင်းနေဖို့ ပြောထားတယ်လေ”

“အေး၊ ငါကလည်း သွယ်လေးနဲ့ ဘယ်တော့မှ ကင်းကင်း
နေနိုင်ဘူးလို့ ပြောထားတယ်လေ”

သွယ်လေးမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပြောနေသည်ကို
စိတ်ရှုပ်စွာ အပြန်အလှန်ကြည့်နေခဲ့၏။ ကျွန်တော့်ကို ပြောမရသဖြင့်
လတ်လတ်ဝေ စိတ်တိုလာဟန် တူသည်။

“ကဲ... ရှင့်ကို နောက်ဆုံးပြောမယ်။ ဒီမှာ ရှင်ကျွန်မကို
အလွဲစားချေချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မနဲ့ပဲရှင်း။ ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ ကျွန်မ
ညီမလေးကို ဆွဲမထည့်နဲ့”

သွယ်လေးက “မဟုတ်ဘူး မမ” ဟုဆိုကာ တစ်ခုခုဝင်ပြောဖို့
ငြင်၏။ လတ်လတ်ဝေက လက်ကာပြီး...

“သွယ်လေး...နင် ဝင်မပါနဲ့” ဟု တင်းတင်းမာမာဆို၏။

“မင်းကို ငါ ပြောပြီးသားပဲ၊ ငါ သွယ်လေးနဲ့ပတ်သက်တာ
မင်းနဲ့ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ငါ သူ့ကို တကယ်ချစ်လို့ပါဆိုတာ မင်း
ထုစကား နားမလည်ဘူးလား”

ကျွန်တော် စိတ်တိုတောင်းစွာ ပြောမိ၏။ လတ်လတ်ဝေ
ထလည်း စိတ်တိုတောင်းစွာဖြင့်ပင်...

“အဲဒါ ရှင်လိမ်တာ၊ ရှင် သွယ်လေးကို တကယ်ချစ်တာ
မဟုတ်ဘူး ကျွန်မသိတယ်”

လတ်လတ်ဝေမျက်နှာတို့နီလာပြီး ကျွန်တော့်ကို အော်ပြော၏။
ကျွန်တော်ကလည်း အော်၍ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းရှေးနေလားလတ်လတ်ဝေ၊ ငါက ဘာလို့လိမ်ရမှာလဲ၊
မင်းကို ငါ ကလဲ့စားချေချင်ရင် ဟိုနေ့ မင်းငါ့ကို လာတောင်းပန်
ကတည်းက ကလဲ့စားချေလို့ရတာပဲ။ မင်းမျက်ရည်ပေါက်ပေါက်က
သွားအောင် ငါပြောလွှတ်လိုက်လို့ ရသားပဲ။ ဘာကိစ္စ ငါက အချိန်
ဆွဲနေရဦးမှာလဲကွ၊ ဟေ”

“မဟုတ်ဘူး ရှင် လိမ်နေတာ”

ယခင်စကားကိုပင် လတ်လတ်ဝေ ထပ်ကာဆို၏။ ထိုစဉ်...

“တော်ကြပါတော့... တော်ကြပါတော့။ ဟိုမှာ လူတွေ ဝိုင်း
ကြည့်နေပြီ။ ရှက်စရာကြီး၊ တော်ကြပါတော့” ဟု သွယ်လေးက ငိုမဲ့မဲ့
ဖြင့် ဝင်ပြောလေသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ လတ်လတ်ဝေက သွယ်လေး
ဘက်လှည့်ကာ တုံ့ပြန်သည်။

“နင် ဘာမှမသိဘူးသွယ်လေး။ သူက နင့် တကယ်ချစ်တာ
မဟုတ်ဘူး။ တမင်သက်သက် ယုတ်မာတဲ့အကြံအစည်နဲ့ ချဉ်းကပ်
တာ” ဟု ကျွန်တော့်ဘက် လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ ဆိုသည်။

သွယ်လေးမှာ ငိုမလို ဖြစ်နေရာမှ ရုတ်တရက်တည်ငြိမ်သွား
၏။ ထိုနောက်တည်ငြိမ်သောစကားသံဖြင့်...

“သူ သွယ်လေးကို ယုတ်မာတဲ့စိတ်နဲ့ချဉ်းကပ်တာဆိုလည်း
သွယ်လေး သူ့ကိုချစ်မှာပဲ၊ သူ သွယ်လေးကို မကောင်းကြံစည်း
ချစ်မှာပဲ။ ဒီမှာ မမ၊ သွယ်လေးရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်၊ နောက်ဆုံး သူ

သွယ်လေးကို သတ်မယ်ဆိုဦးတော့ သွယ်လေး သူ့ကို ချစ်သွားမှာပဲ”

မထင်မှတ်သော သွယ်လေးစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ လတ်လတ်ဝေရော ကျွန်တော်ပါ တဒင်္ဂမိုင်တက်သွားမိ၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်က သွယ်လေးကို ကျေးဇူးတင်စွာ၊ လတ်လတ်ဝေကတော့ သွယ်လေးကို အံ့သြဟန်တူစွာဖြင့် ဝင် ကြည့်မိကြ၏။

ခဏကြာတော့ လတ်လတ်ဝေက ခေါင်းကို ယမ်းခါရင်း...

“နင် ရှေးနေပြီလား သွယ်လေး။ မရဘူး။ နင် အဲဒီလို လုပ်လို့ မရဘူး။ လာ ခုပဲ နင် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ရမယ်။ နင်ကို ကိုကြီးရှိတဲ့ ဩစတြေးလျကို ပို့ပစ်မယ်။ ဒီကောင်နဲ့ နင် အဆက်အသွယ်ပြတ်ကို ပြတ်ရစေမယ်” ဟု ပြော၏။ ပြောရင်းလည်း သွယ်လေးအား အတင်း ဆွဲခေါ်လေသည်။

ချက်ချင်းပင် ထိုနေရာ၌ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်သွား၏။ လတ်လတ်ဝေက သွယ်လေးကို အတင်းဆွဲ၊ သွယ်လေးကလည်း အတင်း ရုန်း၊ ကျွန်တော်ကလည်း သွယ်လေးကို ပြန်ဆွဲလိုက်၊ လတ်လတ်ဝေကို တွန်းဖယ်လိုက်နှင့် ဖြစ်နေတော့၏။

ထိုစဉ်အတွင်းမှာပင် လတ်လတ်ဝေက ကျွန်တော့်ကို လှမ်း နှိုက်ဖို့ ပြင်သည်။ ကျွန်တော်ရှောင်လိုက်သဖြင့် ထိတော့မထိ။ ကျွန်တော်ကလည်း ဒေါသထွက်စွာဖြင့်ပင် လက်တုံ့ပြန်ဖို့ ပြင်၏။ ထိုစဉ် သွယ်လေး လွတ်ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

ဘေးမှလူတွေကလည်းဝိုင်းကြည့်၊ စိတ်ထဲမှာ ဒေါသကလည်း ထွက်နှင့်၊ ရှက်လည်းရှက်ရွံ့သွားဟန်တူသော သွယ်လေးသည် အတင်းမင် လတ်လတ်ဝေ၏လက်မှ ရုန်းကာ ပြေးထွက်သွား၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော် သွယ်လေးနောက် ပြေးလိုက်မိသည်။ သွယ်လေး ပြေးသွားသည်မှာ ယာဉ်အသွားအလာများသော ကားလမ်းပေါ်ဖြစ်သည်။

စိတ်ပူစွာ နောက်တလိုက်ခေါ်သော်လည်း မကြာ။ ငိုရှိုက်ရင်းသာ ကားလမ်းကို ဖြတ်ကူးဖို့ ပြင်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကားတစ်စီး အပြင်းမောင်းလာသည်ကို ကျွန်တော် နှိပ်နဲ့ ဖြစ်လိုက်ရ၏။ လူတစ်ကိုယ်လုံး ထူပူ၍သွားသည်။ အတင်းပင် သွယ်လေးဆီ ပြေးလိုက်မိ၏။ သွယ်လေးနား ကျွန်တော် အရောက်မှာတော့ ကားကလည်း အနားရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ မမိမကမ်းဖြင့် သွယ်လေးကို အတင်းပင် တွန်းထုတ်လိုက်၏။

သွယ်လေးမှာ လွင့်ထွက်သွားကာ လဲကျသွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်မှာလည်း ကားလမ်းမပေါ်သို့ ကျသွားခဲ့၏။ အရှိန်လွန်ပြီး လမ်းမပေါ်တွင် နှစ်ပတ်သုံးပတ်လိမ့်သွားခဲ့သေးသည်။ နားထဲတွင် ကျွဲကနဲ ဘရိတ်အုပ်သံကို အနီးကပ်ကြားလိုက်ရ၏။ သို့သော် ကားသည် အရှိန်ဖြင့်ဆက်ရွေ့လာနေ၏။ ယင်းသည် နောက်ဆုံး ကျွန်တော်ကြားလိုက်ရသော အသံပင်ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။ မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားလိုက်မိ၏။ တစ်စက္ကန့်၊ နှစ်စက္ကန့်၊ သုံးစက္ကန့် စက္ကန့်များစွာကြာသည်အထိ နာကျင်မှုဝေဒနာကို ကျွန်တော်မခံစားရ။ မျက်စိကို ဖြည်းဖြည်း ဖွင့်ကြည့်သောအခါ လူရိပ်လိုလို မသဲမကွဲ မြင်ရ၏။

အစကတော့ အလင်းရောင်စူးသဖြင့် မသဲမကွဲ။ နောက်မှ တကယ်ပင် လူရိပ်ဖြစ်မှန်း သိ၏။ ကျွန်တော်ကို စိုးရိမ်ကြီးစွာ ကြည့်နေသော သွယ်လေး၏ ပုံရိပ်ဖြစ်နေလေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်မှန်းသိသည်နှင့် ဝမ်းမြောက်စွာ ထရပ်မိ၏။ ကားပေါ်မှ လူများပါဆင်းလာပြီး...

ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာညာမေးကြ၏။ မေးလာသမျှအားလုံးကို ပြုံး၍သာ လက်ကာပြမိသည်။ သွယ်လေး အသက်ကို ကယ်လိုက် နိုင်သည့်အတွက် ဖော်မပြနိုင်အောင်ပင် ဝမ်းမြောက်နေမိ၏။

သူ့လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကာ လမ်းတစ်ဖက်ပြန်ကူးလာခဲ့သည်။

လမ်းတစ်ဖက်တွင်တော့ ယခုထိ ကြောင်ရပ်နေဆဲဖြစ်သော လတ်လတ်ဝေကို တွေ့၏။ လျှပ်တစ်ပြက်ဖြစ်သွားခဲ့သော ဖြစ်ရပ်များ အတွက် သူ မှင်တက်မိဟန်တူ၏။ ထို့အပြင် တစ်စုံတစ်ခုကိုလည်း နားလည်သွားဟန် တူလေသည်။

“နင်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တကယ် ချစ်ကြတယ်ဆိုတာ ငါယုံပါပြီ” ဟု နောက်ဆုံးစကားကိုဆိုကာ လတ်လတ်ဝေ နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားသည့်အခါတွင်တော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်မှာ လက်တွေ တင်းတင်းဆုပ်ရင်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြုံးကြည့်ရင်း ကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ သူ့အထင်မှား နှောင့်ယှက်ခဲ့သမျှကို တောင်းပန်စဉ်တုန်းကလည်း တကယ်ပင် ကျွန်တော်တို့ ကျေအေးလိုက်ကြပါသည်။

ထို့နောက်တွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား နှုတ်ဆက်ကာ တရွေ့ရွေ့ သူ ထွက်ခွာသွားခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အနေနှင့် နောက်နှောင်၌ ကျွန်တော်တို့နှစ်ကိုယ်ကြား ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မရှိတော့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းအနေနှင့်တော့ ထို(လတ်လတ်ဝေ နှုတ်ဆက်သွားသည့်)အချိန်၌ အလွန်ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို အသေအချာပင် မြင်တွေ့လိုက်ရပါ၏။

ယင်းမှာ ကျွန်တော် လုံးဝ မထင်မှတ်ထားသောအရာလည်း ဖြစ်သည်။

သူ့လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကာ လမ်းတစ်ဖက်ပြန်ကူးလာခဲ့သည်။

လမ်းတစ်ဖက်တွင်တော့ ယခုထိ ကြောင်ရပ်နေဆဲဖြစ်သော လတ်လတ်ဝေကို တွေ့၏။ လျှပ်တစ်ပြက်ဖြစ်သွားခဲ့သော ဖြစ်ရပ်များအတွက် သူ မှတ်တက်မိဟန်တူ၏။ ထို့အပြင် တစ်စုံတစ်ခုကိုလည်း နားလည်သွားဟန် တူလေသည်။

“နင်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တကယ် ချစ်ကြတယ်ဆိုတာ ငါယုံပါပြီ” ဟု နောက်ဆုံးစကားကိုဆိုကာ လတ်လတ်ဝေ နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားသည့်အခါတွင်တော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ လက်တွေ တင်းတင်းဆုပ်ရင်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြုံးကြည့်ရင်း ကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ သူ့အထင်မှား နှောင့်ယှက်ခဲ့သမျှကို တောင်းပန်စဉ်တုန်းကလည်း တကယ်ပင် ကျွန်တော်တို့ ကျေအေးလိုက်ကြပါသည်။

ထို့နောက်တွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား နှုတ်ဆက်ကာ တရွေ့ရွေ့ သူ ထွက်ခွာသွားခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အနေနှင့် နောက်နှောင်၌ ကျွန်တော်တို့နှစ်ကိုယ်ကြား ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မရှိတော့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းအနေနှင့်တော့ ထို(လတ်လတ်ဝေ နှုတ်ဆက်သွားသည့်)အချိန်၌ အလွန်ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို အသေအချာပင် မြင်တွေ့လိုက်ရပါ၏။

ယင်းမှာ ကျွန်တော် လုံးဝ မထင်မှတ်ထားသောအရာလည်း ဖြစ်သည်။

ယင်းကြောင့်ပင် ကျွန်တော် တစ်စုံတစ်ရာကို နားလည် သဘော
ပေါက်သွားခဲ့၏။

ယင်းသည် ခုနကကိစ္စများ မဖြစ်သွားခင်ထိ သွယ်လေးကို
ကျွန်တော် တကယ်ချစ်ကြောင်း လတ်လတ်ဝေ မယုံကြည်နိုင်ခဲ့သော
အကြောင်းရင်းကိုလည်း နားလည်သွားစေခဲ့ပါသည်။

ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ရာပါပင်...။

ထိုစဉ်က...ကျွန်တော်မြင်တွေ့လိုက်ရသည်မှာ...ထွက်ခွာခါနီး
နှုတ်ဆက်ချိန်၌ ကျွန်တော့်ကို ပြီးပြသော အကြည့်ထဲမှ လတ်လတ်
ဝေ၏ (မယုံနိုင်စရာ) မျက်ရည်စများပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

သွန်းနေဦး

ကြယ်ငေးသူရဲဉာဏ်

သွန်းနေစိုး

ပန်ဆွက်ဝေစာပေ

ကြယ်ကြွေချိန်မှာ ဆုတောင်းရင် ပြည့်သတဲ့...
လူ့ဆိုင်းပဲ ပြောကြတယ်။
ကျွန်တော်ကတော့
အဲ့ဒီကြွေကျနေတဲ့ကြယ်ကလေး မကြွေဖို့တစ်ခုပဲ
ဆုတောင်းချင်ခဲ့တာပါ။
ဒါပေမယ့် ကံဆိုးတဲ့ကျွန်တော်ဟာ
ဘယ်တုန်းကမှ ဆုတောင်း မပြည့်ခဲ့ပါဘူး။

သီလ

ဝိသုဒ္ဓိ

(၁)

‘သရဲခြောက်တယ်’ ဆိုတဲ့ကိစ္စဟာ ယေဘုယျအားဖြင့် တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စပါ။

ဒါပေမယ့် သရဲခြောက်ခြင်းရဲ့မာယာပဉ္စလက်နဲ့ တန်ခိုးသတ္တိတွေအပေါ်မှာ ဆန်းကြယ်စုံမက်နေတဲ့သူအဖို့တော့ ဒါဟာ ပျော်စရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ လူဆိုတာမျိုးက ဘဝနှင့်အရာရာကို ကိုယ်ခံစားရသလို မြင်တတ်ကြတာမဟုတ်လား။

ကျွန်တော့်အဖို့တော့ အင်မတန်လှပတဲ့ သရဲခြောက်မှုလေးတစ်ခုကို ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးပါရဲ့။ တစ်ခါက ညလယ်ခင်းလေး တစ်ခုမှာပေါ့။

○

(၂)

ကျွန်တော်ဟာ ပိန်းပိတ်နေတဲ့ ညရဲ့ အမှောင်ခြုံလွှာအောက်မှာ လမ်းလျှောက်ရတာကို ပျော်မွေ့သူပါ။

နေ့ခင်းရဲ့တောက်ပစူးရဲတဲ့ အငွေ့အသက်တွေ၊ နေရောင်နှင့် အပူရှိန်ချင်းပြိုင်နေကြတဲ့လူတွေ၊ လောဘ၊ ဒေါသနဲ့ ရှင်သန်မှုတွေက စေးရာ ညဟာ အင်မတန်မှ ငြိမ်းချမ်းပါတယ်။

ညခင်းအချိန်နာရီထဲမှာ လမ်းတကာ လျှောက်သွားရတာဟာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ စိတ်အပန်းဖြေနည်းတစ်မျိုးပါပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ သိပ်အစေးမကပ်လှတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းထဲက ပြေးထွက်ခြင်းတစ်မျိုးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒါကြောင့်ပဲ ညစဉ်မှန်မှန်လိုလို ကျွန်တော်လမ်းလျှောက်လေ့ရှိတယ်။ များသောအားဖြင့်တော့ သန်းခေါင်အကျော်နှင့် အရုဏ်ရဲ့ အကြား အချိန်ပိုင်းတွေမှာပါ။

ညဦးပိုင်းမှာ တောက်လျှောက်စာရေးပြီးလို့ တစ်ထောက်နားခိုက်မှာ ကျွန်တော်လမ်းလျှောက်ထွက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ စာပြန်ရေးပေါ့။ တစ်ခါတလေတော့လည်း လမ်းလျှောက်ရင်းနဲ့ပဲ မိုးလင်းသွားရတဲ့ ညတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ညဉ့်ယံရဲ့ ရှုခင်းတစ်ခုခုမှာဖြစ်စေ၊ နေရာတစ်ခုခုမှာဖြစ်စေ ပျော်မွေ့မိတဲ့အခါတွေမှာပေါ့။

သုန့်တွေ့ခဲ့ရတာဟာလည်း အဲဒီလို ညတစ်ညပါပဲ။ လျှောက်
သွားရင်းက ချောင်ကျကျလမ်းကြားလေးတစ်ခုရဲ့ အုတ်ခုံထက်မှာ
ထိုင်နေမိတဲ့အချိန်မှာပေါ့....။

(၃)

သူ့ကို ကျွန်တော် အဝေးကြီးကတည်းက လှမ်းမြင်ပါတယ်။
ညဟာ မှောင်ပေမယ့် လရောင်ကလည်း ရှိနေသေးတာကြောင့်ပါ။

သူဟာ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နဲ့ လျှောက်လာပါ
တယ်။ သူ့အသွင်ဟာ တစ်စုံတစ်ရာကို ထိတ်လန့်နေပုံပါပဲ။

သူ့မျက်လုံးတွေကလည်း ကျိုးကန်းတောင်းမှောက်နဲ့။ ကျွန်တော့်
တို့တော့ သူမမြင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ထိုင်နေတဲ့နေရာက အမှောင်ရိပ်
ကျနေသောကြောင့်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ငြိမ်သက်လွန်းနေတာကြောင့်
ဖြစ်ပါတယ်။

တရွေ့ရွေ့နဲ့ပဲ သူ ကျွန်တော့်နား နီးလာခဲ့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာတော့ သူဟာတော်တော်ပဲ တည်ငြိမ်လာခဲ့ပါပြီ။
နောက်ဘက်ဆီကို တစ်ကြိမ် လှမ်းကြည့်တယ်။ သက်ပြင်းတစ်ခုကို
ခူတယ်။ ပြီးတော့ စိတ်ချသွားဟန်နဲ့ လုံးလုံးလှည့်မကြည့်တော့ပါဘူး။

ကျွန်တော်နားရောက်တဲ့အခါမှာတော့ သူဟာခွမ်းနယ်နေဟန်
နဲ့ အုတ်ခုံပုလေးရဲ့ တစ်ဖက်စွန်းမှာ ထိုင်ချလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကို သူမမြင်သေးပါဘူး။ ကြားထဲမှာ ရေချမ်းစင်လေး
တစ်ခု ခြားနေတာကြောင့်ပါ။

ထိုင်ပြီးချင်းပဲ သူဟာ သူ့အိတ်ထဲက ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို ထုတ်ကြည့်နေပါတယ်။ သူ့ပစ္စည်းတွေဆီက ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်အသံကို ကျွန်တော်ကြားရတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကောင်းကင်မှာ တိမ်တွေရှင်းသွားတယ်။ လရောင်တွေ မြေပေါ်ကို ပိုပြီးလင်းလင်းယယ ဖြာကျလာပါတယ်။ သူဟာ လည်း ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားခဲ့ပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို လန့်သွားလိမ့်မယ်ဟု ထင်တာပါ။

ဒါပေမယ့် သူဟာ လုံးဝ လန့်မသွားခဲ့ပါဘူး။ ပထမတော့ သူ့ကိုယ်ကို ယှဉ်ပြီး ကျွန်တော့်ဆီ စူးစမ်းသလိုကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီအချိန်မှာ ငေးချင်ရာဆီ လျှောက်ငေးနေပါတယ်။

နောက်တော့ သူ့မျက်နှာ ပြန်လှည့်သွားသည်။ သက်ပြင်းတစ်ခုကို ချလိုက်ပြီး ရှေ့ဆီကိုသာ (ကျွန်တော့်လို) လျှောက်ငေးနေတော့တယ်။

ကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်ကို လမ်းတေလေတစ်ယောက်၊ အခြေအနေမဲ့ တစ်ယောက်လို့ ထင်သွားပုံပါပဲ။

ကျွန်တော့် အနေနဲ့ကတော့ သူ့ကို သိပ်စိတ် မဝင်စားမိပါဘူး။ သူဟာ အမှောင်ရဲ့သမီးပျိုတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သရဲတစ္ဆေတစ်ကောင်လည်း ဖြစ်နေနိုင်ပါတယ်။ တခြားလည်း ဘယ်အရာမဆို ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေအားလုံးဟာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ သိပ်အရေးမပါလှပါဘူး။ လောလောဆယ် ကျွန်တော်လုပ်မိနေတာကတော့ ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်ရင်း ကြယ်တွေကို ငေးမျှော်နေတာပါ။

ဟိုးအဝေးကောင်းကင်မှာ ကြယ်တွေဟာ ပုံသဏ္ဌာန် အမျိုးမျိုးနဲ့ ရှိနေကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ကြယ်တစ်ပွင့်ဆိုတာ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်စီပါပဲ။

ငယ်ငယ်ကဆို ကစားဖော်မရှိတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ညမှာကြယ်
တွေနဲ့၊ နေ့မှာ တိမ်တွေကိုသာ စိတ်ကူးတွေ အမျိုးမျိုး ယဉ်လို့
ဇာတ်လမ်းတွေ အမျိုးမျိုးဆင်ပြီး ဆော့ခဲ့ရပါတယ်။

ကျွန်တော့်အာရုံထဲမှာတော့ ကြယ်တွေ၊ တိမ်တွေဟာ နန်းတော်
ကြီး ဗိမာန်ကြီးတွေ ဖြစ်လိုက်၊ စင်ခင်းနေကြတဲ့ သူရဲကောင်းတွေ
ဖြစ်လိုက်ပေါ့။ အခုထက်ထိမှာလည်း အဖော်မဲ့နေဆဲ ကျွန်တော်
ဟာ ကြယ်တွေကိုငေးတဲ့အကျင့်က မပျောက်သေးပါဘူး။

အဲဒီလို ကျွန်တော် ငေးနေမိစဉ်မှာ သူ့ဘက်ကလည်း အသံ
တွေ တိတ်ဆိတ်နေပါတယ်။ မသိမသာဝေ့ကြည့်မိတော့ နည်းနည်း
ထူးဆန်းတဲ့ မြင်ကွင်းတစ်ခုကို မြင်ရတယ်။ သူလည်း ကြယ်တွေကို
ငေးနေတာပါပဲ။

ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်က အရုဏ်ပျို့လာတဲ့အထိ တောင်
တွေ၊ မြောက်တွေနဲ့ ဒီနေရာမှာ ဆက်ထိုင်နေဖြစ်ဦးမှာပါ။ သူကရော
ကျွန်တော့်အနားမှာ ဒီအတိုင်း ဆက်ရှိနေဦးမှာလား မသိပါဘူး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခံစားမှုချင်းတူတဲ့သူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ
အပေါ်မှာ အတူတူကြည့်မွေ့နေရမှာကတော့ ကြည်နူးစရာပါ။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အမှောင်ဟာ နည်းနည်းချင်း ပါးလျလာတယ်။
ညဉ့်ယံရဲ့ ဝိုးတဝါးအရိပ်တွေဟာ တစ်စစ ကွယ်ပျောက်ကုန်ပါတယ်။
လောကဟာ ကောက်ကြောင်းရေးရေး ပေါ်လာခဲ့တယ်။

အမှောင်ထဲကနေ အာရုဏ်တဖျပ်ဖျပ်ဖူးပွင့်လာပုံက သိပ်လှ
ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ လူသူတွေကလည်း သိပ်မနီးထကြသေးလို့
လောကဟာ ဆူဆူညံညံ မရှိသေးပါဘူး။ ခုလို အခိုက်ဟာ နေ့တစ်
နေ့ရဲ့ အရိုးခံအကျဆုံးကာလပါပဲ။

ကြည်ကြည်နူးနူး ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေမိရင်းနဲ့ သူ့ရော ကျွန်တော်လို နှစ်ခြိုက်နေမှာလားလို့ သိချင်လာတယ်။ သူ့ဘက် အသာဝေ့ကြည့်ခဲ့မိပါသည်။

ဒီအခါမှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ တော်တော်လေးပဲ အံ့သြသွား ခဲ့ပေါ့။ သူ ကျွန်တော့်နားမှာ ရှိမနေတော့ပါဘူး။ ဘယ်အချိန်က ထွက်သွားမှန်းလည်း ကျွန်တော်မသိလိုက်ဘူး။

လွတ်နေတဲ့ သူ့နေရာလေးကိုသာ ကြောင်အမ်းအမ်းကြည့်နေ ရင်း ကျွန်တော် အဲဒီတစ်နေ့ရဲ့အရုဏ်ပျိုးလာပုံကို ရင်ထဲ တစ်မျိုး တစ်မည်လပ်ဟာရင်းနဲ့ပဲ ကြည့်ရှုဖြတ်သန်းခဲ့ရပါတော့တယ်။

(၄)

သူနဲ့ ကျွန်တော် ဒုတိယအကြိမ်ဆုံတွေ့မှုဟာ ပထမအကြိမ်
ဆုံတွေ့ချိန်ကနေ တော်တော်ပဲ ကွာခြားခဲ့ပါတယ်။

ဒီကြားထဲမှာတော့ ကျွန်တော် အဲဒီနေရာလေးကို မကြာမကြာ
ရောက်ဖြစ်ပါသေးသည်။ ရောက်တိုင်းလည်း သူ့ကို ဝိုးတဝါးနဲ့
သတိတရရှိခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီကို မှန်မှန်မရောက်၊
သူကလည်း ကျွန်တော် မသွားဖြစ်တဲ့ အချိန်တွေမှာမှ ရောက်ဖြစ်တယ်နဲ့
တူပါရဲ့ ကျွန်တော်တို့ချင်း တော်တော်ကြာကြာပဲ မဆုံဖြစ်ခဲ့ကြဘူး။

ဒီတစ်ခါ ဆုံကြစဉ်မှာတော့ သူက အရင်ရောက်နှင့်နေပါတယ်။

ကျွန်တော်သူ့အနားရောက်တဲ့အခါမှာသူဟာ ကျွန်တော့်ဆီ
တည့်တည့်လှမ်းကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ယောင်ယောင်ကလေး ပြုံးပါ
တယ်။

အုတ်ခုံတစ်ဖက်စွန်းမှာ သူဖြည်းဖြည်းညင်သာစွာ ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။

ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံကတော့ နည်းနည်း
အသိအကျွမ်းတွေလိုမျိုးပါ။ ကြားထဲ မတွေ့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ရက်တွေမှာ
သူရော ကျွန်တော်ပါ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သတိတရရှိခဲ့ရင်း
စိတ်ထဲက ရင်းနှီးနေကြပါပြီ။

ဒါပေမယ့် နှစ်ယောက်သားဟာ စကားတော့ တစ်ခွန်းမှ မပြော
ဖြစ်ခဲ့ကြဘူး။

ဟိုတစ်ခါလို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ ကြယ်တွေကို ထိုင်ကြည့်
နေခဲ့ကြသည်။ တကယ်တမ်းတော့ စိတ်ဟာ ကြယ်တွေဆီမှာထက်
အချင်းချင်းဆီမှာ ပိုဝေဝဲနေခဲ့ပါတယ်။

မကြာမကြာပဲ ကျွန်တော်သူကို လှမ်းကြည့်ချင်မိသည်။
ဒါပေမယ့်လည်း ဘာရယ်မသိဘဲ ကြည့်ရမှာလည်း တစ်မျိုးဖြစ်နေခဲ့
တယ်။

နောက်ဆုံးမှာတော့...မျက်နှာလေးကြည့်တာပဲ ဘာဖြစ်လဲကွာ
ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ဝုန်းခနဲ သူ့ဘက် လှည့်မိပါတော့တယ်။

တိုက်ဆိုင်လွန်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပါပဲ။ ဒီအချိန်မှာ သူကလည်း
ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်လာတာနဲ့ ကြုံတယ်။

နှစ်ယောက်စလုံးဟာ မျက်ခုံးတွေ ပင့်မိကြတယ်။ ပြီးတော့
နှုတ်ခမ်းတွေ စုချွန်ပြီး ပြီးမိကြတယ်။ ပြီးတော့ ရယ်မိကြပါတယ်။

အဲဒါဟာ သူနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရင်းနှီးခဲ့ခြင်းရဲ့ အစပါပဲ။

(၅)

အချိန်တွေ၊ အကြိမ်တွေ များစွာပဲ ကျွန်တော်တို့ဟာ ညရဲ့
ချောင်ကျကျ လမ်းငယ်လေးထက်မှာထိုင်ရင်း အသံမဲ့စွာ နှောင်ဖွဲ့မိ
ကြပေါ့။

တစ်ခါတလေ ပြုံးပြမိကြတာ၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
မိသိမသာလေး မျှော်မိကြတာကလွဲလို့ ဘာစကားမှ သိပ်မဆို ပြောမိ
ကြပါဘူး။

တစ်ခုထူးခြားတာကတော့ သန်းခေါင်ကျော်တဲ့ ညတိုင်ရင်
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံးဟာ ဒီနေရာလေးဆီ ရောက်ဖြစ်ကြတာ
ပါ။

သူဟာ တစ်ခါတလေတော့လည်း နွမ်းနယ်နေဟန်နဲ့ တစ်ခါ
တလေ တက်ကြွဖျတ်လက်ဟန်နဲ့ ရောက်လာတတ်ပါတယ်။

အမြဲပဲ ဒီကိုလာကာစမှာတော့ သူ့မျက်လုံးတွေဟာ ဂနာမငြိမ်
ပါဘူး။ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့ နေရာက အုတ်ခုံလေးပေါ်ထိုင်မိပြီး သူ့
ကိုယ်သူ မှောင်ရိပ်လေးထဲ နှစ်မြှုပ်ပြီးတော့မှပဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်
ဖြစ်လာတတ်ပါတယ်။

ညတိုင်းလိုလိုပဲ တိုင်ပင်ထားဖြစ်သလို သူနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ
အဲဒီနေရာလေးမှာ ဆုံဖြစ်ကြတယ်။ ဒီအချိန်ထိပဲ သူ့အကြောင်း
တွေတော့ ကျွန်တော် လုံးလုံးမသိခဲ့ပါဘူး။

သူဟာ ဘယ်သူ၊ သူဘာလုပ်တယ်၊ ဘယ်ကလာတယ် ဆိုတာတွေကိုတော့ သိပ်တော့လည်း မသိချင်လှဘူး။ သေချာတာ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ သူဒီနေရာကို လာရတာဟာ ကျွန်တော့်လိုပဲ စိတ်အပန်းလာဖြေတာပါ။

သူဟာ ကျွန်တော့်လို လူတွေကို မုန်းနေတတ်သူလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ လူတွေက မုန်းတာကို ခံနေရသူလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ညကို ချစ်တတ်ပုံချင်းမှာတော့ သူရော ကျွန်တော်ပါ အတူတူပါ ပဲ။

(၆)

တစ်ခါမှာတော့ သူ့အကြောင်းတွေကို ကျွန်တော် ဝိုးတဝါး
မေးကြည့်ခဲ့ဖူးပါသေးတယ်။ အဲဒီအခါမှာ သူ့အဖြေဟာလည်း ဝိုးတဝါး
ပါပဲ။

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်...”

“နာမည်၊ အင်း...တို့မှာ နာမည်မရှိဘူးလို့ပဲ မှတ်ထားလိုက်
ပါတော့”

“ဟင် လူဆိုတာ နာမည်တော့ ရှိရမှာပေါ့”

“အင်းလေ...တို့က လူမှမဟုတ်တာ”

“ဟုတ်လား... ဒါဆို မင်းကဘာလဲ”

“ကျွန်မလား၊ ကျွန်မက ညမှာထွက်တာဆိုတော့ သရဲပေါ့။
ဘယ်လိုလဲ ရှင်ကြောက်သွားပြီလား”

“ဟင့်အင်း...မကြောက်ပါဘူး”

“တကယ်”

“အင်းလေ ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ”

“တို့က ကုပ်ချိုးရင်ကော”

“ဟင်း...ဟင်း ဖက်ကြောတက်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

ကျွန်တော့်စကားကြားတဲ့အခါ သူက လွင်လွင်စည်စည်ကလေး
ရယ်ပါတယ်။ ရယ်ရင်းကပဲ...

“ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်သူဆိုတာရော မသိချင်ဘူးလား”

“မင်းပဲ ပြောတယ်လေ... မင်းက သရဲဆို”

“အင်း အင်း... ဟုတ်ပါတယ်လေ သရဲပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက နည်းနည်းတော့ ပိုဆိုးတယ် ရှင်သိလား”

ကျွန်တော်ဘာမှ ဆက်ပြီး မမေးမိတော့ပါဘူး။

အေးမြငြိမ်းချမ်းတဲ့ညကို အလဟဿ အထင်အမြင်တွေနဲ့ မကုန်လွန်စေချင်ဘူး။ သူ့အကြောင်း မသိတော့လည်း မသိတဲ့ အတိုင်းလေးပဲ ထားလိုက်ပါတယ်။

သူနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ခံစားချက်ချင်းတူတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်းလည်း ခံစားလိုရကြတယ်။ ဒီလောက်ပါပဲ။ လူတစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက်ဆီမှာ ဒီလောက်လေး နောင်ဖွဲ့မိကြရင်ပဲ ကျေနပ် စရာပါ။

တခြားအရာတွေကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ နေ့ကို မုန်းသလိုပဲ မုန်းတီးစွန့်ပယ်ထားလိုက်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သူနဲ့ကျွန်တော့်မှာ ကွဲလွဲနေတာ တစ်ချက်တော့ လည်း ရှိတယ်။ သူဟာ အရုဏ်ပျိုးလာချိန်ကို ဘယ်တော့မှ စောင့် မကြည့်တတ်တာပါပဲ။ ဒါကို လှတယ်လို့လည်း သူ လုံးလုံးမထင် ပါဘူး။

အဲဒီအချိန်တွေဆို ကျွန်တော့်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ် ခဲ့ရတတ်ပါတယ်။

တစ်ခါမှာတော့ ကျွန်တော့် သူကို ပြောခဲ့ဖူးပါသေးတယ်။

“မပြန်ပါနဲ့ဦးလား၊ အစောကြီးရှိသေးတာပဲ”

“ဟင် ရှင်မေ့သွားပြီလား... ကျွန်မက သရဲလေ။ နေ့ရော့ကို မခံနိုင်ဘူးရှင်”

ကြာလာတော့လည်း ကျွန်တော့်မှာ သူနဲ့ခွဲရတဲ့ အရုဏ်ချိန်ကို သိပ်မနှစ်မြို့တော့သလိုတောင် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ တစ်ခါတလေ သူနဲ့ ကျွန်တော် စကားတွေပြောနေမိချိန်မျိုး၊ နှစ်ဦးသားကြည်နူးနေချိန် မျိုးဆို အရုဏ်ကိုတောင် မလာစေချင်မိတော့ဘူး။

များသောအားဖြင့်တော့ ကျွန်တော်တို့ ပြောဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့စကား တွေ ဟိုရောက်ဒီရောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့အတွက်တော့ ဒါဟာ အင်မတန်လေးနက်ပါတယ်။

သူ့ကို ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အိပ်မက်ငယ်တွေအကြောင်း ပြောပြဖူးတယ်။

ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ... အခုထိ စိတ်ကူးယဉ်နေဆဲ အဖြစ်အပျက်တွေကိုပေါ့။ ကြယ်ပွင့်တွေကို စာတ်လမ်းဆင် ဆော့ခဲ့ဖူးတဲ့အကြောင်းတွေ ပြောပြတော့ သူက ဇယ်ပါတယ်။ သူလည်း အဲဒီလို ဆော့ခဲ့ဖူးတယ်တဲ့။

သူ့ဘက်ကတော့ ကျွန်တော်ကို ပြောပြတာတွေ သိပ်မရှိ ခါဘူး။ ကျွန်တော်ပြောပြတဲ့အကြောင်းတွေကို သူဝင်ငြင်းချင်ငြင်း၊ သဘောတူချင်ရင်လဲ သူနဲ့ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ပေးတတ်ပါ တယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့ဟာ ပိုတွယ်ငင်လာမိ ကြတယ်။ သူနဲ့တွေ့ရတဲ့ ကာလတိုလေးကို ပျော်တယ်။ စကားတွေ ပြောမိနေကြရင် ညကို အတူတူခံစားမိကြရင် အလင်းရောင်လာမှာ တို့တောင် ကြောက်လာမိတယ်။

ဖွင့်မပြောဖြစ်ကြပေမယ့် သူနဲ့ကျွန်တော်တို့ဟာ တကယ် ခင်တွယ်တာ သူတွေ့လိုပါပဲ။ သူဟာ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပဟေဠိ ဘယ်လိုပဲ ဆန်ဆန်၊ ရင်ခုန်ပုံချင်းတူတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ဟာ သံယောဇဉ်ချင်း နီးစပ်လာကြပါတော့တယ်။

မလာပါနဲ့ဦး အလင်းရောင်ရယ်
 တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အမှောင်ကို မဖျက်ဆီးပါနဲ့ဦး
 ညှိုးလျှော့နေတဲ့ ငါ့ချစ်သူဝိညာဉ်လေးကို
 မလွင့်ပါးစေပါနဲ့ဦး
 တို့ရဲ့...

ဖြူလွင်သန့်စင်တဲ့ အကြွင်းနာလေးကို နားလည်ပါ
 မခွဲနိုင် မခွာရက်နဲ့ တွယ်တာမှုလေးကို စာနာပါ
 ဖြစ်နိုင်မယ်သာဆိုရင် အလင်းရောင်ရယ်
 အချိန်ခဏလေးတော့ ဆိုင်းပေးပါ
 တို့ဘဝ မီးလျှံငြိမ်းချိန်မှ
 မင်းပြန်ထွန်းပလည်း
 ဘယ်သူက မင်းကို အပြစ်ဆိုမှာမို့လဲကွယ်

(၇)

တစ်နေ့မှာတော့ သူဟာ လာနေကျနေရာလေးဆီ မလာပါဘူး။

ပထမတော့ ကျွန်တော်စိတ်ညစ်သွားတယ်။ နောက်တော့လည်း ပြန်စဉ်းစားမိပါတယ်။ သူနဲ့ကျွန်တော်ဟာ နေထိုင်ပုံခြင်းလည်း မတူလှဘူး။ သူဟာ သူ့ကိုသူ သရဲလို့ ပြောထားဖူးသလိုပဲ အင်မတန် အငွေ့ဆန်တတ်ပါတယ်။

အဲဒီတော့ ဖမ်းယူ ဆုပ်ကိုင်ဖို့ ခက်တာကို ကျွန်တော်က သွားတမ်းတနေခဲ့ရင် ကျွန်တော့်အမှားပဲ ဖြစ်လိမ့်မှာပါ။ အဲဒီနေ့မှာတော့ ဟိုးအရင် သူနဲ့ မတွေ့စဉ်ကလိုပဲ သွေ့သွေ့ခြောက်ခြောက်သာ ညကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရပါတယ်။

ညနဲ့ ကြယ်တွေကတော့ အရင်အတိုင်း လှနေကြပါပဲ။

နောက်တစ်ညမှာတော့ အရင်အတိုင်း သူပြန်ရောက်လာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့မျက်လုံးဟာ ပိုပြီး ဂနာမငြိမ်ဖြစ်လာတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ အတူထိုင်နေရင်း သက်ပြင်းတွေလည်း ခဏခဏ ချတယ်။ ပြီးတော့မှ တစ်ခုခုဆုံးဖြတ်ဟန်နဲ့ ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်လို့ ကောင်းတွေ ပြောလာပါတယ်။

“တကယ်လို့သာ ဒီနေရာကို တို့ဘယ်တော့မှ မလာခဲ့ရင် နှင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘယ်လိုမှ မလုပ်ဘူး”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့...”

“မင်းကို ကိုယ်ဒီနေရာလေးမှာပဲ တွေ့ခဲ့ရတာပဲ။ တကယ်လို့ ဒီနေရာကို မင်းမလာတော့ရင်ရော ဘာလုပ်နိုင်မလဲ၊ မင်းလာတဲ့အထိ စောင့်ရုံပဲရှိတော့တာပေါ့”

“ကျွန်မလာလိမ့်မယ်လို့ရော ရှင်ယုံသလား”

“အင်း... ယုံတယ်”

“တကယ်လို့ ကျွန်မက ရက်တွေအများကြီး၊ နှစ်တွေအများကြီး မလာဘဲ နေခဲ့ရင်ကော”

“ကိုယ် မသေမချင်းအထိတော့ စောင့်ဖြစ်နေဦးမှာပေါ့”

နောက်တော့ သူဟာ အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်သွားပါတယ်။ ပြီးမှ တိုးတိုးလေး ပြောတယ်။

“အဲဒါ ကောင်းတယ်”တဲ့။

ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှ နားမလည်လိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် နားမလည်တဲ့အတိုင်းပဲ ထားလိုက်တယ်။ ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ သူဟာ ထူးခြားလာတော့ အမှန်ပါပဲ။

ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ပိုပြီး ငေးငေးမောမောကြည့်လာတယ်။ တစ်ရက်မှာတော့ သူဟာ ကျွန်တော့်လက်မောင်းတွေကို လာကိုင်ခဲ့တယ်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။ နူးညံ့တဲ့ လက်တွေရဲ့ အထိအတွေ့ဟာ မေ့မှူးလောက်စရာပါပဲ။

ပြီးတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကြာကြီး ကြည့်မိကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အကြည့်တွေမှာ တစ်သီးတသန့် မပြောဖြစ်ကြတဲ့ စကားတွေ အများကြီးပါသွားသလိုပဲ။

တော်ကြာမှ သူက သက်ပြင်းတစ်ခုနဲ့အတူ မျက်နှာလွှဲသွားတယ်။ နောက်တော့ တိုးတိုးလေး တောင်းဆိုလာပါတယ်။

“ကျွန်မကို သီချင်းဆိုပြပါလား”

“ဟင်... သီချင်းဆိုရမယ်”

“ဟယ်တယ်၊ ကျွန်မငယ်ငယ်ကဆို ညဘက်တွေမှာ ဖေဖေက အယောထိုးပြီး သီချင်းတွေ ဆိုပြဖူးတယ်၊ သိပ်နားထောင်လို့ ကောင်းတာပဲ”

“ကိုယ်က မင်းအဖေမှ မဟုတ်တာ... ပြီးတော့ ကိုယ်တယော ထည်း မထိုးတတ်ဘူး”

“ရပါတယ်၊ ဒီအတိုင်း ပါးစပ်နဲ့ပဲ ဆိုပြပေါ့။ ရှင်က ဖေဖေ ဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ဖေဖေလိုပဲ ရှင့်ကို ချစ်တယ်”

ဒါဟာ ကျွန်တော်ပထမဆုံး ကြားဖူးရတဲ့ သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ့ရင်ထဲက အကြောင်းတွေပါပဲ။ သူ့ကို ကြင်နာစွာပဲ ကျွန်တော် ဆိုပြဖြစ်ပါတော့တယ်။

“မြန်မာသီချင်းတော့ မဆိုတတ်ဘူး”

“ရပါတယ်၊ ရတဲ့သီချင်းဆို...”

သူ့ကို အင်္ဂလိပ်သီချင်း နှစ်ပုဒ်ဆိုပြခဲ့ပါတယ်။ Eternal Flame
It we hole on together သီချင်းရိုးရိုးလေးတွေပါ။ သူဟာ
ဆုံတမင်ပဲ နားထောင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ပရုံးပေါ် ခေါင်းမှီမျက်လုံး
လေး မှိတ်လို့ပေါ့။

သီချင်းဆုံးသွားတော့ သူကပြောတယ်။

“ကောင်းတယ်နော်၊ စာသားတွေကရော ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်
လဲဟင်”

ကျွန်တော် တခုတ်တရပဲ သူ့ကို ပြောပြဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

နှင့်မျက်လုံးတွေကို မှိတ်လိုက်

ငါ့ကို လက်ကလေးတစ်ဖက် ကမ်းလိုက်ပါ

ချစ်သူ...

ငါ့ရင်ခုန်သံကို ထိတွေ့ရရဲ့လား

မင်းနားလည်ရဲ့လား

ငါ့လိုပဲ အတူတူခံစားရရဲ့လား

ငါအိပ်မက်နေတာများလားကွယ်...

သူဟာ မျက်နှာလေး ဝိုင်းသွားပါတယ်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်
ပုဒ်ကို ကျွန်တော် ဆက်ပြောပြမိတယ်။

တို့လက်တွေ အတူဆုပ်ကိုင်ထားကြရင်

အိပ်မက်တွေ သေဆုံးမသွားနိုင်ဘူးလို့ သိတယ်

နှင့်နဲ့ ငါ့အတွက်...

တိမ်တွေလွင့်နေတဲ့ကြားက

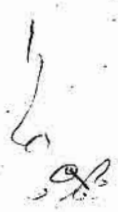
အိပ်မက်တွေကို အမြဲ

မြင်နိုင် ဖြတ်သန်းနိုင်ကြပါလိမ့်မယ်...

ကျွန်တော့်အသံ ဆုံးသွားတော့ သူဟာ ကျွန်တော့်လက်
လာကိုင်ပါတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေကိုလည်း မှိတ်ထားပါတယ်။

ဒါပေမယ့် မျက်ရည်တွေ တစွန်းတစနဲ့ပါ...။

(၈)

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ဟာ တစ်စုံတစ်ခုကို နည်းနည်းချင်း ရိပ်မိစပြုလာပါတယ်။ သူနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ ညတွေဟာလည်း ကြေကွဲ ရိပ်တွေ သန်းလာခဲ့တယ်။

တကယ်တမ်း... ကျွန်တော်ကြောက်လန့်မိတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ ကို ထိတွေ့ခဲ့ရတာကတော့ အတော့ကို အရုဏ်စောရောက်တဲ့ ည တစ်ညမှာပါ။

အဲဒီညမှာ သူနဲ့ကျွန်တော်ဟာ စကားသိပ်မပြောမိကြပါဘူး။

သူဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်လေးမှာပဲ အကြာကြီးမှီထားခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော်တို့ဆီ လျှောက်လာတဲ့ ခြေသံတွေကို ကြား ရပါတယ်။

သူဟာ အနောက်ဘက်လှည့်ကြည့်ခဲ့ပါသေးတယ်။ ပြီးတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ပြန်လှည့်လာတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ သူမှီထားတာလေး ပျက်မှာစိုးလို့ လှည့် ကြည့်မနေတော့ပါဘူး။

ခြေသံတွေ တဖြည်းဖြည်းနီးလာချိန်မှာ သူက တိုးတိုးတက်တာ ပဲ ကျွန်တော့်ကို ပြောလာပါတယ်။

“ရှင် ကျွန်မကို ကတိတစ်ခု ပေးမလားဟင်”

“ပြောလေ”

“ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှ လိုက်မရှာပါနဲ့နော်၊ ကျွန်မရဲ့ နေ့ဘက် ဘဝထဲမှာ ရှင်ကို မတွေ့ချင်ဘူး။ နောင် ဒီကို ကျွန်မ မလာ နိုင်တော့တဲ့အခါလည်း ရှင်ဒီနေရာမှာပဲ စောင့်ပါနော်၊ တစ်ချိန် ချိန်မှာတော့ ကျွန်မ ရှင့်ဆီ အသေအချာ ပြန်လာခဲ့မှာပါ။

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောမိခဲ့ပါဘူး။

ခေါင်းလည်း ညိတ်မပြမိဘူး။ သူ့လက်ကလေးကိုသာ အသာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်တယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့အဖြေပါပဲ။ သူလည်း ကျေနပ်သွားဟန်နဲ့ သက်ပြင်းလေးတစ်ချက်ကို ချတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ခြေသံတွေကလည်း ကျွန်တော်တို့နားကို ရောက်လာပါတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော့်လက်ကို အသာရုန်းလို့ ထထွက် သွားလိုက်တယ်။

လာနေတဲ့ခြေသံနဲ့ သူသွားတဲ့ခြေသံတွေဟာ လမ်းခုလတ်မှာ ဆုံတယ်။ ပြီးတော့ ခဏရပ်နေကြတယ်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ခြေသံတွေအားလုံး တရွေ့ရွေ့ ဝေးသွား ပါတော့တယ်။ သူဟာလည်း အဲဒီခြေသံတွေနဲ့အတူ ပါသွားခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်တော်ကတော့ နေရာမှာပဲ ဆက်ထိုင်နေဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ကို မြင်ချင်ပေမယ့် လှည့်တော့မကြည့်မိခဲ့ပါဘူး။ သူ မသိစေချင်တဲ့ သူ့ ဘဝကို ကျွန်တော်လည်း သိမသွားခဲ့ချင်လို့ပါ။

သူ့မကို လာခေါ်တဲ့ ခြေသံရှင်တွေဟာ အမျိုးမျိုးပဲ ဖြစ်နိုင်ပါ တယ်။

သူသာ အမှောင်လူတစ်ယောက်ဆိုရင်တော့ လာခေါ်သွားတာ ဟာ သရဲတွေ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သူဟာ သရဲတစ်ကောင်ဆိုတော့ လာခေါ်တာဟာ သရဲတစ္ဆေအုပ်စုလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီအထဲမှာတော့ ကျွန်တော်က သူ သရဲ ဖြစ်နေ မှာကို ပိုသဘောကျပါတယ်။

ကြယ်သေရဲ့ည

၁၁၃

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူထွက်သွားတာကြောင့် ကျွန်တော့ရဲ့ညဟာ
တော့ ပိုမှောင်သွားရပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ နောက်ထပ်
ညပေါင်းများစွာပဲ ဒီနေရာလေးမှာ ဆက်စောင့်ရဦးမှာပါ။

ပြောထားဖူးတဲ့ သူ့စကားကို ကျွန်တော်ယုံပါတယ်။

တစ်ချိန်ချိန် အနာဂတ်ရဲ့ တစ်နေ့နေ့မှာတော့...

သူနဲ့...

ပြန်ဆုံကောင်း ဆုံရလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ။

သွန်းနေစိုး

ကျွန်မ၏ တယောကလေး

ရွှေထိုက်

ပန်းရွှေကလောင်စာပေ

(၁)

အဲဒီတယောကလေး တစ်ချက်လောက် အိ(မြန်)လိုက်တာနဲ့
နသားတကျ အနည်ထိုင်နေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ နှလုံးသားကလေး အနီ
ဆောင် သန်းလာဖူးတယ်။ ရင်ထဲက တလှိုက်လှိုက်နဲ့ ကတုန်ကရင်
နိုးပွားတယ်။ စိုးရိမ်ကြီးစွာ ချောက်ချားခဲ့ရဖူးတယ်။ ဝမ်းပန်းတနည်း
ထွက်ခဲ့ရဖူးတယ်။

တကယ်ပါ...

“ချစ်သူ”ဆိုတာ ချစ်တတ်သူအတွက်တော့ “အနုပညာ”

(၂)

ဘဝတစ်ခုစီမှာ...အလိုက်ဖက်ဆုံး ဆောင်ပုဒ်တစ်ခုစီရှိတယ်။
ကျွန်မမှာလည်း ဆောင်ပုဒ်တစ်ခု ရှိတယ်။

"Without Music

Life Would Be & Mistake"

ဘဝရဲ့ နေပျော်မှုဟာ “ဂီတ”

ဘဝရဲ့ သေပျော်မှုဟာ “ချစ်သူ”

ချစ်သူ=တယော=ဂီတသင်္ကေတ

(၃)

“ပိုင်ဆိုင်ခြင်း”ကို မတပ်မက်လို

“ပတ်သက်ခွင့်”ဖြင့် ရောင့်ရဲပါမည်။

ကျေနပ်သည် ကြည်နူးမည်။

စိတ်ဖြင့်ခံစားရသော အနုပညာတစ်ခုတွင်ပတ်သက်စီးမျောရင်း...

ဂီတသင်္ကေတတစ်ခုကို ရှာဖွေတွေ့ရှိ ရူးသွပ်ခွင့်ရသော ကျွန်မ။

ကျွန်မဘဝလောက် လူဖြစ်ရကျိုးနပ်တာ... ရှိနိုင်ပါဦးမလား။

(၄)

ချိုသာ ချွဲနဲ့ ညှို့ငင်နိုင်စွမ်းသော အရည်အချင်းများဟာ
တယောကောင်းတစ်လက်ရဲ့ အချက်အလက်တွေထဲမှာ ပါသတဲ့လား။

ကျွန်မအာရုံထဲကို တယောလေးတစ်လက် အမှတ်မထင် စိုးနိုး
ခဲ့တယ်။ တစ်ယောဆိုတာ ဘာလဲ! ဘယ်လိုပုံစံမျိုးကို တယောလို့
ခေါ်သလဲဆိုတာ ကျွန်မ မသိခင်ကတည်းက ကျွန်မမြင်ဖူးနေကျ
ဂီတာတစ်လက်နဲ့တူတဲ့ အဲဒီတယောကလေးကို အမှတ်တရရှိခဲ့တယ်။

အမှတ်ရစရာ... နေ့လေးတစ်နေ့ပေါ့...

ရှားရှားပါးပါး တယောလေးတစ်လက်ကို ကျွန်မတွေ့ရှိခဲ့တဲ့
နေ့လေးလေ။

(၅)

ရှေးဟောင်းပြခန်းလေးတစ်ခုမှာပေါ့

သူ့အရှိန်အဝါနဲ့ သူ တောက်ပနေတဲ့ တယောလေးကို ကျွန်မ
က ဖွဖွလေး ကိုင်တွယ်ကြည့်မိတယ်။ (အဲဒီခဏမှာ ကျွန်မဟာ
အညှို့ငင်ခံရတဲ့ သူလိုပဲ ဘယ်လို ထိတွေ့မိသွားမှန်းကို မသိ)

ကျွန်မ၏ တယောကလေး

၁၀၉

ကျွန်မကလေး... အိပ်မက်ထဲမှာ အိပ်မက်မက်နေရသလိုပဲ။
တယောကလေးနားအရောက်မှာ ရင်ထဲအေးမြသွားတယ်။ ဖွဖွလေး ထိမိ
တဲ့ အချိန်မှာတော့ ကျဉ်စက်နဲ့ အတို့ခံလိုက်ရသလိုပဲ။ ပြီးတော့
ကျွန်မဘဝကို ကြိုတင်နိမိတ်ဖတ်တဲ့ စာတန်းလေးတွေ ပေါ်လာတာ
တွေ့ရတယ်။

ဘာလဲဟင်...! ဘာလဲ ! တယောကလေးက ကျွန်မဘဝနဲ့
သက်ဆိုင်နေသလား! စိတ်ထဲမှာ ဘာကိုမှန်းမသိ အလှလိုသိနေသလို
ခံစားရတယ်။ စာတန်းတွေကို မဖတ်မီခင် အဝါရောင်စာတန်းလေး
တစ်ခုကို ပြောင်းသွားတယ်။

“စရန် သတ်ပြီး”တဲ့

ဘယ်လိုပါလိမ့်... တယောကလေးကို ပိုင်ဆိုင်ရဖို့ ကျွန်မ
မစဉ်းစားရသေးဘူးလေ... ဒါပေမယ့် ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်
လို့တော့ ကျွန်မ အသေအချာ ခံစားလိုက်ရတာ ဘာကြောင့်လဲ!

အိပ်မက်ထဲမှာ... အိပ်မက်မက်ဖူးသလားဟင်!

“ချစ်သူ...”

မြင်မြင်ချင်း ချစ်တယ်ဆိုတာ

ဘဝအဆက်ဆက်က

ဖူးစာပါ...တဲ့

ဟင့်အင်း...။

“ကံတရား” နဲ့ “ဖူးစာ”ရဲ့ လွန်ဆွဲပွဲကို ကျွန်မ မုန်းတယ်။

(၆)

နံပါတ်“တစ်”က

“ကံကြမ္မာ”

နံပါတ်“နှစ်”

ပန်းရွက်ငဝစာပေ

“ကျွန်တာ”

ကံကြမ္မာသာ

မစွက်ဖက်တတ်တဲ့ အရာဆိုရင်...

ဒီပွဲမှာ...

စိတ်ချလက်ချ

ငါ...ဝင်အရွေးခံမှာပါ။

(၇)

တယောကလေးမှာ ဦးနှောက်ရှိတယ်။

ယောက်ျားပီသတဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေရှိတယ်။

တယောကလေးမှာ နှလုံးသားရှိတယ်

အနုပညာပီသတဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေ ရှိတယ်။

တယောကလေးက...အချစ်ကို ကိုးကွယ်သလား! မကိုးကွယ်ဘူး!

ဒါတော့ ကျွန်မ မသိဘူး။

ကျွန်မသိတာက... အလွန်ချွဲတတ်တဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ပေါ့။

ချစ်သူကို လွမ်းတတ်တဲ့ အမျိုးသားလေးတစ်ယောက်ဟာ သူလား!

သေချာလား!

ကျွန်မ မသိဘူး။

ကျွန်မသိတာကတော့ သူ့နာမည် “တယော” တဲ့။

(၈)

အနုပညာဆိုတာ လက်တွေ့ဆန်တဲ့ စိတ်ကူးအာရုံတစ်ခုပါ။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း... စိတ်ကူးဆန်တဲ့ လက်တွေ့မျိုး ကြုံရတယ်။

ချစ်သူ တယောလေးသင်ပေးတဲ့ ဂီတတစ်ပုဒ်ရှိတယ်။

“အနုပညာသမားပဲ စိတ်ခံစားမှုကို ဦးစားပေးမိမှာပေါ့ကွာ” တဲ့။

ကျွန်မ၏ တယောကလေး

၁၁၁

“ပြောင်းလဲလို့ မရတဲ့ အတိတ်၊ ပြင်ဆင်လို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အနာဂတ်” အဲသလို စကားလုံးလှလှတွေရဲ့ ကြီးကိုးမှုကိုလည်း မခံစားနိုင်တော့ဘူး။

အရာရာကို မပိုင်ရင်တော... “အနုပညာ”ကို လွှဲချပိုင်ခွင့် တိုတော့ ကျွန်မတို့ ပိုင်ပါသေးတယ် မောင်...။

ထိန်းချုပ်ခြင်းနဲ့ လှည့်ဖြားခြင်းကို မုန်းတယ်။

တစ်ခုပဲလိုတယ်။ Mood(မုဒ်)ရှိရင် ဖြစ်တယ်။

(၉)

ကံကြမ္မာမှာ... ဝှက်ဖဲတစ်ချပ်တော့ အနည်းဆုံးရှိမှာပဲ။

လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းတဲ့ နှလုံးသားကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားချင်ဘူး တယောရယ်... နှလုံးသားကို အရှိအတိုင်းပဲ ခတ်ချင်တယ်။

မလိမ့်ညာနဲ့။

မကောက်ကျစ်နဲ့။

အမှန်တရားကိုတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ ရင်ဆိုင်ရဲတယ်။

(၁၀)

ပေးတိုင်းပြန်မရတဲ့အရာဟာ “အချစ်”ပေါ့... ဒါပေမယ့် သက်ရောက်မှုတိုင်းမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ တန်ပြန်သက်ရောက်မှုကိုတော့ ကျွန်မ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။

အချို့ပြောပြီး အရွဲ့ကောင်းတဲ့ တယောလေးရဲ့ “ချစ်တယ်” ဆိုတဲ့ သံစဉ်ရိုးရိုးလေးကိုပဲ ကျွန်မကက သာယာရင်ခုန်ခဲ့ကြတယ်။

အချစ်ကသင်ပေးတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေနဲ့ တရင်းတနှီး နေသား
ကျသွားတဲ့အခါ ကျွန်မအတွက် စီရင်ပြီးသား ကံကြမ္မာက ကျွန်မကို
အကွက်ကျကျ ကစားပြန်ပါရော။

(၁၁)

တယော...

မင်းရဲ့ ဆန္ဒဟာ...

ကိုယ့်အတွက် “ထိန်းချုပ်မှု” တစ်ခုပါ။

မင်းဖန်ဆင်းတဲ့ သံစဉ်အတိုင်း ကိုယ်ကလိုက်ပါခံစားရမှာပါ။

(၁၂)

တယောကလေး... သိပ်ချွဲလွန်းတာပဲ... ကျွန်မခွင့်လွှတ်ပါ
တယ်။ မင်းအနေနဲ့ လိပ်ပြာသန့်မယ့် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း သံစဉ်တွေ
ပဲ လွှင့်ပါမယ်။

တယောကလေး...

ကျွန်မပြောပြမယ် မှတ်ထား။

အမှားပြုမိသူမှာ အပြစ်မရှိဘူး။

အမှားမပြင်ဆင်တဲ့သူမှသာ အပြစ်ရှိတာပါ။

ကျွန်မက တယောကလေးအတွက် အမှားတစ်ခုဆိုရင်လည်း...

ကျွန်မရဲ့ တယောကလေးမှာ အပြစ်မရှိပါဘူးကွယ်... အချိန်

မရွေး အမှားပြင်ဆင်ခွင့်ရှိပါတယ်။

နောင်တမရပါနဲ့ တယောကလေးရယ်

ကျွန်မတို့ လိပ်ပြာသန့်စွာနဲ့ အပြစ်ကင်းကင်း မှားယွင်းပါစို့

လား! Our greatest glory is not in never falling, but in rising
every time we fell.

(Confucius)

(၁၃)

တခမ်းတနား

အကွက်ချထားတာနဲ့စာရင်

ကတိုက်ကရိုက်

ချစ်မိမှားခဲ့တာက...

ဘဝမှာ...အမှတ်တရ

ပိုပြီး မမေ့စေဘူး မဟုတ်လား...!

တယောကလေးရေ...အကောင်းဆုံးကို မျှော်လင့်ပေမယ့် အဆိုး
အတွက်လည်း ကြိုပြင်ထားရမယ်လေ။ ဘယ်ဟာပဲရရ ခံနိုင်ရည်
မရှိမဟုတ်လား။

ချစ်သူကို မပိုင်ရင်တောင် ချစ်ပိုင်ခွင့်ကိုတော့ ပိုင်ပါတယ်လေ။

"Hope for the best, & Prepare for the worst"

(Enging Saying)

(၁၄)

ဘဝရဲ့ နေပျော်မှုဟာ "ဂီတ"

ဘဝရဲ့ သေပျော်မှုဟာ "ချစ်သူ"

ချစ်သူ=တယော=ဂီတသင်္ကေတ

ကျွန်မ၏တယောကလေး=လူဖြစ်ရကျိုးနပ်မှု

တယောကလေးရေ... ကျွန်မအသည်းကွဲရတဲ့အထိ ချွဲနေဦး
လား! ကျွန်မက "မိဖုရား"ဖြစ်ချင်သူတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။
"ဘုရင်မ" ဖြစ်ချင်တဲ့သူ။ ဒါပေမယ့်...ချစ်သူအတွက်တော့
မယ်ရုပ်လေးတစ်ရုပ် ဖြစ်ချင်မိခဲ့ပြီ။ ဖြစ်နေခဲ့ရပြီ။

တယောကလေးရေ...

ကျွန်မရဲ့ ဘုရင်ကလေး...

မင်းမသိမ်းပိုက်လည်း ကိုယ်က ကျရှုံးမယ့်သူပါကွယ်။

သံယောဇဉ် ဒေါသ

ရွှေထိုက်

ပန်စွက်စာပေ

(၁)

ဒေါသကြီးတတ်သည်မှာ ကျွန်မ၏ ပြုပြင်၍ မရသော ပင်ကို စရိုက် ဖြစ်၏။ ကျွန်မ၏ ဒေါသကြီးပြီဆိုလျှင် သတိလက်လွတ် ဝုန်းဒိုင်းကြဲ သောင်းကျန်းလိုက်ရမှ...

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်မ ရည်းစားနှင့် လွမ်းခွဲခဲ့ရတာဖြစ်လေသည်။

(၂)

သူမတူအောင် မြင့်မားလွန်းတဲ့ အရပ်အမောင်း။ ယောက်ျား ကောင်းပီသတဲ့ ကိုယ်နေဟန်ထားနဲ့ ကျွန်မနှစ်သက်သော ညိုညက် ညက် အသားအရေပိုင်ရှင်လေးမှာမှ... ကျွန်မအလွန်ကြည့်မရသော မုန်းတီးတဲ့ ဆံပင်အရောင်တွေအမျိုးမျိုး မရိုးနိုင်အောင် ပြောင်းလဲနေ ခဲ့တာဟာ ကျွန်မရဲ့ ကံဆိုးမှုသက်သက်ပါပဲ။

ကျွန်မစွဲလမ်းရတဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေကို ငေးစိုက်ကြည့်မိတိုင်း မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဖြာကျလာတဲ့ အဲဒီအရောင်တွေက ကျွန်မအိပ်မက် တွေကို ဘယ်လောက် အနှောင့်အယှက်ပေးသလဲ သူမသိဘူး။

“အောင်”ငါ့ကို ချစ်ရင် အနက်ရောင်လေး ပြန်ဆိုးလိုက်ပါ နော်” လို့ ပြောတိုင်း မထိမဲ့မြင် ပြီးတတ်တဲ့ မရိုးနိုင်တဲ့ အပြုအမူ မလိုတမာ ရန်ဖြစ်ရဦးမယ်။

(၁)

ဒေါသကြီးတတ်သည်မှာ ကျွန်မ၏ ပြုပြင်၍ မရသော ပင်ကို
စရိုက် ဖြစ်၏။ ကျွန်မ၏ ဒေါသကြီးပြီဆိုလျှင် သတိလက်လွတ်
ဝုန်းဒိုင်းကြဲ သောင်းကျန်းလိုက်ရမှ...

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်မ ရည်းစားနှင့် လွမ်းခွဲခဲ့ရတာဖြစ်လေသည်။

(၂)

သူမတူအောင် မြင့်မားလွန်းတဲ့ အရပ်အမောင်း။ ယောက်ျား
ကောင်းပီသတဲ့ ကိုယ်နေဟန်ထားနဲ့ ကျွန်မနှစ်သက်သော ညိုညက်
ညက် အသားအရေပိုင်ရှင်လေးမှာမှ... ကျွန်မအလွန်ကြည့်မရသော
မုန်းတီးတဲ့ ဆံပင်အရောင်တွေအမျိုးမျိုး မရိုးနိုင်အောင် ပြောင်းလဲနေ
ခဲ့တာဟာ ကျွန်မရဲ့ ကံဆိုးမှုသက်သက်ပါပဲ။

ကျွန်မစွဲလမ်းရတဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေကို ငေးစိုက်ကြည့်မိတိုင်း
မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဖြာကျလာတဲ့ အဲဒီအရောင်တွေက ကျွန်မအိပ်မက်
တွေကို ဘယ်လောက် အနှောင့်အယှက်ပေးသလဲ သူမသိဘူး။

“အောင်” ငါ့ကို ချစ်ရင် အနက်ရောင်လေး ပြန်ဆိုးလိုက်ပါ
နော်” လို့ ပြောတိုင်း မထိမဲ့မြင် ပြီးတတ်တဲ့ မရိုးနိုင်တဲ့ အပြုအမူ
မလိုတမာ ရန်ဖြစ်ရဦးမယ်။

“မင်းနဲ့ စတွေ့ကတည်းက ငါ့ဆံပင်တွေ ဒီအရောင်ပဲ” လို့ တမင်သက်သက် လုပ်ယူထားတဲ့ ရန်လိုမှုတွေနဲ့...ကျွန်မနဲ့ စကား များဖို့ မုန်တိုင်းတစ်ခု စတင်ဦးမယ်...“အောင်ရဲ့...ကျွန်မ ရှင်ကို ဒီအရောင်နဲ့ စတွေ့ခဲ့ပေမယ့် စတွေ့ကတည်းက ရှင် ကျွန်မကို ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အစုတ်ပလုတ် အရူးလေးရဲ့”

“ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သွားရမှာ ဒီဆံပင် အရောင်က အဲ သလောက် အရေးကြီးသလား” လို့ ဘယ်တော့မှ လျော့မှာမဟုတ် တဲ့လေသံနဲ့ နားလည်မှုလွဲတဲ့ စကားတွေ ထပ်တလဲလဲ ကြားရတတ် ပြန်တယ်...

တစ်ခါတစ်ရံတော့

“အနက်ဆိုးပြီးရင် ဘယ်အရောင်မှ ထပ်တင်လို့ မရတော့ဘူး” လို့ နှမြောတသစ္စာ ငြင်းတတ်တယ်လေ...အသက်မကြီးသေးဘဲ ဆံပင်ဖြူတဲ့သူတွေရှိတာပဲ...သူ့ကျမှ အမည်းဆိုးရမှာရှက်ပြီး အရောင် မျိုးစုံကို မကြာခဏ ဆိုးလိုက် ချွတ်လိုက် လုပ်တတ်တဲ့ အဲဒီအကျင့် ဆိုးကိုပဲ ကျွန်မက မုန်းတာ။ တစ်ခါတလေတော့လည်း

“အရောင်မရှိရင် မနေတတ်ဘူး” လို့ တစ်ဖွတ်ထိုး ရန်စတတ် သေးတယ်။

ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဂရုတစိုက် အမည်းရောင်တွေ အမြဲဆိုးပေး ပါ့မယ်ဆိုတာတောင် အင်းမလုပ် အဲမလုပ် မလှုပ်တလှုပ် ဘယ်လို ချစ်သူမှန်းတောင် မသိ။ ကျွန်မဆန္ဒကို အဲဒီလိုပဲ သူအမြဲတမ်း ကပျက်ကချော် လုပ်ပစ်တာ...အကျင့်တစ်ခု။

ပြီးတော့ သူကပဲ ပြောသေးတယ်။

“ဒီပြဿနာသေးသေးလေးကိုပဲ မပြီးနိုင် မစီးနိုင် ပုံကြီးချဲ့နေ တယ်” တဲ့... ဟုတ်တယ်လေ။ ချဲ့ရမှာပဲ။ သေးသေးလေးလို့ထင်တဲ့ ပြဿနာကိုတောင် သူက အလွယ်တကူ မဖြေရှင်းတဲ့ ယောက်ျား။

သံယောဇဉ် ဒေါသ

၁၁၉

စိတ်အေး လက်အေး လျစ်လျူရှုနိုင်တဲ့သူ။ ကိုယ်က ကြီးကြီးမားမား အဖြစ် ဒီပြဿနာကို တနံ့နံ့ မဖြေရှင်းပြီးမချင်း ပုံကြီးချဲ့နေဦးမှာပဲ။

အထူးသဖြင့် သူ့ကိုမြင်လိုက်တိုင်း ဘယ်လိုမှ တသီးတခြား ဖြစ်မနေတဲ့ အဲ့ဒီအရောင်တွေ၊ သဘာဝလွန်ကဲမှုတွေကို စိတ်ပျက်စွာ မြင်နေရတဲ့ ဒုက္ခ၊ သူပြောသလို ဘဝတစ်လျှောက်လုံးသွားရမှာ... ဒီစကားလေးတောင် အရာမရောက်အောင် လုပ်ရက်တာ စိတ်တိုတယ်။ သူ့ကိုလည်း အမြင်ကတ်တယ်။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မလည်း စိတ်တိုတယ်။ တကယ်...တကယ် စဉ်းစားလိုက်မိတိုင်း ရင်ထဲမှာနာတယ်။

စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ အဖြစ်အပျက်က ဘယ်လောက်တောင် ဆက်ပြီး ဆိုးရွားသွားသလဲဆိုတော့...။

(၃)

Cafe Aroma ထဲ ခြေလှမ်းကျွံဝင်အပြီးမှာ ကြိုမရောက်နေမှာ သေချာသလောက်ရှိနေတဲ့သူ့ကို ကျွန်မရဲ့ မျက်လုံးတွေက မျှော်လင့်ချက်လက်ကျန်လေး အားကိုးပြီး ရှာဖွေမိတယ်။ Car Packing မှာ သူ့ကားကို မတွေ့ခဲ့ကတည်းက ကျွန်မ မျှော်လင့်ချက်တွေ ကုန်သလောက်ရှိသွားခဲ့ပြီးပြီ။ နောက်နာရီဝက်ဆို ရုပ်ရှင်ပြတော့မယ်။ ကြိုတင်လက်မှတ်နှစ်စောင် ထည့်ထားတဲ့ အိတ်ကပ်လေးကို ယောင်ပြီး စမ်းမိသေးတယ်။

Lime Soda တစ်ခွက် မှာပြီးချိန်မှာတော့ ချိန်းထားတဲ့ အချိန်ထက် ဆယ်မိနစ်တိတိနောက်ကျနေပြီဆိုတာ သတိပြုလိုက်မိတယ်။

စိတ်စောတတ်တဲ့အကျင့်ရှိသူပီပီ မျှော်ရတာ ဣန္ဒြေမပြတ်နေမှာစိုးလို့ ဝင်ပေါက်ဘက်ကို ကျောခိုင်းထိုင်မိတော့ ကျောယာထဲ အရသာကိုပါ ပူးတွဲခံစားရတယ်လေ...။

ထိုအချိန်မှာပဲ...

ရှေ့ဝိုင်းက ကောင်းမလေးတချို့က အချင်းချင်းလက်ကုတ်တာ မေးငေါ့နေကြတာ၊ တချို့က မျက်နှာလွှဲသွားတာ၊ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ဆို မျက်နှာမဲ့သွားတာ စတဲ့ ရုတ်ရုတ်သံသံ အမူအရာတချို့ကို တွေ့လိုက်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်မစိတ်ထဲ ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်မရဲ့ကိုယ်တော်ချောများ ကျွန်မကို ဘာတွေအရှက်ခွဲဦးမည်မသိ။

ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိတယ်ဆိုရင်ပဲ အားလားလား...ကျွန်မမျက်လုံးတွေ မီးပွင့်သွားမလား ထင်ရတယ်။ သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ ထောင်ထားတဲ့ဆံပင်ချောင်းကြီးတွေက အဆမတန် ရှည်နေလိုက်တာများ...ပြီးတော့ ဆိုးထားတဲ့အရောင်တွေကလည်း ဘယ်လိုစပ်ထားတယ်မသိ။ မီးတောက်တစ်ခုလို အရောင်ထွက်နေသည်။

ကြည့်စမ်း...ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ အဲဒါ ကျွန်မချစ်သူတဲ့...ကျွန်မရှိတဲ့စားပွဲဆီ မီးတောက်ဆံပင်များနဲ့ လျှောက်လာနေ ပြီ။ အောင်မလေး...လုပ်ရဲလိုက်တာနော်။ ဒါကျွန်မကို ဂရုမစိုက်တာလား။ အရွဲ့ပတိုက်တာလား။ အရှက်ခွဲတာလား။ ဒီလို အော်ဂလီဆန် တာမျိုး ကျွန်မ မကြိုက်မှန်းသိရက်နဲ့...

သူက ကျွန်မရှေ့က ထိုင်ခုံကို ထိုင်ဖို့ ဆွဲထုတ်လိုက်ချိန်မှာတော့ ကျွန်မရဲ့ ရှက်ဒေါသက ဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်တော့ပေ။ သူ့ကို ဘာမှ မလုပ်ခဲ့မိအောင် ထိန်းချုပ်ရင်း ဆိုင်ထဲက ကမူးရှူးထိုး ထထွက်သွားမိ၏။ သူ့ရဲ့အော်ဟစ်တားမြစ်သံ၊ အရှိန်ပြင်းပြင်း၊ ခြေသံတွေနှင့် ဆူညံနေလေသည်။ လမ်းမပေါ်ရောက်တဲ့အချိန်မှာတော့ လူတွေလည်း ဝိုင်းကြည့်နေပြီ။ ကျွန်မမှာ ရှက်လွန်း၍ ဒေါသများလည်း အလွန်အမင်း ထွက်နေပြီ။

“မလိုက်ခဲ့နဲ့”

သံယာဇဉ် ဒေါသ

၁၂

တိုယ်တစ်ချက်လှည့်ကာ အော်ဟစ်တားမြစ်လိုက်သံနှင့် ကျွန်မ၏
ဆိပ်ဖိနပ်တစ်ဖက်သည် လေဟုန်အတူစီးကာ သူ့ဆီအရင်စလို
ချောက်ရှိသွား၏။

“ခွပ်”

ဆိုသောအသံကို ကြားလိုက်ရပြီး ကျွန်မလည်း နီးစပ်ရာ Taxi
ဆစ်စီးပေါ် အမြန်တက်သွားမိ၏။

(၄)

အဲဒီနောက်ရက်တွေမှာတော့ ကျွန်မသွားလေရာနောက် အရှက်
ဆိုသော မျက်နှာနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ တကောက်ကောက်လိုက်တတ်
သော ကတုံးနှင့် မဲ့ပြီးတစ်ချက် ပြီးတတ်သောသူမှာ သူပင်ဖြစ်လေ
သည်။

ကျွန်မလည်း သူနှင့်မပတ်သက်လိုတော့သဖြင့် စစ်ကိုင်းချောင်
မှာ ပျော်သလောက်နေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ သီလရှင်ဝတ်ဖို့ ခရီး
ထွက်ခဲ့၏။

သူသိလျှင်တော့ ကျွန်မဆံပင်တွေ ခေါင်းတုံးတုံးပစ်လိုက်ရမှာ
စဉ်လည်တာဟု သရော်မှာ သေချာလေသည်။

ဘာပဲပြောပြော...ကျွန်မဒေါသများကို ဖျောက်နိုင်ဖို့ သံယော
ဇဉ်ဖြတ်နိုင်ဖို့ကသာ ကျွန်မအတွက် အရေးကြီးသည် မဟုတ်လား။

ရွှေထိုက်

ပန်းရွက်ဝေစာပေ

အောင်မြင်မှုကို ယစ်မှူးကြသူများအကြောင်း

ရွှေထိုက်

တကယ်တော့ အောင်မြင်မှုကို ယစ်မူးကြသူတွေမှာ ရည်ရွယ်ချက်ကောင်းဖို့ လိုသလို အရည်အချင်းရှိဖို့ စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်ဖို့လည်း လိုပါတယ်။ ပြီးတော့...ကိုယ်လျှောက်ရမည့် လမ်းကြောင်းကို အမှားအယွင်းမရှိ ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူး ဖောက်တတ် ဖို့လည်း လိုပါတယ်။

စနိုး၊ မာန် နဲ့ ဂျန်ဂျန်

သူမတို့ဟာ တစ်ချိန်က 'CREAM' ထဲမှာ ပျော်ဝင်ခဲ့ကြတယ်။ 'CREAM' ဆိုတဲ့အဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့တဲ့ အဆိုတော်မလေးတွေဖြစ်ကြ တယ်။ 'Music is the cream of life' လို့ တညီတညွတ် ကြွေးကြော် ခဲ့ကြသူများလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆုံမှတ်တစ်ခုမှာဆုံပြီး အလုပ် တစ်ခုကို အတူတူလုပ်ခဲ့ကြပေမဲ့ သူမတို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်အသီးသီး ပေါ်မူတည်ပြီး သူမတို့တစ်ယောက်စီရဲ့ လမ်းကြောင်းတွေဟာ ကွဲလွဲ စွာ ခွဲထွက်သွားခဲ့ကြပါတယ်။

စနိုး....

သူမဟာ သူဌေးသမီးတစ်ယောက်လို့ သူများတွေထင်အောင် နေတတ်တယ်။ အပေါင်းအသင်းများတယ်။ သူမကို သူမ ယုံကြည်မှု လွန်ကဲနေသူ ဖြစ်တယ်။ သူမရဲ့ဆန္ဒက ထင်ပေါ်ကျော်ကြား နာမည် ကြီးချင်တယ်။ အနုပညာကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ အထူးသဖြင့် ဝီတံ သူမအဆိုတော်ဖြစ်ချင်တဲ့ စိတ်ကူးကတစ်မျိုး "ငါစင်ပေါ်ကိုချောက်သွား"

တဲ့အချိန်မှာ အောက်ကပရိသတ်တွေ အကုန်လုံးက ငါ့ကိုသိနေရ
ရမယ်ဟာ။ ပြီးတော့ ငါလုပ်သလိုလုပ်ပြီး ငါ့ကိုအားပေးရမယ်။ အဲဒီ
တော့ ငါက Model လည်း မလုပ်ချင်ဘူးဟာ။ စင်ပေါ်မှာ ငါလျှောက်
ချင်တိုင်း လျှောက်နေသလို အောက်ကပရိသတ် လိုက်လျှောက်လို့
ရတာမှ မဟုတ်တာ။ Dancer လည်း မလုပ်ချင်ဘူး။ ငါ ကသလိုမျိုး
အောက်က လိုက်ကြမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ အင်း...မင်းသမီးလည်း
မလုပ်ချင်ဘူး။ အိုင်တင်ကို ကွယ်ရာမှာလည်း လုပ်ရမှာ...ပရိသတ်
ရှေ့မှာ တိုက်ရိုက်လုပ်ပြရတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ အဆိုတော်ပဲ လုပ်ချင်
တယ်။ စင်ပေါ်မှာ ငါက သီချင်းဆိုရင် အောက်က ပရိသတ်လည်း
ငါဆိုတဲ့သီချင်းကို လိုက်ဆိုလို့ရတယ်ဟာ။ ငါကလေ အဲဒီလို လူတွေ
အများကြီးကို ဦးဆောင်ရမယ့် အခွင့်အရေးမျိုးကို ခဏပဲဖြစ်ဖြစ်
ရချင်တာ”

သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ဆုံပြီဆို အဲဒီလို သူမရဲ့စိတ်ကူးတွေ
ကို မျက်လုံးထဲ အရောင်တဖျတ်ဖျတ်တောက်တဲ့အထိ အားရပါးရ
အရင်ဦးဆုံး ပြောပြတတ်တဲ့ ‘စန်း’ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ တကယ်
တမ်းတော့ သီချင်းကို ဟုတ်တိပတ်တိ ဆိုတတ်လှသူမဟုတ်ပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ သူမရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ထောက်ခံကြသူတွေထဲမှာတော့
သူမရဲ့တစ်ဆွေတစ်မျိုးလုံးက ထိပ်ဆုံးကပါလေတယ်။

သူမမှာ ပိုက်ဆံရှိတယ်။ အပေါင်းအသင်းများတယ်။ ဒါ့ကြောင့်
ဒီစီးရီးအတွက် ပရိုဂျက်စ်ကို သူမက ရှာပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ တာဝန်
ယူထားသူလည်းဖြစ်တယ်။ ပရိုဂျက်စ် မရတော့လည်း ကိစ္စမရှိ။
သူမကိုယ်တိုင် ပိုက်ဆံစိုက်ထုတ်နိုင်သားပဲ။ ဒါပေမယ့် ပရိုဂျက်စ်ရှိတယ်
ဆိုတော့လည်း ဂုဏ်ရှိတာပေါ့လို့ သူမက ပြောတတ်တယ်။

တကယ်လည်း ဒီစီးရီးအတွက် ပရိုဂျက်စ်ကို သူမကပဲ ရှာပေး
ခဲ့ပြီး အခွေထွက်ထွက်ချင်းနေ သူမတို့ လက်မှတ်ထိုးပေးတဲ့ ဆိုင်လေး

အောင်မြင်မှုကို ယစ်မှူးကြသူများအကြောင်း

၁၂၇

ထဲမှာလည်း သူမရဲ့မိတ်ဆွေတွေက သူ့ထက်ငါ ဦးအောင် အခွေတွေ လုပ်ငန်းကြလို့ ပရိသတ်တွေတောင် သူမ မိတ်ဆွေတွေရဲ့နောက်မှာ တိုးလို့မပေါက်နိုင်ဘဲ စည်ကားနေခဲ့ပါတယ်။

ဒီစီရီးအတွက် သူမရဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုက ဒီလောက်ပါပဲ ဒါကို အရေးပါအရာရောက်တဲ့ ကဏ္ဍတစ်ခုအဖြစ် သူမက ဂုဏ်ယူ တတ်တယ်လေ။ တစ်ခွေလုံးမှာ ဖြစ်ဖြစ်မြောက် တစ်ပိုဒ်နှစ်ပိုဒ်တောင် မဆိုခဲ့ရပေမယ့် သူမရည်ရွယ်သလို ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတဲ့ နာမည် ကြီးအဆိုတော် တစ်ယောက်တော့ ဖြစ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

နဂိုကတည်းက ပြီးပြီး ပြီးပြီးနဲ့ ဖော်ဖော်ရွေရွေနေတတ်တဲ့ သူမဟာ စီးရီးလည်းထွက်ပြီးရော လမ်းလျှောက်ရင်တောင် အောက်ခြေ ထွတ်အောင် ခေါင်းမောပြီး ကျေနပ် ဂုဏ်ယူနေတော့တယ်။

‘CREAM’ကလည်း TOP-1 လေ။

“အဲဒါ ‘စနိုး’လေ။ ‘CREAM’အဖွဲ့ထဲကပေါ့” လို့ တစ်ယောက် ယောက်ကများ သူမကို သွီသလိုနဲ့ မတိုးမကျယ်ပြောနေသံကိုကြား မိလို့ကတော့ သူမပီတိ ဝမ်းဆီထိပြီသာမှတ်တော့။

အခုထက်ထိ ‘CREAM’အဖွဲ့ ကဲ့သွားပြီး တော်တော်ကြာတဲ့ အထိပေါ့။ “စနိုးလေ။ ‘CREAM’အဖွဲ့ထဲကလေ။ အဆိုတော်လေ” လို့ သူမကိုယ်သူမ ဂုဏ်ဖော်တတ်တုန်း၊ သူမ လိုချင်တာ အဲဒါပဲ လေ။ ခဏပဲဖြစ်ဖြစ် နာမည်လေးတစ်လုံးရပြီးလို့ကတော့ တစ်သက် လုံးစာ သူမက လုပ်စားတတ်ပြီးသား...။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အောင်မြင် မှုအတွက် အကျေနပ်ရဆုံးသူမှာ သူမပင်ဖြစ်လေသည်။

စာနိ

ဖခင်ဆုံးသွားပြီးနောက်ပိုင်း သားအမိနှစ်ယောက်တည်း ခိုခွာ ထဲ့တဲ့နဲ့ ဘဝကို ရုန်းကန်ကြရတယ်။ အမေက စက်ချုပ်တော့တော့

အိမ်မှာပဲ ချုပ်ထည်တွေလက်ခံပြီး အင်္ကျီချုပ်တယ်။ အဲဒီတော့ ထမင်း
ချက်၊ ဟင်းချက်အလုပ်ကို သူမဟာ တာဝန်ယူရတယ်။ ငရုတ်သီး
ထောင်းရင်း ကျည်ပွေ့ကို မိုက်ကရိုဖုန်းလုပ်ပြီး အဆိုတော်ရူး ရူးခဲ့ရ
တဲ့ သူမ။ အတန်းထဲမှာ ခုံခေါက်ပြီး သီချင်းအော်ဆိုလွန်းလို့ တစ်တန်း
လုံးက အမြင်ကတ် အော့ကြောလန်ရသူမ။ အိမ်မှာရှိတဲ့ ကတ်ဆက်
အစုတ်ကလေးနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆီက ကက်ဆတ်ခွေတွေငှား
နားထောင်ပြီး သီချင်းတွေအလွတ်ကျက်ခဲ့ရတဲ့ သူမ။

“ငါကတော့လေ အဆိုတော် အရမ်းဖြစ်တယ်။ ငါ့ဘဝမှာ
အဲဒီရည်ရွယ်ချက်ကလေးတစ်ခုပဲ ထွက်ပေါက်ရှိတာဟာ။ အမေက
တော့ ငါ့ကို သာမန်မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ မျှော်မှန်းတာဆိုတော့
ငါဟာငါ အဆိုတော်ဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်ဖြစ် အမေကတော့ ထူးထူးခြားခြား
ရင်ခုန်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ ဟင်း...အဆိုတော်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့
ဘာတွေလိုအပ်မလဲဆိုတော့ ငါမသိဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဆိုတော်သာ
ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ငါလေ အာပြီပြီးပဲသေသေ...လိပ်ခေါင်းအတောင့်
လိုက်ထွက်ပြီးပဲ ဒုက္ခရောက်ရောက်၊ တကယ်ပါဟာ ငါစင်ပေါ်ရောက်
လို့ သီချင်းဆိုမယ့်အချိန်မှာ ပရိသတ်တွေက လက်ခုပ်တီးပြီး အားပေး
တာ တစ်ခါလောက်ကြုံရရင်ပဲ ငါ သေပျော်ပါပြီ”

ဆင်းရဲပေမယ့် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ရုပ်ရည်လေးနဲ့ ဆွဲဆောင်မှု
ရှိလှတဲ့ သူမဟာ စကားစပ်မိတိုင်း သူမရဲ့ဆန္ဒကို မရှက်မကြောက်
နဲ့ ရိုးရိုးသားသား သွက်သွက်လက်လက် ရင်ဖွင့်လေ့ရှိတယ်။ တကယ်
လည်း သူမဟာ ဂီတကို အသွေးအသားထဲက ဝါသနာပါ ရူးသွပ်
သူမုန်း သိသာတယ်။ သူမဟာ ဆင်းရဲသူ၊ အနှိမ်ခံမို့ ဝေဒနာတွေကို
မေ့ပျောက်အောင် ဖြစ်သလိုနေတတ်ပြီး အရာရာကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
ဖြစ်အောင် သီချင်းလုပ်ဆိုကာ သူမကိုယ်သူမ ထွက်ပေါက်ပေးလေ့
ရှိသူတည်း။

အောင်မြင်မှုကို ယစ်ပူးကြသူများအကြောင်း

၁၉

သူမရဲ့စိတ်ဟာ တကယ်တော့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေး သူမ အဆို
ဆော် ဖြစ်ချင်တယ်။ စိတ်ထဲရှိတာတွေကို ထွက်ပေါက်အဖြစ် သီချင်း
ဆွပ်ဆိုတယ်။ “သမီးကြီးလာရင် ဘာလုပ်မလဲ” လို့ ဘယ်သူကမေးမေး
“အမေ့ကို လုပ်ကျွေးမယ်လို့” ဖြေမယ့်အစား “အဆိုတော်ကြီးလုပ်
ဇော်” လို့ အမြဲ မဆိုင်းမတွ ဖြေတတ် ကယ်။ ဒါပေမယ့် အဆိုတော်
ဖြစ်အောင် ဘာတွေလုပ်ဖို့ လိုအပ်သလဲဆိုတဲ့ လမ်းစဉာဖို့ကိုတော့
သူမ မတွေးခဲ့။ တွေးရကောင်းမှန်းမသိရအောင်လည်း သူမအသိက
အံ့ဖို့ပဲ။

ဒါပေမဲ့ သူမရဲ့ ကံတရားကိုက အဆိုတော်ဖြစ်ဖို့ ဇာတာပါ
လေသလားမသိ။ ဒါမှမဟုတ် သူမကပဲ ဆန္ဒထက်သန်လွန်းလို့လား
လိ။ ‘CREAM’ ဆိုတဲ့ အဖွဲ့လေးထဲမှာ သူမက အားကြီးမာန်တက်
မိစင်ခဲ့တယ်လေ။

တကယ်လည်း သူမပြောခဲ့သလို အာပြီမတတ် လိပ်ခေါင်း
ထွက်မတတ် အစွမ်းကုန် မကောင်းမချင်း လေ့ကျင့်သီဆိုခဲ့တယ်။
သူမရဲ့စီးရီးခွေက Top-1 ချိတ်တယ်လို့ သိရပြန်တော့ သူမကြိုးစား
စာဖို့နပ်တာပေါ့။ သူမရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကလည်း မပြောပြနိုင်လောက်
အောင်ပေါ့။

သူမတို့သုံးယောက်မှာ ‘CREAM’ အဖွဲ့ကွဲသွားပြီးနောက်မှာ
ထည်း သူမ တတ်တဲ့ပညာနဲ့ အမေ့ကို ပြန်လုပ်ကျွေးရင်း ကျေးဇူးဆပ်
ဖို့အတွက် ဂီတလောကထဲမှာပဲ အမြဲရပ်တည်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့တာ
ထည်း သူမတစ်ယောက်တည်းပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အောင်မြင်မှုအတွက်
အပျော်ရွှင်ရဆုံးသူမှာလည်း သူမပင်ဖြစ်လေသည်။

ချိန်ချိန်

သူမကတော့ တင့်တောင့်တင့်တယ် မိသားစုဝင်တစ်ယောက်
အပင်မကြောင့်ကြရတဲ့ဘဝမျိုးပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူမက မာနကြီးတယ်။

မဟုတ်မခံစိတ်ဘက် လူကြီးတွေ အိပ်ချိန်မှထပြီး စာခိုးကျက်တာ ပေါ့။

အဲဒီလိုနဲ့ ဆယ်တန်းလည်းဖြေပြီးကော သူများတွေတက်နေ ကျ သင်တန်းပေါင်းစုံကို မတက်ဘဲနဲ့ သူများနဲ့မတူတဲ့ Music ပိုင်း ကို လျှောက်လေ့လာတော့တာပဲ။ ဟော...အသံဖမ်းတဲ့ပညာလည်း သူမကလေ့လာလိုက်တာပဲ။ ကွန်ပျူတာနဲ့ သီချင်းရေးတဲ့ပညာလည်း သူမက တတ်အောင်သင်တာပဲ။ ဂစ်တာတီးလည်း လေ့ကျင့်တာပဲ။ သီအိုရီတွေ၊ Note တွေလည်း တတ်နိုင်သလောက်မှတ်တာပဲ။ Vocal Exercise လည်း လုပ်တာပဲ။ အဲဒီအချိန်ကစလို့ သူမမှာ မအားမလပ် ကြီးစားလိုက်တာ တစ်နေ့တစ်နေ့ အိပ်ချိန် သုံးလေးနာရီပဲထားတယ်။ အိမ်ကလူကြီးတွေကတော့ မဟန်ပါဘူးလို့ သူမရဲ့အလုပ်ကို ခေါင်း တခါခါနဲ့ အအိပ်ပျက် အစားပျက်တဲ့ သူမရဲ့ အချိန်တွေကို နှုတ်ပြော ပြီး ဘာမှဖြစ်လာမှာလည်းမမှတ်ဘူးလို့ အားပေးကြတယ်။ အဲဒီလို နဲ့ သုံးနှစ်အကြာမှာ သူမဟာ Musician တစ်ယောက်နီးပါးဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူမပါဝင်တဲ့ 'CREAM' အဖွဲ့ဟာလည်း ထိပ်ဆုံးအောင်မြင်မှုရခဲ့ တယ်။

သူမအဲဒီလို အောင်မြင်ခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ။ လေ့လာအား ကောင်းလို့လား၊ နဂိုပါရမီကြောင့်လား။ မခံချင်စိတ်ရဲ့ တွန်းအား ကြောင့်ပဲလား။

ဘာပဲပြောပြော သူမကတော့ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ဒါဟာ ဝါသနာကြောင့်လည်း မဟုတ်ပါ။ သူမရဲ့ ပန်းတိုင်ကိုလည်းရောက်ခဲ့ ပြီ။ အဲဒီတော့ ဒီအောင်မြင်မှုကို သူမ ရောင့်ရဲနိုင်ပြီ။ သူမစွန့်လွှတ် နိုင်ပြီ။ သူမ ဝါသနာပါတာ ဘာလဲ။ သူမထပ်ပြီး စူးစမ်းချင်ပြီး တကယ်တော့ 'CREAM' အဖွဲ့နဲ့ ပထမဆုံး လမ်းခွဲသွားမှာ သူမပဲ

အောင်မြင်မှုကို ယစ်မှူးကြသူများအကြောင်း

၁၁

ဖြစ်တယ်လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အောင်မြင်မှုအတွက် လုံးဝမပျော်ရွှင်မိသူမှာ သူမပင်ဖြစ်လေသည်။

စန်း၊ မာန် နဲ့ ဂျန်ဂျန်

‘CREAM’အဖွဲ့ ကွဲသွားခဲ့တာကို ဝမ်းအနည်းဆုံးသူဟာ သူမတို့ သုံးယောက်ထဲမှတစ်ယောက် ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ။ တကယ်တော့ နီးက နာမည်ကျော်ကြားဖို့အတွက် အနုပညာကို ခုတုံးလုပ်ခဲ့သူ မာန်ကလည်း ပိုက်ဆံရှာဖို့အတွက် အနုပညာကို ထွက်ပေါက်လုပ်ခဲ့သူ၊ ဂျန်ဂျန်ကလည်း သူမရဲ့စွန့်စားလိုမှုအတွက် အနုပညာကို အသုံးပြုခဲ့သူ။

သူမတို့တွေထဲမှာ ဘယ်သူ့ကြောင့်များ ‘CREAM’ဆိုတာ ဖြစ်လာခဲ့တာလဲ။ ပရိဂျူဆာ ရှာပေးနိုင်တဲ့ စန်းက အဓိကလား၊ သီချင်းဆိုတတ်တဲ့ မာန်ကအဓိကလား။ အလုပ်တစ်ခုကို အကောင်းဆုံးနဲ့ ဟာကွက်မရှိအောင် ပီပီပြင်ပြင်လုပ်တတ်တဲ့ ဂျန်ဂျန်က အဓိကလား။

ဘာပဲပြောပြော သူမတို့အားလုံးကတော့ “အောင်မြင်မှုကို ယစ်မှူးနေကြသူတွေ” ...။

ရွှေထိုက်

မွန်

ရှင်ပါရမီ

ကျွန်မရဲ့မွေးနေ့တိုင်း ဒီနေရာလေးကို ရောက်နေကျ။ ကျွန်မ သွားတိုင်းလည်း သူမကို တွေ့နေကျ။ သူမကို တွေ့တိုင်း သူမရဲ့ ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှဖျောက်ဖျက်လို့မရနိုင်တော့တဲ့ ဝေဒနာဆိုးကြီး တစ်ခုကို ကျွန်မမြင်အောင် ပြသတော့မှာမလွဲပေ...။ သူမရဲ့ ပုံပန်း သဏ္ဌာန်ဟာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းမှု အလျှင်းမရှိပဲ သူမရဲ့ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်ရာအော်ငြီးသံများ၊ မျက်လုံးအကြည့်များနှင့်သာ အတူ ရှိနေတတ်သည်။

ဒါပေမယ့်.....

အဆောက်အအုံကြီး၏ လှေကားထစ်များအတိုင်း ကျွန်မ တက် သွားသည်။ ဒုတိယလှေကားထစ်အထက်မှာ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ဝတ်ဆင် ထားတဲ့ ခပ်ချောချောယောက်ျားတစ်ယောက်က နံရံကို မှီလျက် လက်ပိုက်ကာ ရပ်နေသည်။ သူက ကျွန်မကိုတွေ့တော့ ပြုံးရယ်ပြီး လက်လှမ်းပေးတယ်။ ပထမတော့ ကျွန်မ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား ခိတယ်။ နောက်မှ အလိုက်သင့် လက်ပြန်ကမ်းလိုက်တော့ သူက ခါးကို ကိုင်းညွတ်စွာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း...

“အမလေး...အစ်မရယ်... နောက်ကျလိုက်တာ၊ အစည်း အဝေး ရှိပါတယ်ဆိုမှ...”

တစ်ခဏတော့ ကျွန်မ ငိုသွားမိသည်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ဒီနေရာကို တစ်ခါမှရောက်ဖူးသည့်သူမဟုတ်တော့ သူ့အပြောအဆို တွေအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်မိပါဘူး။ ဒါ သူ့ရဲ့ အားနည်းချက်တစ်ခုပဲလေ။ ကျွန်မရဲ့လက်ကို ကိုင်ထားသော သူ့လက်များအား ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြေလျှော့ကာ...

“အင်း ဟုတ်တယ်... ကျွန်မ နောက်ကျသွားတယ်၊ ရှင် နေခဲ့ဦးနော် နောက်လူတွေလာဦးမှာ သိလား...”

ထိုလူက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ကျန်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ အရှိန် မြင့်ကာ လှေကားထစ်များပေါ်ပြေးတက်ရင်း သက်မချလိုက်သည်။ လှေကားထစ်တွေ အဆုံးမှာ ညာဘက်ကွေ့ကွေ့ချင်း ထပ်တွေ့လိုက်ရသူ... စမတ်ကျကျ ဝတ်ဆင်ထားသော ယောက်ျားတစ်ဦးကို ကျွန်မမျက်မှောင်ကြုတ်ကာကြည့်ရင်း သူ့ကိုရှောင်လိုက်တော့...

“အချိန်ကိုတစ်ခါမှမတိကျဘူး... ကျွန်တော်ကအချိန်တိကျမှ ကြိုက်တာ... ခင်ဗျားက ဘယ်တော့မှအချိန်မတိကျဘူးဗျာ၊ တော်ပြီ တော်ပြီ ဒါပဲ... ကျွန်တော်ခိုင်းတဲ့အလုပ်တွေမပြီးရင် ခင်ဗျားကို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်မယ်...”

ထိုလူကို နောက်တစ်ခါ ကျွန်မထပ်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ လက်ဖြင့် ဖုန်းပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ရှေ့ကို ဆက်လျှောက်ရင်း ဆရာ/ဆရာမများနားနေဆောင်ရွက်တွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ ခေါင်းကို အနည်းငယ် ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ ဆရာမ သုံးယောက်နှင့် ဆရာ တစ်ယောက် စကားပြောနေကြသည်။

“ဝင်ခွင့်ပြုပါနော်...”

အားလုံးက ကျွန်မကိုလှည့်ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြုသဖြင့် ထောင့်စွန်းရံတွင် ထိုင်နေသော ဆရာမနှင်းရှိရာသို့ ဦးတည်ကာ

သျှောက်သွားလိုက်သည်။ ဆရာမနှင်းဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သော ကျွန်မကို ဆရာမနှင်းက သေချာကြည့်ရင်း...

“သမီး ဒီနေ့အရမ်းလှနေပါလား၊ ဘယ်သွားမလို့လဲသမီးရဲ့...”

“ဟင်... ဆရာမကလည်းမြှောက်နေပြန်ပြီ သမီးကဆရာမဆီ ထာလည်တာလေ...”

“ဪ...အင်း...အင်း...”

ဆရာမနှင်းက ခပ်တွေတွေလေး ကျွန်မကိုကြည့်ကာ စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့်...

“သမီးတစ်ယောက်တည်းလား၊ ဆရာမဆီကိုဘယ်သူမှ လိုက် ဆွဲကြဘူးလား...”

“ဟင်အင်း...သူတို့မသိအောင်ခိုးထွက်လာရတာ၊ သမီးကို ဒီလိုနေဆို တားလို့မရတာ သူတို့လည်း သိကြမှာပါ...”

ဆရာမနှင်းရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ အလွန်ကြေကွဲသွားဟန်ရှိသော ခံစားချက်များ ပြည့်လျှံထွက်လာသည်။

“သမီးဘာကိစ္စရှိလို့ဆရာမဆီလာတာလဲ...ဘာလိုချင်လို့လဲ ဟင်...”

ကျွန်မနှုတ်ခမ်းကိုချက်ချင်းစုကာ ဆရာမနှင်းကို ကြည့်ပြီး ချက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“ဆရာမနှင်းကလည်း မေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေပြန်ပြီ...ဒီနေ့ သမီးမွေးနေ့လေ၊ သမီးဘာလိုချင် ဘာလုပ်ချင်လို့ လာတာလဲ... သဘောပေါက်ရောပေါ့။ ဆရာမကလည်း ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး၊ ဆီတောင် မခေါ်ချင်တော့ဘူး...”

ကလေးငယ်တစ်ယောက်လိုဆောင့်အောင့်နေသော ကျွန်မကို ဆရာမကပြုံးရင်းကြည့်ကာ သဘောပေါက်သွားဟန်ရှိသည်။

ဆရာမနှင့်ရဲ့ အပြုံးတွေထဲမှာ လွတ်လပ်မှုမရှိ၊ အကျပ်အတည်းကြားမှ ပြီးနေရသော အပြုံးမှန်း ကျွန်မရိပ်မိသည်။

“ဟာ...ဆရာမ လိုက်ပို့လိုက်လေ သမီး သူ့ကို သွားကြည့် ချင်တယ်... သူ့အရင်နေရာမှာပဲမဟုတ်လား၊ သမီးကို သူစောင့်နေမှာ ဆရာမနှင်းရဲ့ လိုက်ပို့ပါနော်...”

ဆရာမနှင်းရဲ့မျက်နှာဟာ တစ်ခုခုကိုကြောက်လန့်နေပုံရတယ်။ ကျွန်မနဲ့သူမကို ပေးမတွေ့စေချင်လို့လား။ သူမရဲ့အခြေအနေကဇရာ ပုံမှန်မဟုတ်သေးလို့လား...။ ကျွန်မခေါင်းထဲမှာ အတွေးစပေါင်းများစွာ ထွက်ကျလာသည်။ ဆရာမနှင်းက ကျွန်မရဲ့လက်တွေကို နှစ်သိမ့် အားပေးသလို ဆုပ်ကိုင်ရင်းပြုံးလျက်...

“သမီး... သူ့အခြေအနေက ပုံမှန်မဟုတ်သေးဘူး၊ မသွား ပါနဲ့ဦး သမီးရယ်၊ သူ သမီးကိုတွေ့ရင် ပိုဆိုးသွားလိမ့်မယ်၊ ဆရာမ နှင်းလည်း ခံနိုင်ရည်ရှိမှာမဟုတ်ဖူးနော်...သွယ်စင်လေး... လိမ္မာ တယ်... မသွားပါနဲ့တော့ကွယ်...”

ဆရာမနှင်းကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ကာ ကျွန်မ ထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက်ထရက်လိုက်သည်။ ကျန်တဲ့ဆရာမနှစ်ယောက်နှင့်ဆရာက အကဲခတ်သလို မသိမသာကြည့်နေသည်ကို ကျွန်မရိပ်မိလိုက်သည်။ ဆရာမနှင်းကတော့ စိုးရိမ်မှုမကင်းသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်မကို မော့ကြည့်နေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာထိုင်ရင်း လှမ်းကြည့်နေသော ဆရာကို ကျွန်မက အကူအညီတောင်းသလို ကြည့်လိုက်တော့ ဆရာက ပျက်ယွင်းနေသောမျက်နှာထားနှင့်...

“ကလေးသွားချင်နေတာ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါနှင်းရယ် သူလည်း အခြေအနေသိချင်မှာပေါ့ နှင်းလည်း အခြေအနေကို လေ့လာလို့ ရတာပေါ့ဗျာ...”

ဆရာမနှင်းက ဆရာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး လေးပင်စွာထရင်း
သက်ပြင်းချကာ ကျွန်မလက်ကို ဆွဲလျက်ခြေလှမ်းစလိုက်ပါသည်။
ကျွန်မ ဗိတ်ထဲ ကျေနပ်သွားဟန်နှင့် ဆရာကို ကျေးဇူးတင်သလို
ပြောရင်း ဆရာမနှင်းနောက်ကို ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားလိုက်သည်။

သူမနှင့် တွေ့ရတော့မည်။ ငယ်နှစ်မှာတစ်ခါသာ သူမနှင့်
တွေ့ရသော ဒီအခွင့်အရေးကို ကျွန်မ ဘယ်လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံနိုင်
မှာလဲ... သူမရဲ့အခြေအနေ၊ သူမရဲ့ခံစားချက် အရာအားလုံးကို
သူမအတွက် ကျွန်မ နှစ်သိမ့်ပေးသင့်သည်။

ကျွန်မကို သူမတွေ့လျှင် သူမရဲ့ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ
ဖျောက်ဖျက်မရနိုင်တော့သည့် ဝေဒနာဆိုးကြီးတစ်ခုအား ပြသတော့
မှာ မလွဲပေ။ ပြီးလျှင် သူမရဲ့ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စရာအော်ငြီးသံများ
နှင့် မာကျောခက်ထန်နေသည့် သူမရဲ့မျက်လုံးအကြည့်များကို ရင်ဆိုင်
ရတော့မည်။

ကျွန်မက သူမရဲ့ အဲဒီအပြုအမူတွေကိုပဲ နှစ်ခြိုက်မက်မော
နေသည်လား...ဒါမှမဟုတ်။ သူမရဲ့ဘဝကို စာနာ နားလည်ပေး
နေသည်လား...ဘာတစ်ခုမှ ကျွန်မဝေဖန် မခွဲခြားတတ်ပါ။

အဆောင်ငယ်လမ်းတစ်လျှောက် တိတ်ဆိတ်ခြင်းတို့ မင်းမှု
နေလေသည်။ ကျွန်မရဲ့ခြေလှမ်းတို့လှမ်းတိုင်းမှာ စိုးထိတ်ခြင်းများစွာ
ကြောက်လန့်ခြင်းများစွာဖိစီးလျက် လှုပ်ရှားခြင်းအပြည့်နဲ့ ရင်ခုန်သံ
တို့ဟာ မတားနိုင်၊ မဆီးနိုင်ဖြစ်လျက်...

သံတံခါးတို့ ပိတ်ထားသောအခန်းဝတွင် ကျွန်မခြေစုံရပ်လိုက်
သည်။ ဆရာမနှင်းက တွဲထားသောကျွန်မလက်အား ဖြည်ဖြည်နှင့်
ဖြုတ်ကာ ကျွန်မကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

“သမီး... အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား... ဆရာမ အခန်းတံခါး ဖွင့်လိုက်တော့မယ်နော်...”

ကျွန်မဆရာမနှင်းကိုကြည့်လျက် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ခုချရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဆရာမနှင်းက ခါးကြားမှာ ချိတ်ထားသော သော့တွဲကို ဖြုတ်ကာ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ရန် သော့တစ်ချောင်းကို လိုက်ရှာနေသည်။

ကျွန်မရဲ့စိတ်တွေဟာ သူမနဲ့မတွေ့ခင်မှာ ဒဏ်ရာခပ်ခပ်ပြင်းပြင်း တစ်ခုအပေါ် ဆူးတစ်ခုထပ်ပြီး စူးနှစ်ဝင်သွားသလို နာကျင်နေမိသည်။

စိတ်လှုပ်ရှားမှု များစွာကို သူမနှင့်အတူ...

စိတ်ခံစားချက် များစွာကို သူမနှင့်အတူ...

သောကမီး များစွာကို သူမနှင့်အတူ...

ဖျောက်ဖျက်မရနိုင်သော အရာတွေကို အကျဉ်းချခံထားရတဲ့ စိတ်တွေနဲ့အတူ...!

ထပ်တူပြုလျက် ကျွန်မက သူမနှင့်အတူ...

အခန်းတွင်းသို့ဝင်ရောက်သွားသည်နှင့် ကျွန်မက ဆရာမနှင်း ရှိရာအခန်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဆရာမနှင်းက မသက်မသာ ပြုံးရင်း ကျွန်မကို မျက်နှာလွှဲကာ အဝေးတစ်နေရာကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

ကျွန်မအခန်းတွင်းသို့ ဝေ့ဝဲကြည့်တော့ တိတ်ဆိတ်ခြင်းတို့ လွှမ်းမိုးလျက် နာရီသံ၏ စက္ကန့်တံလှုပ်ရှားမှုတို့က လွှမ်းမိုးနေသည်။ ကျွန်မရဲ့ ရင်ခုံသံတွေဟာလည်း လှုပ်ရှားမှုတို့ မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။ သူမကိုလိုက်ရှာရင်း ရှေ့ဆက်လျှောက်တော့ အရာတစ်ခုနှင့် ကျွန်မရဲ့ ခြေလှမ်းတို့ ဝင်တိုက်မိပြီး တစ်ခဏအတွင်း...

“အူဝဲ...အူဝဲ...အူဝဲ...”

ကလေးငိုသံတစ်ခုထွက်လာသဖြင့် ကျွန်မထိတ်လန့်စွာကြည့်လိုက်သည်။ သူမရဲ့ သံပတ်ရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်၊ အခန်းအတွင်းတွင် အကောင်းအတိုင်း တစ်ခုမှမရှိသည့် အရုပ်ကလေးများ၊ မီးစွဲလောင်ခံထားရသော ယုန်ရုပ်ကလေးများနှင့် နားရွက်တစ်ဖက်ပြတ်နေသော ဝက်ဝံရုပ်ကလေး စသော အရုပ်များက မြေပြင်ပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲလျက် ချို့ယွင်းမှုတချို့နှင့် ခရီးဆက်နေရသော နာရီငယ်လေးများ၊ အခန်းမျက်နှာကြက်ထောင့်များတွင် တွဲလွဲခဲ့နေသော ပင့်ကူအိမ် မည်းမည်းများ၊ ဒီအရာတွေနှင့် ဒီအခန်းထဲမှာ နေထိုင်နေရသော သူမအဖို့ နေ့တွေညတွေတိုင်းမှာ ဘယ်လောက်များစိတ်ချောက်ချားဖွယ် ကောင်းနေမည်နည်း။

ကျွန်မရင်ထဲ ဆို့နှစ်ကြေကွဲစွာ သူမကို လိုက်ရှာနေမိသည်။

“ဟော...”

အရင့်အရင့်လာတွေ့နေတုန်းက သူမကို တွေ့ခဲ့သောနေရာလေးမှာပဲ (အခန်းထောင့်က နေရာလေးမှာပဲ) သူမ မတ်တတ်ရပ်ကာ ကျွန်မကို အံ့သြစွာ ကြည့်နေသည်။

သူမဆီကို ကျွန်မ တဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးသွားလိုက်သည်။ သူမလည်း ကျွန်မဆီကို တဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးကပ်လာသည်ထင်၊ သူမနှင့်ကျွန်မ တစ်ပေအကွာတွင် ခြေစုံရပ်လိုက်ကြတယ်။ သူမက ဖိးစပ်ကလေး အနည်းငယ်ဟကာ ကျွန်မရဲ့ ဘယ်ဘက်ပါးပြင်ပေါ်သို့ လက်ညှိုးကလေးဖြင့် လာတို့သည်။

သူမဆံပင်များက ပခုံးအထက်တွင် ပြောစဉ်ပျော့ပျောင်းလျက် ဘေးခွဲကျကျ ခွဲထားပြီး ညာဘက် မျက်နှာပေါ်သို့ တစ်ခြမ်းလုံး ခွဲထားသည့်။ ဘယ်ဘက်မျက်နှာပြင်ရဲ့ တည်ဆောက်ပုံများက အသွန်စနစ်တကျနိုင်လှသည်။ စင်ရော်တောင် မျက်ခုံးမွေး နှုတ်နှုတ်

တန်းတန်းအမိုးအောက်တွင် လှပဖွယ်သမင်မျက်လုံးတို့နှင့် ကော့ညွတ်နေသော မျက်တောင်များက တဖျတ်ဖျတ်ခတ်လျက် သေးသွယ်ဖြောင့်စင်းစင်းနှာတံတို့အဆုံး၌ ဖြူဖွေးနုဖတ်သော အသားရေနှင့် လိုက်ဖက်စွာတည်ရှိနေသော နှင်းဆီဖူးရောင်နှုတ်ခမ်းတို့က ဆွဲဆောင်မှုအပြည့် လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေ၏။

ကျွန်မရင်တွေ ခုန်လာသည်။ သူမရဲ့ အမာရွတ်အချို့နှင့် လက်တစ်ဖက်က လေထဲတွင် တဖြည်းဖြည်းချင်း မြောက်တက်လာသည်။ နောက်... သူမရဲ့ ဆံပင်တွေကို... သူမရဲ့ ဆံပင်တွေကို...

ကျွန်မရှေ့တွင် လှန်တင်လိုက်မှာ ကျွန်မ သိပ်ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်နေမိတယ်။ ကျွန်မ အသက်တို့ကို ပြင်းပြင်း ရှူသွင်းရင်း ကျွန်မရဲ့ လက်တွေဟာ တုန်ရင်လျက်... ရုန်းအားမဲ့ သူမရဲ့လက်တွေကို ချုပ်ကိုင်ဖို့ ကျွန်မဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အရာရာကိုမေ့လျော့ကာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူမနဲ့ကျွန်မ နှစ်ယောက်တည်း...

“အား...”

ကျွန်မမျက်လုံးတွေ ပြာနှမ်းဝေဝါးသွားခဲ့သည်။ ကျွန်မ နောက်ဆုံး တွေ့လိုက်ရတဲ့မှတ်မိစရာက သူမရဲ့မျက်နှာပြင်ညာဘက်ခြမ်းတစ်ခုလုံးဟာ မို့မောက်တွန့်လိမ်နေသော အသားတစ်များနှင့် မီး၏လောင်မြိုက်မှုကို ရက်ရက်စက်စက်ခံခဲ့ရသော အမာရွတ်ကြီးတစ်ခုက မျက်ခုံးမျက်လုံးတောက်လျောက် ကန့်လန့်ဖြတ်တည်ရှိနေပြီး သေးကွေးတွန့်ခေါက်ကာ ပျောက်ချင်းမလှပျောက်နေသော ညာဘက်နားရွက်ကလေး...

ဒီအရာများက သူမရဲ့ လှပမှု၊ အရွယ်တင်မှု၊ နူးညံ့မှု၊ သိမ်မွေ့မှုတို့ကို ရုတ်ခြည်းလျှပ်တစ်ပြက်သိမ်းယူဆုတ်ဖြီပစ်လိုက်ကြသည်။

တစ်ခဏအချိန်ကလေးအတွင်းမှာပင် သူမရဲ့ကျယ်လောင်စွာ အော်ပြည်သံတို့က အခန်းကလေးအတွင်း ချောက်ချားစွာ ထွက်ပေါ်

လာသည်။ သူမရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ဟာလည်း ရက်စက်ကြမ်းတမ်းသော
အသွင်အပြင်သို့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ သူမရဲ့ စိတ်အစဉ်ဟာ
တည်ငြိမ်မှုအလျှင်းမရှိသော စက္ကန့်တံတစ်ခု၏ လှုပ်ရှားမှုများအတိုင်း...

ပြည့်လုံထွက်ကျလာသော မျက်ရည်များကြားကပဲ မာကျောမှု
တို့ဖြင့် အံ့ကိုကြိတ်ရင်း သူမရဲ့မေးရိုးလှလှအထက်မှ အချောင်းချောင်း
ပေါ်နေသော အစိမ်းနုရောင်သွေးကြောများ...

ခက်ထန်နေသော အကြည့် ခပ်စိမ်းစိမ်းတို့နှင့် မဝလင်သော
အသက်ရှူသံတို့က ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။

သူမရဲ့ ဆံပင်ပျော့ပျော့တွေကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ထိုးဖွ
ဆောင့်ဆွဲလျက်...လှပနူးညံ့မှုတို့၏နေရာတွင် ကြမ်းတမ်းကာ ကြောက်
မက်ဖွယ်ရာတို့က အစားထိုးနေရာယူသွားကြလေပြီ... တိရစ္ဆာန်
တစ်ကောင်လို စူးစူးဝါးဝါး အော်မြည်သံတို့က အဆောင်တစ်ခုလုံး
လွှမ်းခြုံသွားသည်။

သူမရဲ့အရုပ်များကို ကျွန်မထပ်ပစ်ပေါက်ကာ စိတ်ထွက်ပေါက်
တစ်ခုအဖြစ် ကျယ်လောင်စွာ စိတ်လွတ်လက်လွတ် အော်ဟစ်ငိုကြွေး
နေသည်။ သူမမျက်လုံးထဲမှာ တရိပ်ရိပ်ပေါ်လာသော အတိတ်ရဲ့ဖြစ်စဉ်
တွေကို သူမ မမြင်နိုင်၊ မကြားနိုင်၊ မခံစားနိုင်စွာ...

ဆေးရုံဝန်ထမ်းဝတ်စုံနှင့် အမျိုးသားကြီးနှစ်ဦး သူမကို ချုပ်
တိုင်ကာ ခေါ်ထုတ်သွားကြသည်။ နူးညံ့မှု၊ ပျော့ပျောင်းမှု အလျှင်း
မရှိသော သူမရဲ့အသွင်အပြင် ပုံသဏ္ဌာန်ဟာ...

ကျွန်မကို ထိတ်လန့်စရာ တုန်လှုပ်စရာများစွာတို့ဖြင့် ဖိစီးစေ
ခဲ့ပြီး အမှောင်တကာအမှောင်ဆုံးအရာတွေက ကျွန်မကို ယုတ်လျှော့
ပျော့ခွေလဲကျကာ အားအင်မဲ့လျက်...

အမြင်အာရုံတို့အား မှုန်ဝါးစွာ ရိုဝေစေခဲ့သည်။ တဖြည်း
ဖြည်းချင်း တဖြည်းဖြည်းချင်း ကျွန်မဟာ သူမနှင့်ဝေးရာတစ်နေရာသို့
ဦးတည်လျက်...။

သူမရဲ့ဘဝမှာ မထင်ထားမိခဲ့သော ကံကြမ္မာဆိုးကြီး တစ်ခုကြောင့် မိဘနှစ်ပါးဟာ သူမ မျက်စိရှေ့တွင်ပဲ မီးလုံးကြီးများထိဝါးချို့မှုကို မလှမပပခံစားရင်း သေဆုံးခဲ့ရသည်။ အဲဒီကံကြမ္မာဆိုးကြီးကြောင့်ပဲ သူမရဲ့လှပတဲ့ကမ္ဘာတစ်ခုမှာ ညာဘက်တစ်ခြမ်းဟာ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုများစွာနှင့် မည်းမှောင်ကာ ရုပ်ဆိုးသွားခဲ့သည်။

တည်ငြိမ်မှုမရှိသော စိတ်ဓာတ်တွေကို ပြန်လည်တည်ငြိမ်စွာ ထိန်းသိမ်းဖို့ခွန်အား သူမရဲ့အတိတ်ဖြစ်စဉ်တွေထဲမှာ လိုချင်နှစ်သက်မက်မောစရာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိခဲ့သည့်အတွက် သူမဆီမှာ ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီလေ... သူမဆီက ကြမ်းတမ်းမာကျောခက်ထန်မှုတချို့ဟာ အံ့သြစရာတော့ မဟုတ်ပါ။

အလဲလဲ အပြုပြုနှင့် ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားခဲ့သည့် သူမရဲ့အတိတ်ကို ပြန်လည်အားယူကာ နေသားတကျ တည်ဆောက်ဖို့တော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်သေးတာ ဆရာမနှင်း နားလည်စွာဖြင့်...

ခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ်ခြင်းတို့နှင့်ကျန်ခဲ့သော အခန်းငယ်လေးအား သံတံခါးတို့ ဆွဲယူပိတ်လျက် အရင့်အရင့်နေ့တွေအတိုင်း သော့ခတ်သိမ်းဆည်းလိုက်လေသည်။

လေးပင်နေသော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် လာရာလမ်းအတိုင်းကို မျက်ရည်စက်များနှင့် လျှောက်လှမ်းလာသူကတော့ ဆရာမနှင်းမှတစ်ပါး မည်သူရှိမည်နည်း။

ကိုင်တွယ်မရသော စဉ်းစားရခက်သည့် ပုစ္ဆာတို့ကို ဘယ်လိုအဖြေရှာရမလဲဆိုတာ ဆရာမနှင်းစဉ်းစားရင်း...

အိပ်ဆေးတို့ကြောင့် ကုန်ဆုံးသွားသော အားအင်တို့နှင့် ခုတင်ထက်တွင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေသော အပြစ်ကင်းစင်သည့် သူမရဲ့ မျက်နှာဖူးဖူးကလေးအား ခြောက်သွေ့စမျက်ရည်တို့ကြားမှာပဲ စိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။

သူမရဲ့ကျန်ရှိနေသေးသော ဝဋ်ဒုက္ခများကိုအလူးအလဲခံစားရင်း သူမရဲ့အနာဂတ်များကို လျင်မြန်စွာပင်လှပစေချင်ပါသည်။

ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းတဲ့ သူမရဲ့ ဒီကမ္ဘာထဲကနေ အဝေး တစ်နေရာရာကို ခေါ်ဆောင်သွားချင်သည့် ဆန္ဒတို့ ဆရာမနှင်းတွင် နှိုသော်လည်း...

မဖြစ်နိုင်သော... မဖြစ်နိုင်သည့် အကြောင်းတရား တစ်စုံတစ်ခု တို့ကြောင့်...

ရုံးခန်းအတွင်းတွင် ဆေးရုံအုပ်ကြီးထိုင်နေသည်။ ဆရာမနှင်းက ဆေးရုံအုပ်ကြီးအား ဝင်ခွင့်တောင်းရင်း ဆေးရုံအုပ်ကြီးရှေ့တွင် ခပ် တျံ့ကျ့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ပူပင်ကြောင့်ကြမှုတို့ မကင်းသည့် ဆရာမနှင်း၏ မျက်နှာကို ဆေးရုံအုပ်ကြီးက သေချာကြည့်ကာ သက်ပြင်းချလျက်...

“ဆရာ တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး... ဆရာမရယ်...”

ပူပင်မှုတချို့အား လျင်မြန်စွာပင် မူလအနေအထားသို့ ပြင်ဆင် ထိုက်ပြီး အပြုံးစတင်ချို့အား ဆရာမနှင်း စားသုံးလိုက်သည်။

“ရပါတယ် ဆရာရယ်... ကျွန်မနားလည်ပါတယ်၊ ဒါ အမြဲ ဖြစ်နေကျပဲ ဒီလိုနေတိုင်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပြီးသားပါ။ ကျွန်မလေ ကိုယ့်စိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထား ပြီးသားပါ...”

ဆရာမနှင်းရဲ့စကားသံတို့ဟာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ် ယူကွာနေ ဖြစ်နေသည်ကို ဆေးရုံအုပ်ကြီးက သိနားလည်စွာဖြင့်...

“သွယ်စင်လေးရဲ့ အခြေအနေဟာ ပုံမှန်မဟုတ်သေးပေမယ့် အများကြီးမျှော်လင့်လို့ရပါတယ်။ ဆရာမ၊ ဆရာလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပေးမှာပါ...”

ဝေဝါးလာသော မျက်ဝန်းအကြည့်တို့ကို ဆေးရုံအုပ်ကြီးရှေ့တွင် ခေါင်းငုံ့ရင်း ဆရာမနှင့် ကာကွယ်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာရယ်... ကျွန်မက သွယ်စင်လေး အပေါ်မှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ အများကြီးထားခဲ့တာ... ကျွန်မ... လုံးဝထင်မထားခဲ့မိဘူး... သွယ်စင်လေးဒီလိုအဖြစ်အပျက်ဆိုးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်သွားရလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ အခု သူ့ကို ဘယ်လိုမှ မနှစ်သိမိ နိုင်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်မအစ်ကိုနဲ့ယောက်မကတော့ တမလွန်ကနေ ကျွန်မကို အပြစ်တင်နေကြမှာပဲ...”

ဆေးရုံအုပ်ကြီးရင်ထဲ စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာ စီးဝင်သွားသည်။

“သွယ်စင်ကို စောင့်ဖို့ တာဝန်ပေးထားတဲ့သူတွေက မရှိကြဘူးလား... ဆရာမကရော သူဆရာမဆီကို ရောက်လာတော့ ပြန်ဖို့ မကြိုးစားကြည့်ဖူးလား...”

“သွယ်စင်လေးရဲ့အကြောင်းကို ဆေးရုံတစ်ဝိုင်းလုံးက သိကြတယ် ဆရာ။ သူ့မွေးနေ့တိုင်း အဲဒီအခန်းလေးကို သွားပြီး ‘မှန်ကြည့်တတ်တယ်ဆိုတာလည်း သိကြတယ်။ သူ့ရဲ့ အတိတ်ကြောင့် သူ့ကို ဘယ်သူကမှ မတားရက်ကြဘူး...”

ဆေးရုံအုပ်ကြီးက သက်ပြင်းချကာ မျက်နှာလွှဲလျက်...

“တကယ်တော့ စိတ္တိဝေဒနာရှင်တွေရဲ့ဘဝဟာ သိပ်သနားစရာကောင်းတယ်ဆရာမ။ ဘဝရဲ့ကံကြမ္မာဆိုးကျိုးတွေနဲ့ မခံစားနိုင်တော့ဘဲ စိတ်ထဲက ခံစားချက်ပြင်းပြင်းထန်ထန် လွန်လွန်ကဲကဲ ဖြစ်လာတဲ့ အခါတွေမှာ သူတို့တွေဟာ ဒီစိတ်ဝေဒနာတွေကို ခံစားဖို့ ရရှိလာ

ကြတယ်။ ဒီလိုခံစားနေရတဲ့အချိန်ကာလတစ်လျှောက်မှာ သူတို့ဟာ
 လွတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်နဲ့ သူတို့ရဲ့ဘဝဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကို လွတ်လွတ်
 ထပ်လပ်ခံစားကြတယ်။ ဘာဆိုတာမှ မသိကြတော့ဘူး။ အဲ့ဒါ သူတို့ရဲ့
 ဆိုးရွားတဲ့အတိတ်ကို မေ့ဖျောက်ဖို့ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းပဲ
 ဆရာမ...”

ဆေးရုံအုပ်ကြီးရဲ့စကားများကို ဆရာမနှင်း တွေဝေစွာ နား
 ထောင်နေမိသည်။ ဆရာမနှင်းရဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ ခပ်ပျပျခံစားချက်
 ထစ်ခုအဖြစ် ထင်ကျန်ရစ်နေသောဒဏ်ရာလေးအား တဖြည်းဖြည်း
 ချင်း သိမ်းဆည်းကာ ဆေးရုံအုပ်ကြီးအား နှုတ်ဆက်လျက် ပြန်လည်
 ထွက်ခွာခဲ့သည်။

ဆရာမနှင်း စိုးရိမ်နေသောအရာများက ရင်ထဲတွင် အစီအရီ
 ဆီထွက်လာသည်။

သူမဟာ သူမရဲ့ စိတ်ခံစားချက်တို့ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်တော့မှာ...

သူမရဲ့ ကျိုးကျနေတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေကို ပြန်လည်ဖေးမ
 ထည်ဆောက်ဖို့ သူမဘက်က မသေချာတော့မှာ...

ဆရာမနှင်း ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို အခိုင်အမာချလိုက်သည်။

သူမရဲ့မွေးနေ့တိုင်းမှာ သူမရဲ့အခန်းလေးဆီကို ‘မှန်’သွားမကြည့်မိဖို့နဲ့...

အတိတ်ဆိုးက သူမစွဲလမ်းနေသည့် သူမရဲ့အရုပ်ပျက် တချို့
 အား လုံးဝအပြီးအပိုင် ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ကိုပေါ့....။

“မိတ်ကျန်းမာရေးအထူးကုဆေးရုံ”

ငုဝါပန်းတွေ တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေနေတဲ့ ငုဝါပင်ကြီးအောက်က ခုံတန်းလျားလေးပေါ်မှာ သူမ ထိုင်နေတယ်။

အတိတ်တွေ၊ ပစ္စုပ္ပန်တွေ၊ အနာဂတ်တွေ၊ အချိန်တွေ ကာလတွေ၊ နေ့တွေ၊ ညတွေ... ဘာတစ်ခုမှ မသိပဲ... ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘဲ... အိပ်ဆေးအချို့ရဲ့ အရှိန်ကြောင့် အိပ်စက်ခွင့်ရခဲ့တဲ့ မျက်ဝန်း တွေနဲ့...

သူမ တစ်ခုခုကို စောင့်မျှော်နေတယ်။ အဲဒီအရာဟာ သူမ ဆီကို...

ရောက်လာဦးမှာလား... ပျောက်ကွယ်သွားမှာလား... ဘာ တစ်ခုမှ ခန့်မှန်းမရဘဲ... (ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေးနေရှာတဲ့ ဒဏ်ရာ ဗရပူ နှလုံးသားတစ်စုံနှင့်အတူ...)

သူမ စောင့်မျှော်နေခြင်းပါ...

ကျွန်မရဲ့မွေးနေ့တိုင်း ဒီနေရာလေးကို ရောက်နေကျ... ကျွန်မသွားတိုင်းလည်း သူမကို တွေ့နေကျ။ သူမကို တွေ့တိုင်း သူမရဲ့ ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ ပျောက်ဖျက်လို့ မရနိုင်တော့တဲ့ ဝေဒနာဆိုးကြီးတစ်ခုကို ကျွန်မ မြင်အောင် ပြသတော့မှာ မလွဲပေ။ သူမရဲ့ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ဟာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းမှု အလျှင်းမရှိဘဲ သူမရဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စရာ အော်ညည်းသံများ၊ မျက်လုံးအကြည့်များနှင့်သာ အတူရှိနေတတ်သည်။

ဒါပေမယ့်.....

ဒီနေ့ကစပြီး သူမကို ကျွန်မ မမြင်တွေ့ရတော့မှာ... သူမဟာ
ကျွန်မဘဝထဲက အပြီးအပိုင် နှုတ်မဆက်ဘဲ အဝေးတစ်နေရာကို
ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီဆိုတာ... နောက်... သူမနဲ့ ကျွန်မဟာ တစ်ယောက်
တည်းပဲဆိုတာ...၊ ...၊ ... သူမရော... ကျွန်မပါ... သိခဲ့မယ်
ဆိုရင်...။ ။

ရှင်ပါရမီ

၂၁ရာစုနောက်ဆုံးနေ့များ၏ အချစ်ပုံပြင်

K ဆူးငယ်

ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ ကျိန်းစပ်သွားသည်။ မျက်လုံး ဖွင့်ပြီး အိပ်ရာထကြည့်တော့ အချွန်တွေ အတက်တွေနဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်...။

“မင်းဘယ်သူလဲ...”

“ကျွန်မ နတ်သမီးပါ။ အို လူသား... သင် အလိုရှိရာ ဆုသုံးခု တောင်းလော့...”

“နတ်သမီး... ဟုတ်လား... ကောင်းကင်ဘုံကလာတာလား... တာဝတိံသာက လာတာလား”

“ဟဲ့ကောင်လေး ဒါဟာပုံပြင်ဟဲ့... ပုံပြင်ထဲက လာတာပေါ့။ ဆုမြန်မြန်တောင်းလေ... အချိန်မရှိဘူး”

အင်း... နတ်သမီးတဲ့ ပုံပြင်ထဲကအတိုင်းပဲဗျာ... ချောလိုက်တာ...။ ကျွန်တော်ရဲ့ မတော်ရသေးတဲ့ရည်းစားနဲ့ တူသလိုလို...။ အချိန်မရှိဘူးတဲ့ နတ်သဘင်အစည်းဝေးများ ရှိလို့လား။ ကားနောက်ကျတယ်ပြောလိုက် ပြီးရောပေါ့။

“အိုလူသားရယ် သင်လိုချင်တဲ့ ဆုသုံးခုကိုသာ တောင်းပါတော့၊ အချိန်မရှိလို့ပါ”

“ဘာတွေများ အရေးကြီးလာတာလဲဗျာ... ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် အေးအေးဆေးဆေးပေါ့၊ ကျွန်တော် ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက် ဖျော်တိုက်ပါရစေဦး”

“ကျေးဇူးပဲကွာ နေပါစေ၊ တို့ သိကြားမင်းဆီမှာ အစီရင်ခံစာ တင်ဦးမယ်။ နောက်ကျရင် ဘောနင်စံပေးမယ့်စာရင်းမှာ မပါလို့ ဒုက္ခ...၊ မင်းလိုချင်တာတွေသာပြောကွာ ရစေရမယ်”

လိုချင်တာ... ကျွန်တော် ဘာလိုချင်နေပါလိမ့်...။ ရွှေတွေ ငွေတွေလား၊ နန်းတော်ကြီးလား၊ မင်းသမီးချောချောလေးတွေလား...။ ဒါတွေက တစ်ထောင့်တစ်ညခေတ်ကတည်းက ရိုးနေပြီ။ ကွန်ပျူတာ တစ်စုံလောက်...။ ဟာ... တောင်းမယ့်တောင်း ဒီထက်တန်ဖိုးကြီး တာ တောင်းမှာပေါ့။ ဘောလုံးသမား နာမည်ကြီး ဖြစ်ရပါလိမ့်။ မကောင်းသေးပါဘူး...၊ ပင်ပင်ပန်းပန်း ကန်ရမှာ၊ ရွှံ့ရင် ပိုင်းအဆဲ ခံရဦးမယ်။

“ကောင်လေး... မင်းအတွက် တို့ဘာကို ဖြည့်ဆည်းပေးရ မလဲ...”

ချို့လိုက်တဲ့အသံလေးများ...။ ကော်ဖီမွှေးမွှေးနဲ့ ဝီစကီလေး စပ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ။ ရုပ်ကလည်း ပုံပြင်ထဲက နတ်သမီးဆိုတော့ ပြောစရာမလိုဘူးနော်။ သဘောလည်း ကောင်းတယ်ဗျ။

“နတ်သမီး ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ လိုချင်တာတွေ ပေးမှာ လဲ”

“ပုံပြင်ပဲကွာ...၊ ထုံးစံပေါ့”

“ဒါဆို...ဝတ္တရားရှိလို့ပေးတာပေါ့နော်”

“ဟာ ဒီလို မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တကယ် စေတနာပါလို့ပါ... မင်းသာ လိုချင်မယ်ဆိုရင်လေ...တို့...”

နတ်သမီးက ပြုံးစစနဲ့စကားဖြတ်ထားတယ်ဗျ။ သူနဲ့ စကား ပြောရတာ တော်တော်ပျော်ဖို့ကောင်းတယ်။ သူ့ဘေးမှာ ထိုင်စကား ပြောနေရရင် ကျွန်တော့်အတွက် အရာရာပြည့်စုံနေသလိုပဲ။ အဲဒါ

၂၇၇ ရာဇာနက်ဆုံးနေ့များ၏ အချစ်ပုံပြင်

၁၁

ကြောင့်ပေါ့ဗျ။ မလိုနေတော့ ဘာဆုတောင်းရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာ။ နတ်သမီးကိုတော့... ကြွေသွားပြီဗျာ...။ နင့်ကို လိုချင်တယ်လို့ ဆုတောင်းလိုက်ရင် ကောင်းမလား...။ ဟာ ရိုင်းရာကျသွားမှာပေါ့။ ရည်းစားစကား ပြောလိုက်ရရင် ကောင်းမလား။ အခုမှတွေ့တာ အခု ပြောလိုက်ရင် သူ ပေါ့ပျက်ပျက်ကြီးငဲ့ ထင်သွားလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်က လေးနက်နေမိပြီးပြီ။

ကျွန်တော် အကြံအိုက်အိုက်နဲ့ သူ့ကို ပြုံးပြမိတာ...။ သူကလည်း ကျွန်တော်ကို ပြုံးပြီး စိုက်ကြည့်နေတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေလိုက်တာ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် ပြောပြနေသလိုပဲ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ နားလည်မှုတွေ တည်ဆောက်နေမိသလိုပါပဲ။

“ကောင်လေး...၊ အားမနာနဲ့နော်...၊ မင်းအတွက် တို့ ဘာမဆို ပေးစွမ်းနိုင်မှာပါ”

ဟာ...သူ့စကားတွေကြားရတာ ပိုပြီးကြွေသွားတယ်။ သူပြောတာက ဇာတ်ထဲကလေသံနဲ့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ အင်း...ခေတ်ပြောင်းသွားပြီလေ...။ ရုပ်ရှင်ထဲက မင်းသမီးတွေ လေသံမျိုးနဲ့ပေါ့။ ကျွန်တော်အနားမှာ အမြဲနေပေးပါလို့ ဆုတောင်းလိုက်ရမလား။ အို သူက သိကြားမင်းဆီ သွားရမှာနဲ့ အလုပ်အကိုင်တွေ ပျက်နေပါဦးမယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်မှာ ညှော်ခံစရာ နတ်ဩဇာတွေ ဘာတွေလည်းမရှိ။ စက္ကူစုတ်တွေ၊ ဆေးစက်တွေနဲ့ ပေကျံရှုပ်ပွနေတဲ့ ကျွန်တော်အခန်းက နတ်သမီးနဲ့လည်း မလိုက်ဖက်ပါဘူး။ စဉ်းစားရင်းနဲ့ ခံစားချင်လာတယ်။ ဆေးလိပ်ကို ဘယ်မှာထားမိပါလိမ့်။ ကျွန်တော်အိရာနဲ့ ပါးစပ်က ရုတ်တရက်ထွက်သွားတယ်။

“ဆေးလိပ်...”

“ပြည့်...စေ...”

တိုးလျလျ နတ်သမီးရဲ့အသံနဲ့အတူ ကျွန်တော်အနားမှာ တံဆိပ်မျိုးစုံ၊ အမျိုးအစားမျိုးစုံဆေးလိပ်တွေ ရောက်လာတယ်ဗျ။ ဟာ ငါ ဆုတောင်းသလို ဖြစ်သွားတာပဲ။ စီးကရက်တွေရော၊ ဆေးပြင်းလိပ်တွေရော...၊ သောက်နေကျ ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကိုပဲ ကောက်ကိုင်မိတယ်။

“လူသားလေးရေ... စိတ်အေးအေးထားပြီး စဉ်းစားနော်...၊ အားမနာနဲ့၊ နောက်ထပ်နှစ်ခု ကျန်သေးတယ်”

နတ်သမီးရယ် ဒီလောက်ရင်တွေ့ရန်နေမှတော့ ဘယ်လိုလုပ် စိတ်အေးအေးထားလို့ရမှာလဲ...။ ကျွန်တော်ဆုတောင်းမှားတာ ပြန်ပြင်ဖို့လည်း မပြောချင်တော့ပါဘူးဗျာ...။ နတ်သမီးရယ် မင်း လူမဟုတ် တာအပြစ်လား... ငါနတ်မဖြစ်တာ အပြစ်လား...။ ဒီပုံပြင် ဟာ ဘယ်နားမှာ မှားနေလဲဟင်...။ ကျွန်တော့်မှာက အခွင့်အရေး နှစ်ခု ရှိနေသေးတယ်မဟုတ်လား...။ ကျွန်တော့်စားပွဲရဲ့ အံ့ခွဲထဲမှာ မီးခြစ်တစ်လုံးရှိတာ ကျွန်တော်သိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး အော်ဟစ်လိုက်တယ်။

“မီးခြစ်ဆံတစ်ချောင်းပဲပါတဲ့ သစ်သားမီးခြစ်တစ်လုံးပေးပါ”

ပင့်သက်ရှိက်သံတစ်ခုနှင့်အတူ မီးခြစ်ရောက်လာတယ်။ ကံဆိုးတာလား၊ ကံကောင်းတာလား... တစ်ချောင်းတည်းသော မီးခြစ်ဆံက ဆေးလိပ်မီးညှို့ဖို့ လုံလောက်သွားတယ်။ နတ်သမီးလေးက...

“ကဲ... ကောင်ဆိုးလေးရေ...၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ပါ...။ ဒါဟာ နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးပဲနော်...။ မင်း... ဘာဆို ဘာမှ အားမနာပါနဲ့ကွာ၊ မင်းရဲ့ဆန္ဒဟာ တို့ဆန္ဒပါပဲ...”

ကျွန်တော် ဆေးလိပ်တွေ တစ်ဖွာပြီးတစ်ဖွာ... တစ်ရှိုက်ပြီး တစ်ရှိုက်... သေသေချာချာ စဉ်းစားတယ်။ လူပြည်... နတ်ရွာ... သံသရာ... ကျွန်တော် နတ်ပြည်မှာလည်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီးမှ နေနိုင်မှာ မဟုတ်။ မဖြစ်သေးပါဘူးလေ...။ ခေါင်းထဲမှာ အကြောင်းအရာ ပေါင်းများစွာ...။ ကျွန်တော့် ဦးနှောက်ဟာ... ချာချာလည်စွာနဲ့...။

“နတ်သမီးလေး ငါသေသေချာချာ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ ငါ... ငါ... နောက်ဆုံးဆု တောင်းတော့မယ်။ မင်း နတ်ပြည်ကို ပြန်ပါတော့ ကွာ... ငါ့ရဲ့ အခန်းထဲကနေ နတ်ပြည်ကိုသာ...”

နတ်သမီးရဲ့မျက်နှာဟာ ရောက်ခါစကလိုမဟုတ်ဘဲ တည်တည် ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကိုငေးနေမိတယ်။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ငေးလို့...။

“နတ်သမီး ကျွန်တော်တို့ နောက်တစ်ခါ တွေ့ခွင့်ရှိသေးလား။”

“ကောင်လေးရေ... ဆုသုံးဆု ပေးပြီးတဲ့နောက်မှာ ပုံပြင်ဟာ ပြီးဆုံးသွားရတော့မှာပေါ့။ တကယ်တော့ ငါဟာ နတ်သမီးပါ။ အားလုံးကို ငါသိနေပါတယ်။ အထူးသဖြင့် မင်းရဲ့စိတ်ကိုပေါ့။ ငါ အားလုံးထက် မင်းကို ပိုနားလည်ပေးပါတယ်။ ကျင့်ဝတ်တွေ စည်းမျဉ်း တွေနဲ့ ပုံပြင်ဟာ ပြီးဆုံးသွားပြီလေ...။ တကယ်လို့များ နောက်ထပ် ပုံပြင် တစ်ပုဒ်ပုဒ်မှာ မင်းရော...ငါပါ လှုပ်ရှား ပါဝင်ခွင့် ရခဲ့ရင် တော့...”

သူ့အသံဟာ တိမ်ဝင်သွားသလို ကျွန်တော်လည်း ဘာစကားမှ မပြောနိုင်တော့ပါဘူး။ ကဲ ထာဝရ ဝေးကြပြီပေါ့ နတ်သမီးရေ။ နောက်ပုံပြင်တစ်ခုမှာ တိုက်ဆိုင်ဖို့ဆိုတာကလည်း ဆုတောင်းနေရုံက လွဲလို့...။

နတ်သမီးနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေရင်း ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ ဝေဝါးလာတယ်။ ခင်ဗျားတို့ သိမှာပေါ့။ ဒါဟာ ဘာကြောင့်ဆိုတာ...။

“သွား...တော့...မယ်...နော်...”

အညင်သာဆုံး သိမ်မွေ့နက်နဲလွန်းတဲ့အသံနဲ့ နှုတ်ဆက်အပြီးမှာ ကျွန်တော် အလန့်တကြား ဟစ်အော်နေမိတယ်။

“နတ်သမီးရေ...၊ အခွင့်အရေးတစ်ခုတော့ပေးပါ။ နောက်ဆုံးဆု တစ်ခုပေးပါ။ ဒီပုံပြင်ပြီးရင် မနက်ရောက်ရင် ဒီအကြောင်းတွေကို ငါ သတိမရပါစေနဲ့... ငါမေ့သွားပါရစေ နတ်...သ...မီး...ရေ...”

သက်ပြင်းချသံလား၊ ရှိုက်ဖိုလိုက်တဲ့အသံလား...။ နတ်သမီးက...

“ဆုသုံးခု ပြည့်ပြီးသွားတဲ့နောက်မှာ ငါလည်း ဘာအခွင့်အရေးမှ မရှိတော့ပါဘူးလေ... ကောင်လေးရေ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ငါလည်း... မင်းနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ... ထပ်...တူ...ထပ်...မျှ...”

နတ်သမီးက ဘာမှမပြောတော့ဘူးဗျာ။ သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးစကား ထပ်တူထပ်မျှ ဆိုတာတွေကပဲ ကျွန်တော်နားထဲမှာ ပြည့်လုံနေတယ်။ ထာဝရဝေးရပြီ...။ ထာဝရဝေးခဲ့ပြီ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော့် မြင်ကွင်းထဲမှာ နတ်သမီးဟာ တဖြည်းဖြည်း မှုန်ဝါးလာလိုက်တာ ပျောက်ကွယ်သွားပါရောလား...။

နောက်မကြာခင် ခဏလေးမှာ မနက်ဆိုတာ ရောက်လာတော့မယ်။ အဲဒီမနက်တွေရဲ့ နောက်မှာ ချောက်ချားစရာညတွေ ရောက်လာလိမ့်မယ်။ ကမ္ဘာကြီး အရက်မူးမပြေသရွေ့တော့ ကျွန်တော် အလွမ်းမိုင်းတွေ ရိုင်းကြဦးမှာပေါ့ဗျာ...။ ကမ္ဘာကြီး သွက်သွက်ပါနေသရွေ့

တော့ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ အလင်းတွေဦးမှာ...မဟုတ်ပါဘူး။
အဲဒီ အလင်းမရှိတဲ့ မသိနားမလည်ခြင်းတွေက တမ်းတမှုတွေ
ဖြစ်ဦးမယ်။ တမ်းရုံတမ်း တရုံတ နိုင်တာကြောင့် အလိုမကျမှုတွေ
ဖြစ်လာဦးမယ်။

ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာနိုင်တဲ့...တိုက်ဆိုင်ဖို့ခက်ခဲလွန်းတဲ့...
နောက်ပုံပြင်တစ်ခု စိတ်ကူးရုံနဲ့ ရင်မောပါတယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော့်
မှာ ဆေးလိပ်တွေရယ်... မေ့မရခြင်းတွေရယ်နဲ့...။ ။

K ဆုငယ်

ဘယ်တော့မှ မတွေ့ကြတော့မယ့်

နတ်သမီးကို

ဘယ်လိုမှ မေ့လို့မရတဲ့...

ဒီလိုနဲ့...

ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ရဲ့...။ ။

သူမရဲ့ နုပျိုသံစဉ်

ရှင်ပါရမီ

ပန်းရွက်စေတီလေ

ရုတ်တရက်မိုးရွာချလိုက်သဖြင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်းလမ်းလျှောက်
နေသော သူငယ်ချင်းတစ်စု ကျွန်မရှိရာ အရိပ်အောက်သို့ ပြေးလွှားကာ
စင်ရောက်လာပါသည်။ ငါးယောက်အဖွဲ့လေး တစ်ဖွဲ့ပါ။

“ဟေး... မိုးရွာပြီကွ...”

အသားဖြူဖြူ အရပ်ရှည်ရှည် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က
ထန်ရင်းအော်လိုက်သဖြင့် သူတို့အဖွဲ့ဝင် သူငယ်ချင်း ကောင်မလေး
နှစ်ယောက်က နှုတ်ခမ်းစုလျက်မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ လှမ်းကြည့်သည်။

“အေး... နင်ပဲ ပျော်နေ ငါတော့ ဆရာကြီးဆူလို့ စိတ်ညစ်
နေတယ်...”

“အေးလေ... စက္ကနီးရီးယားမှာ (ဟော်နာ့စ်) မပါတာ ဆူစရာ
လား... တခြားမပါတဲ့သူတွေလည်း ရှိတာပဲ...”

စူပုဗ်ပုပ်ကောင်မလေးရဲ့စကားကို ကျန်ကောင်မလေးက
ထောက်ခံလိုက်သည်။

“အဲလိုတော့ မပြောပါနဲ့ဟာ... ဆရာကြီးက နင်တို့ကို အောင်မြင်
စေချင်လို့ပါ...”

အသားဖြူဖြူ အရပ်ရှည်ရှည် ကောင်မလေးက ဝင်ပြော
လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဖြူ... ဆရာက ဆရာပဲ... ထက်သူလောက်
ပြောတာမှန်တယ် ငါတို့အပေါ်... ဆရာကြီးက အရမ်းချစ်တယ်...”

ထားထားတာ နင်က (ဟော်နာ့စ်) ပါမလာတော့ သူက ဆူတာ ပေါ့...”

ဖြူဆိုတဲ့ကောင်မလေးက ထက်သူအောင်ကို မျက်စောင်းထိုးကာ ထက်သူအောင်စကားကို ထောက်ခံနေသည့် ကောင်လေးဘက်သို့ လှည့်ပြီး...

“နင်တို့က ပြောအားရှိတာပေါ့ ဖိုးရှမ်းရဲ့၊ Honours(ဟော်နာ့စ်) ပါတဲ့သူတွေဆိုတော့... ဒါဆို ငါ့ကိုပဲ ဘာလို့ရွေးပြောလဲ... ရဲဝင်းလည်း မပါတာပဲ သူ့ကျတော့မဆူပဲ ငါ့ကျဆူတယ်...”

လက်ပိုက်ကာ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်နေသော ရဲဝင်းဆိုသည့် ကောင်လေးကို မေးငေါ့ရင်းပြောတော့ ရဲဝင်းဆိုသည့် ကောင်လေးက လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ငါစာမေးပွဲဖြေတုန်းက တော်တော်နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ငါကတော့ မကျေနပ်ဘူး။ တော်ပြီ ကြာရင် ရန်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဟော ဟိုမှာ ၂၀၂ ကား လာနေပြီ သွားမယ် ဖြိုးဝေလာ...”

သူတို့ တစ်နေရာရာ သွားကြဖို့ပါပဲ။ ဘယ်နေရာလည်းတော့ ကျွန်မမသိပါ။ ဖြူ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ဖြိုးဝေ ဆိုတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးကို လက်ဆွဲကာ ကားပေါ် တက်သွားတော့ ကျန်တဲ့ ကောင်လေး သုံးယောက် ကပါ လိုက်တက်သွားသည်။

အင်း ဆရာတွေရဲ့ မေတ္တာ စေတနာကို တပည့်တွေ အားလုံး နားမလည်ကြတာ သဘာဝပါပဲ။ ဒါပေမယ့်လေ တစ်နေ့နေ့တော့ ဖြူဆိုတဲ့ ကောင်မလေးလည်း နားလည်သဘောပေါက်သွားမှာပါ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နားလည် သဘောပေါက်လာမှာပေါ့။

သူတို့အဖွဲ့ ထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာ ကျွန်မရှိရာ ဒီနေရာ လေးကို ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်။ ယိုး အနီ

သူမရဲ့နပျိုသံစဉ်

၁၆၅

ရောင်ကလေးကို ဆောင်းကာ ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်စုံတစ်ခုကို ဝေ့ဝဲ ရှာနေပါတယ်။ နာရီကလေးကို တစ်ချက်ငုံကြည့်ကာ ရှည်လျား ဖြောင့်စင်းနေပြီး ခြေသလုံးတစ်ဝက်နီးပါးရှည်တဲ့ အုံကောင်းကောင်း ဆံပင်ကြီးကို ရှေ့သို့ သိမ်းယူလိုက်ပါသည်။ လှလိုက်တဲ့ဆံပင်ကြီး အခုခေတ်ကြီးထဲမှာ ဒီလိုဆံပင်လှလှ ရှည်ရှည်ဟာ သိပ်ကို ရှားပါး သွားပါပြီ။ ကောင်မလေးရဲ့ မျက်နှာကလေးဟာ အပြင်အဆင် ကင်းမဲ့ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့ပုံစံလေးပါ။ နာရီကို ငုံ့ငုံ့ကြည့်ရင်း မည်းနက်နက် မျက်ခုံးတန်းတန်းလေးက ညွတ်ကွေးသွားတတ်သည်။ သူမ တစ်စုံ တစ်ဦးကို စောင့်မျှော်နေတာလား...။

မိနစ်အတော်များများကြာလာတော့ သူမရဲ့ မျက်နှာဖူးဖူးလေးက ထစ်ချုန်းကာ ပြိုကျတော့မည့်မိုးလိုပင် ဝမ်းနည်း လာသည့်ပုံလေးပါ။ သူမရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးဟာလည်း မိုးရေစက် ပြင်းပြင်း တချို့ကြောင့် ရွှဲစိုနေပါတော့သည်။ ဘတ်စ်ကားများ ထိုးဆိုက်လာတိုင်း ဆင်းလာ သောလူတွေကြားထဲ မျှော်လင့်တကြီး စောင့်စားနေမိသော မျက်ဝန်း များက မျက်ရည်စတိုဖြင့် စိုစွတ်နေခဲ့ပြီ။

စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ရင်ခုန်သံတို့ကို ယခုလက်ရှိ အခြေအနေက ဘယ်လိုမှ မတားဆီးနိုင်ကြပါ။ သူမ နှုတ်ခမ်းသားကို ဖိကြိတ်ကိုက်ကာ နာရီကို တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်ပြန်သည်။

သူမ ရောက်နေ စောင့်နေခဲ့တာ တစ်နာရီပင် ကျော်ခဲ့ချေပြီ။ သူမ ဘယ်လိုလူစားမျိုးကို မျှော်နေတာလဲ။ အဲ့ဒီလူကရော ဘာလို့ မလာနိုင်ရတာလဲ။ ထိုအချိန်တွင် ကားဖြူလေး တစ်စီး ထိုးရပ်လာသည်။ ကားနောက်ခန်းမှ မဟာဆန်ဆန်ဝတ်ဆင်ထားကာ တော်ဝင်မျိုးနွယ် ဆံပင်ထုံးဖွဲ့မှုနှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ထိုင်၍ ဆင်းလာသည်။

“သမီး အခုချက်ချင်း ကားပေါ်တက်စမ်း...”

ဟကျော့ပြတ်သားသောစကားဖြစ်သော်လည်း အသံကတော့ ချိမြနေသည်။ ဆံပင်ရှည်ရှည်ကောင်မလေးရဲ့ စိစွတ်ရုံမျှ မျက်ရည်စ တို့က ယခုမှ ထစ်ချွန်းကာ ပြိုကျကုန်ပါတော့သည်။

“မိုက်လိုက်တာကွယ်၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ကိုများ အယုံကြီးယုံပြီး လိုက်သွားဦးမယ်...”

ကောင်မလေးက အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ကာ ရှိုက်ကြီး တင် ငိုကြွေးပါတော့သည်။

“သမီးမှားပါတယ် မေမေရယ်၊ သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဟင့်... ဟင့်... သမီး သူ့ကို လုံးဝယုံခဲ့မိတယ်...ဟင့်”

“လာ...လာ...သမီး မေမေနဲ့ တစ်ခါတည်းသာ ပြန်လိုက်ခဲ့ တော့...”

ကောင်မလေးက အမျိုးသမီးကြီး ထိုစကားကို ပြောအပြီးတွင် သူမ မျှော်လင့်နေမိသော လမ်းကလေးဘက်သို့ ခပ်တွေတွေလေး လှမ်းကြည့်နေပါသည်။ လူရိပ်လူခြေကင်းမဲ့ကာ မျှော်နေသောသူ ရောက်မလာတဲ့လမ်းကလေးဟာ သူမကို လှောင်နေသယောင် ပြောင် နေသယောင်ပင်။

သူမ အံ့ကိုကြိတ်ကာ မျက်နှာလွှဲကာ ကားပေါ်သို့ ပြတ်ပြတ် သားသားပင် လှည့်တက်သွားပါတော့သည်။

ကားဖြူလေး ထွက်သွားတဲ့အချိန်မှာတော့ ဒီနေရာလေးဟာ ခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ်သွားပါတယ်။

မကြာပါဘူး။ နံပါတ် ၂၀၅ မထသဟီးနီးကားတစ်စီး ထိုးဆိုက် လာတော့ ဆရာမနှစ်ဦး ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ ဆရာမတစ်ဦးက ခရီးရောက်မဆိုက် စကား စဆိုပါတယ်။

“အမလေး... အစ်မရယ် ဒီနေ့တော့ မြင်ရတာ စိတ်မကောင်း စရာပဲ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်... ညီမလေး”

ဆရာမနှစ်ယောက်ရဲ့ အပြန်အလှန်စကားပြောသံကို ကျွန်မ နားစွင့်နေလိုက်မိသည်။

“မြို့ထဲမှာလေ ကားတိုက်မှုဖြစ်တာ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို တိုက်မိတာလေ အစ်မရဲ့... ကောင်လေးခမျာ တစ်ခေါင်းလုံး သွေးတွေ ရွှဲနေတဲ့ကြားကတောင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့နာမည်ကို ခေါ်နေတာတယ်...”

“အင်း... ကောင်မလေးနဲ့များ ချိန်းထားလားမသိဘူးနော်။ ကောင်မလေးကလည်း စောင့်နေရှာမှာ... ကောင်လေး ဒီလိုဖြစ်တာ မသိရင် အထင်တောင်လွဲသွားနိုင်တယ်။ ကံတရားပေါ့ ညီမလေးရယ်...”

ဆရာမနှစ်ယောက်က မျက်စိမျက်နှာညှိုးငယ်စွာနဲ့ ပြောသော စကားတချို့ကို ကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်မ လျှပ်တစ်ပြက် သတိ ဖျတ်ခနဲ ရလိုက်တာက ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ ကောင်မလေးပေါ့။

အကယ်၍ သူမနှင့် ထိုကောင်လေးဟာ ချိန်းထားကြတဲ့ ချစ်သူ နှစ်ဦးသာ ဖြစ်ခဲ့ရင်... ကျွန်မစိတ်မကောင်းစွာပင် စဉ်းစားနေမိသည်။

‘ဘဝ’ဆိုတာ ဒီလိုပဲ လှည့်စားတတ်လိုက်တာပဲနော်...

ကျွန်မအတွက်တော့ ဒါဟာ သိပ်မဆန်းတော့တဲ့ အဖြစ်အပျက် တွေပါ။

ကျွန်မရဲ့ဘဝ... ကျွန်မရဲ့သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ပျော်ရွှင်မှု ဝမ်းနည်းမှုရယ်လို့ နက်နက်နဲနဲမရှိခဲ့ပေမယ့် တကယ့်တကယ် ကျွန်မ တွေ့မြင်သိရှိလိုက်ရတဲ့ အကျိုးဆက် ဇာတ်လမ်းတွေကတော့ ကျွန်မ ရင်ကို အနည်းငယ် ထိခိုက်စေခဲ့တယ်။

ဒါဟာ ကျွန်မသမိုင်းမှာ မှတ်တမ်းတစ်ခုတော့ ဖြစ်သွားမယ်။

အရှေ့ဘက်က နေလုံးနီနီကြီးက ထွက်စပြုနေပါပြီ။ ဒီနွေးထွေးမှုအောက်မှာ လူသားအချို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေက တဖြည်းဖြည်း အသက်ဝင်လာပါတယ်။ ကျောင်းတော်ကြီးထဲမှာ ကျောင်းသူကျောင်းသားတချို့က အရောင်အသွေး စုံညီစွာ လှုပ်ရှားနေကြသလို ဆရာ၊ ဆရာမများကလည်း မိမိတို့နှင့်သက်ဆိုင်ရာ ဘာသာရပ်အဆောင်များဆီသွားရောက်နေကြလေပြီ။ ကျောင်းကားတချို့နှင့် ဘတ်စ်ကားတချို့ကလည်း အရင်အရင်နေ့များကလို လှုပ်ရှားမောင်းနှင်နေကြပြီ။

ဒါ...ဒီကျောင်းတော်ကြီးနဲ့ပတ်သက်လို့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကျွန်မလက်လှမ်းမီသမျှပဲ။

တခြားအကြောင်းအရာတွေကို မှတ်သားထားဖို့လည်း ကျွန်မမတတ်နိုင်ပါဘူး။

လှုပ်ရှားသွားလာနေကြတဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေကြားမှာပဲ ကျောင်းသားနှစ်ယောက် ကျွန်မရှိရာသို့ ရောက်လာပါတယ်။

ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကတော့ ညှိုးငယ်နေသော မျက်နှာထားနှင့် ခပ်ပိုင်ပိုင်ပုံပဲ။ ကျန်တစ်ယောက်ကတော့ ထိုကျောင်းသားကို ပုခုံးဖက်ကာ အားပေးသလိုရှိသည်။ ကျွန်မစိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။

“ဖိုးသော်ရာ... ငါ့ကိုပြောပြစမ်းပါဦး။ မနွေက ငါနှုတ်ဆက်ခဲ့တဲ့ မင်းအမေဆုံးပြီဆိုတာ ဒီနေ့မနက် မင်းပြောမှ သိရတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...”

“ငါ မေမေ့ကို ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် လောကကြီးထဲက ထွက်ခွာသွားရလိမ့်မယ်လို့ မထင်ထားဘူးကွာ၊ တကယ်ပါ။ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်တာဟဲ့... ဟာကွာ...”

ဖိုးသော်ဆိုသည့်ကောင်လေးက မြေပြင်ပေါ်က ကျောက်ခဲများကို ခံရခက်စွာ ဦးတည်ရာမဲ့ ကန်ပစ်လိုက်သည်။

“စိတ်ထိန်းပါကွာ၊ ငါလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။ မင်းအဆင်မပြေတာကို ငါကိုယ်တိုင် ကူညီချင်တာကွာ...”

“ဟာ မင်းဒီအတွက်တော့ စိတ်မကောင်း မဖြစ်နဲ့ ရတယ်။ ငါ စည်သူ့ကို သေချာမှာလိုက်တာပဲကွာ ဒီကောင် လာမှာပါ။ သူ့ဆီက အကူအညီကို ငါ ဘယ်တုန်းကမှ ကောင်းဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ ကူညီနိုင်မှာပါကွာ၊ ငါ့မှာလဲ...”

ဖိုးသော်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့ရင်ဘတ်ကရွှေဆွဲကြိုးအပါးလေးကို ကိုင်ကာကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလျက် သူ့စကားကို ဆက်ပြောသည်။

“ငါ့မှာလဲ အမေအမွေပေးခဲ့တဲ့ ဒီဆွဲကြိုးကလေးပဲရှိတယ်...”

“ကျွတ် ငါနားလည်ပါတယ်ကွာ ငါတို့က ရှင်းပြနေရမယ့်လူတွေ မဟုတ်ဘူးလေ...”

“ငါ ကျောင်းအပ်ဖို့ အသနားခံစာတင်ထားရတယ်။ နောက်ကျ နေပြီကွာ။ ငါ အဆင်ပြေချောမွေ့မယ်လို့ ထင်ထားတဲ့အရာတွေက ခက်ခဲကြမ်းတမ်းနေတယ်။ ဟား...အမေရယ်...ကျွန်တော့်ကိုမှ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရတယ်လို့...”

ဖိုးသော်ရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်စတုချို့ စိုစွတ်သွားပါသည်။ ဖိုးသော်ရဲ့ သူငယ်ချင်းကတော့ စိတ်မကောင်း စွာပင် ဖိုးသော်စကားများအား နားထောင်ရင်း စိုက်ကြည့်နေရှာသည်။ ဖိုးသော်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး ခေတ္တခဏ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ သူတို့ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ တွေးတောချက်များသာ ကွဲလွဲသွားမယ်၊ ဦးတည်ချက်ကတော့ တစ်ခုတည်းပဲနေမှာပါ။ အဲ့ဒါ ဘာလဲဆိုတော့ လူတိုင်းအတွက် အချိန်တိုင်းအရေးကြီးတဲ့ ‘ငွေ’၊ ‘ပိုက်ဆံ’ဆိုသော အကြောင်းအရာကိုသာ ဦးတည်ပြီး တွေးတောနေခြင်းပါ။

‘ငွေ’ဆိုတာ အရေးကြီးလား၊ မကြီးလားတော့ ကျွန်ုပ်တို့...

ကျွန်မသိတာကတော့ အရာရာတိုင်းမှာ သူ့တန်ဖိုးနဲ့သူ ဆိုတာ ရှိကြပါတယ်။ တန်ဖိုးရှိရင် အရည်အချင်းရှိမယ်ဆိုရင် 'ငွေ'ဆိုတာ ကိုယ့်ဆီကိုလာမှာ အမှန်ပါပဲ။ ဒီသဘော တရားဆိုတာလည်း တချို့ တွေက ပြောလို့ ကျွန်မ မှတ်ထားမိတာပါ။ မှန်လား၊ မှားလား တော့လည်း ကျွန်မ မခွဲခြားတတ်ပါဘူး။

“စည်သူ... လာရောလာပါမလား... ဖိုးသော်...”

ဖိုးသော်က သူငယ်ချင်းရဲ့စကားကို စဉ်းစားသလို လုပ်ရင်း နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“သူ လာမှာပါကွာ... ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းမသိတာ...”

“ဟင်း... မင်းကိစ္စကိုရော သူသိလား”

“အင်း... သိတယ်၊ ငါကျောင်းအပ်ဖို့ ငွေလိုနေတာ သူ သိတယ်”

“ဒါဆိုလဲ ပြီးရောကွာ၊ ချိန်းထားတဲ့အချိန်ကိုကျော်ပြီးလို့ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ရှိနေပြီကွ...”

ဖိုးသော်ရဲ့မျက်နှာလေး ပိုမိုဖျော့တော့မှူးမှိန်သွားလေပြီ။ ဖိုးသော် မျှော်နေသော စည်သူ့ကို ကျွန်မ မမြင်ဖူးပေမယ့် စည်သူဆိုတဲ့ ကောင်လေးလာဖို့ကိုတော့ ဆုတောင်းပေးနေမိသည်။

အချိန်တော်တော်ကြာနေပါပြီ။ ဖိုးသော်နာရီကို ကြည့်ကာ တစ်ခုခုဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဖိုးသော်ရဲ့မျက်နှာပေါ်က စိတ်မကောင်းခြင်း တို့ကတော့ ပျောက်ပျက်မသွားပါ။

“ကဲ... သူငယ်ချင်း... သွားမယ်”

“ဘယ်လဲ ဖိုးသော် မင်း စည်သူ့ကို မစောင့်တော့ဘူးလား”

ဖိုးသော်က အားမပါစွာ ပြုံးလျက်...

“ဟင့်အင်း ငါမစောင့်တော့ဘူးကွာ၊ ဒီဆွဲကြိုးလေးပဲ သွားအပါင် လိုက်တော့မယ်၊ ထမင်းစားချိန်ပြီးရင် ကျောင်းအပ်ရခက်နေမယ်ကွ...”

“ဟာ အဲဒါ မင်းအမေ...”

“ရပါတယ်ကွာ အဆင်ပြေတော့ ငါပြန်ရွေးမှာပေါ့”

ဖိုးသော် စတင်ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ဖိုးသော်သူငယ်ချင်းကတော့ နောက်မှ ခပ်သွက်သွက် လိုက်ပါသွားသည်။ သူတို့တစ်တွေ လမ်းချိုးတစ်ခုထဲ ချိုးဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားချိန်မှာတော့ ကျွန်မရဲ့ ရှေ့ကို နံပါတ် ၂၀၅၆၀၀၁၁၁ နံပါတ်ကားကြီး ထိုးဆိုက်လာပါတယ်။ ဖိုးသော်တို့ ထွက်သွားချိန်ကတော့ ခဏလေးမှ ခဏလေးပါပဲ။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာတဲ့ လူတချို့ထဲမှာမှ ခပ်သန့်သန့်ကောင်လေး နာရီတကြည့် ကြည့် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ဆင်းလာပါသည်။ သူကြည့်ရတာ ခုနက ဖိုးသော်စောင့်နေသော စည်သူဆိုသည့် ကောင်လေးများလား...

“ကျွတ်... သိတယ်၊ ဖိုးသော်ထွက်သွားပြီ၊ ငါ့ကားလည်း အရေးဆိုမှ ပျက်ရတယ်လို့...”

ထိုကောင်လေးက မိမိဘာသာ တစ်ဦးတည်းညည်းညူလိုက်ကာ ခါးထောက်ရင်း ရပ်နေရှာသည်။ တော်တော် စိတ်ညစ်နေပုံလည်း ရသည်။ ပြီးမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခွာသွားသည်။ တကယ့်ကို အချိန်ခဏလေးပါပဲ။

ဪ... လောကမှာ ဒီလိုတော့လွဲတော့ချော်မှုတွေလည်းရှိတာပဲ နော်...။

အချိန်နာရီအရ သုံးနာရီမျှမကြာလိုက်ပါ။ ကျွန်မရှိရာသို့ အတွဲတစ်တွဲရောက်လာပြန်ပါသည်။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရောက်လာခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။

“နင့်အကြောင်းကို သေချာပြောတဲ့သူကပြောနေတာပဲ အာ ငြင်းချင်လို့လဲ...”

“ငါ မငြင်းပါဘူး၊ အဲဒါ ငါ့သူငယ်ချင်းပဲ...”

ကောင်လေးက ကောင်မလေးရဲ့စွပ်စွဲချက်ကို လျစ်လျူ

“ဟင့်အင်း သူငယ်ချင်းဆို ‘လက်’ကဘာလို့ အဲဒီ ကောင်
မလေးရဲ့ပခုံးပေါ် ရောက်နေရတာတဲ့လဲ...”

ကောင်မလေးရဲ့ ဒီစကားကြောင့် ကောင်လေးငြိမ်သွားသည်။

“ပြောလေ ငြင်းဦး၊ ဖြေရှင်းပေးပါဦး အစ်ကိုရဲ့... ဟွန်း”

မဲ့ရဲ့ကပြောနေသော ကောင်မလေးကို ကောင်လေးက
စိုက်ကြည့်ပြီး ကောင်မလေးရဲ့ နဖူးကိုလက်နှင့်တောက် လိုက်သည်။
တော်တော်အားပါပါသည်။

“အား သေပါပြီ... သွား...”

ကောင်မလေးက နဖူးအားပွတ်ရင်း ကောင်လေးအား တွန်း
ထုတ် ထုနှက်နေပြန်သည်။

“နင်နော် နင် နောက် ဒီလိုသတင်းကြားရင် သေမယ်၊ ငါ့ဆီ
မလာနဲ့တော့...”

“ဟီး... ဟဲ... လာမှာပေါ့”

“ဘာလာမှာလဲ၊ သွားသေပါတော့လား၊ ရှုပ်ကိုရှုပ်တယ်၊
ရှုပ်ကြီး”

“နင်ကလဲ...”

ကောင်လေးက ကောင်မလေးရဲ့လက်အား သိမ်းယူရင်း ပြုံးရယ်
ပြနေသည်။

ဒီအတွဲလေးကို ကျွန်မတွေ့ဖူးသမျှထဲမှာ အမှတ်မိဆုံး။ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အမြဲလိုလို ဒီနေရာမှာ ဘတ်စ်ကား လာစီးနေကျ၊
အမြဲလိုလို ကောင်လေးရဲ့ အရှုပ်ဇာတ်လမ်းလေးများနှင့် ရန်ဖြစ်နေကျ၊
နောက်ဆုံးတော့လည်း ပြေလည် သွားစမြဲ။

“နင်ကလည်း မလုပ်နဲ့နော်၊ နင့်အရှုပ်ဇာတ်လမ်းတွေ နေ့
ဘာသာနှင့် ရှင်းလို့ရရင်ရှင်း၊ ငါ့ရှေ့မှာ အသေအချာတွေလို့လဲတော့
နှစ်ယောက်စလုံး အသေသတ်ပစ်မယ် ဒါပဲ...”

သူမရဲ့နပျိုသံစဉ်

၁၇၃

ကောင်မလေးရဲ့ဒေါသသံစွက်နေသော စကားလုံးတို့ကို ကောင်လေးက မျက်လုံးပြူးရင်း လျှာထုတ်ပြကာ...”

“ဟာ... နင့်စကားတွေကလည်း ကျွတ်ဆင်ကြီးတွေပဲ၊ ဂိုတာကို အကုန်စား၊ စကားဆိုတာ ချန်ထားရတယ် ကောင်မလေးရဲ့”

“အံ့မာ... ငါတကယ်လုပ်မှာ မယုံစမ်းကြည့်...”

ကောင်မလေးရဲ့စကားကို ကောင်လေးက ‘ဟီ’ခနဲပြောင်ကာ ကောင်မလေးရဲ့ခေါင်းကို ကိုင်ရင်းလှုပ်ခါနေသည်။ ကောင်မလေးကတော့ စိတ်မကောင်းသော ခပ်ညှိညှိမျက်ဝန်းတို့နှင့်သာ ကောင်လေးအား မော့ကြည့်နေပါတော့သည်။

အမြဲတမ်းလိုလို အနိုင်ကိုရနေသော ကောင်လေးရင်ထဲမှာတော့ မည်သို့ရှိမယ် မတွေးတတ်ပါဘူး။ ကျွန်မအမြဲတမ်း သတိထားမိတာကတော့ ကောင်မလေးကချည်း ကောင်လေးကို အလျှော့ပေးနေရတာပါပဲ။

သူတို့နှစ်ဦးသား ငြိမ်သက်နေပါတယ်။ ကောင်လေးကတော့ ကောင်မလေးရဲ့လက်ကို တစ်ဖက်ကကိုင်ထားရင်း တခြား ကောင်မလေးများဆီ အကြည့်ရောက်နေသည်။ ကောင်မလေးကတော့ ဘတ်စ်ကားများလာရာ လမ်းမဆီသို့သာ ခပ်မှိုင့်မှိုင့် ခပ်တွေတွေ စောင့်ကြည့်နေပါတော့သည်။

နံပါတ် ၂၀၇ မထသဟီးနီးကားကြီး ထိုးဆိုက်လာတော့ ကောင်မလေးက ကောင်လေးအား ဆွဲခေါ်သွားပါသည်။ သူတို့ထွက်ခွာသွားတော့ ကျွန်မသာ ဒီနေရာကလေးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မ အမြဲတမ်းကျန်ရစ်နေကျပါ။ ဒါ မထူးတော့ မထူးတော့ပါဘူး။

အဖြစ်နိုင်ဆုံးအရာများထဲက အဖြစ်နိုင်ဆုံးအရာလေးပဲ။

ဟော...ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ ဒီနေရာလေးမှာ အမြဲတမ်း သူငယ်ချင်းတွေကို ကြွားပြောတတ်တဲ့ ကောင်လေး ရောက်လာပြန်ပြီ။

အလွန်အမင်း ပွရောင်းနေသော ဘောင်းဘီပွပွကြီးနှင့် အင်္ကျီပွပွတို့ကိုဝတ်ဆင်ထားကာ နိုင်းတူးဖိုက် (၅၂၅) ဆွဲကြိုးအကြီးကြီးကို လည်ပင်းတွင်ဆွဲလျက် လက်တွင်လည်း လက်ပတ်နာရီအကြီးကြီးကို လက်နှင့်မလိုက်ဖက်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ကျန်လက်တစ်ဖက်တွင်တော့ လက်ပတ်အမည်းရောင် အကြီးကြီးက သေးကွေးသော သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် လုံးဝမလိုက်ဖက်တာကို ကျွန်မ သတိထားမိပါသည်။ ဒါတွေက သူနှင့်တွေ့တိုင်းမြင်ရသည့် သူ့ရဲ့ပုံစံပါ။

ဆံပင်များကိုလည်း အချွန်ချွန်များထောင်ကာ အပြာရောင်နှင့် အစိမ်းရောင်တို့ ဆိုးထားသေးသည်။

သူ့နာမည်ကို ကျွန်မမှတ်မိတာ ဘာတဲ့၊ ဪ Rapperတဲ့။

သူ့ဘေးက သူငယ်ချင်းများကသာ ပြောင်းလဲသွားမည်။ သူ့ရဲ့ အကြွားစကားများနှင့် သူ့ပုံစံကတော့ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲတဲ့ ကောင်လေးပါ။

“ဒီဖိနပ်က ငါ့အစ်ကိုကြီး အမေရိကား L.Aက ပို့လိုက်တာကွ၊ ကတ်တာပေလာ(Catapiller)လို့ ခေါ်တယ်။ ဇောင်းတိန်းစု(ဒ်)(Mountain Bood) တောင်တက်ဖိနပ်ကွ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံး ဖိနပ်တဲ့ ဟိုမှာတော့ ငါတို့အရွယ်တွေက ပစ်စလက်ခတ်စီးကြတယ်ကွ”

Rapperဆိုတဲ့ ကောင်လေးက သူ့ဖိနပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ငုံ့ကြည့်ငုံ့ကြည့်နှင့် ပြောနေသည်။ သူ့သူငယ်ချင်း ကောင်လေးကတော့ ကြောင်တောင်တောင်လေးနှင့်သာ ငုံ့ကြည့်ပေးရှာသည်။

Rapper သူငယ်ချင်းဖြစ်ရလျှင်တော့ ဒုက္ခက မသေးပါ။ ဒါနား ဒုက္ခခံနေရတာပေါ့။ ဟူး... မလွယ်ပါဘူး၊ လူဖြစ်ရတာ ဘာမှ မကောင်းပါဘူး။

သူမရဲ့ နပျိုသံစဉ်

၁၅၅

“ဟာ... မင်း အရက်အကြောင်းတော့ မပြောနဲ့ကွ၊ ငါ့အဖေကဆို ကမ္ဘာ့အကောင်းဆုံး ဂိမ်းမာတင်ကျော့ညက် (Remymartin)တို့ ချိပ်ဗက်စ်(Chivas)ပုလင်းတို့ ဖင်ဒုထိုင်သောက်တာကွ၊ ဘလက်ခ်လေဘယ် (Black Label)တို့ ရပ်ခ်လေဘယ် (Red Label) တို့တောင် လှည့်ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး...”

ဪ... ကြားစရာမရှိတော့ အဖေသောက်တဲ့အရက်ကအစကြားတာလေ။

ပြီးဆုံးတော့လည်း အဲ့ဒီအကြားတွေနဲ့ပဲ သူ့ကိုယ်တိုင် ဘတ်စ်ကား တိုးစီးရတာပါပဲ။ သူ့ကြည့်ရတာလည်း ပင်ပန်းလိုက်တာ ‘လူဖြစ်ရတဲ့ဒုက္ခ’ဆိုတာ ဒါတွေပါလားနော်...။

ကျွန်မက နေ့စဉ်နဲ့အမျှ လူတွေရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ အစ၊ အဆုံးကို ဒီနေရာမှာ ဘာလို့ရပ်ကြည့်နေရတာလဲလို့ မထင်မိဘူးလား။

မိုးကုန်လို့ ဆောင်းကူးပါပြီ။ ကြွေလွင့်ရတော့မယ့် ကျွန်မရဲ့ နွေကို စောင့်မျှော်နေမိသည်။

တကယ်တော့ ရာသီဆိုတာ သဘာဝတရားရဲ့ တမန်တော်တွေပဲ။ သူတို့ သတ်လို့ ကျွန်မ သေနိုင်တယ်၊ သူတို့လုပ်လို့ ကျွန်မ ရွှင်ရမယ်၊ ဒါဟာ သဘာဝပဲ။

စံချိန်တန် စံ၊ ခံချိန်တန် ခံ၊ ဒါ တန်ပြန်ကံကြမ္မာပဲ၊ မယုံကြည်လို့ မရဘူး။

နေပြောက်မထိုးတဲ့ နှင်းစက်တွေကြားမှာ ကျွန်မဟာ နိုင်ငံတော်တုန်စွာ ချမ်းနေမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မညည်းတွားပါဘူး။

ပန်းရွက်ဝေစာလ

ကျွန်မ အမြဲပြီးနေပါတယ်။ ကျွန်မမှာ အပူအပင် မရှိဘူး။
 ကျွန်မမှာ ငိုကြွေးရဖို့မရှိပါဘူး။ ဒါဟာ ကျွန်မရဲ့ ကျေနပ်မှု တစ်ခုပါပဲ။
 ကျွန်မ ဒီဆောင်းတွင်းတစ်ခုကို သတ္တိရှိရှိ ဖြတ်သန်းလိုက်
 ပါတယ်။

“သစ်ပင်ကြီးက သစ်ရွက်တွေကြွေလို့ ခြောက်နေပြီနော်...”

“အင်း...အရင်ကဆို ဒီနေရာက အရိပ်သိပ်ရတာပဲ အခုတော့”

ဟုတ်ပါတယ်၊ လူတွေက ဒီလို ပြောကြပါတယ်။ နွေဥတုရဲ့
 ပူပြင်းမှုကြောင့် အရွက်နုနုတွေ အစိမ်းရင့်ရောင် သစ်ခက်သစ်ရွက်
 တွေဟာ ရော်ရဲဝင်းဝါခြောက်သွေ့ကာ ကြွေလွင့်သွားရရှာပါပြီ။ ဒဂုံ
 တက္ကသိုလ်ရဲ့ ဆယ်မိုင် ဘတ်စ်ကားဂိတ်မှာ ရှိတဲ့ သစ်ခြောက်ပင်ကြီးက
 ကျွန်မပါ။

ကျွန်မ သိပ်ကိုအထီးကျန် ခြောက်သွေ့သွားပြီလို့ လူတွေက
 ထင်ကြပါတယ်။

တကယ်တော့ လူတွေကသာ အမြဲအထီးကျန်ခြောက်သွေ့ခြင်း
 ကို ခံစားနေကြရတာပါ။

ကျွန်မဟာ အမြင်မှာ ခြောက်သွေ့ပြီး မလှပတဲ့သစ်ခြောက်
 ပင်ကြီးတစ်ပင် ဆိုပေမယ့်...။

ကျွန်မရင်ထဲမှာ သိပ်ကို လှပတဲ့၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျေနပ်
 နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲခြင်းအပြည့်နဲ့ နုပျိုသံစဉ်တွေ အချိန်ပြည့် သီဆို
 နေမှာကိုတော့ လူတွေက ဘယ်ကြားသိနိုင်ပါ့မလဲလေ။ ကျွန်မရဲ့
 ဘဝဟာ လူတွေရဲ့ ဒုက္ခတွေနဲ့ သိပ်ကို ခြားနား ကင်းဝေးနေတာပဲ။
 ဒါဟာ ကျွန်မသီဆိုနိုင်တဲ့ ကျွန်မရဲ့ နုပျိုသံစဉ်တစ်ခုပေါ့။

